

திருமணமான என் தோழிக்கு

விசயம்ளிகேஷன்ஸ்

பாலகுமாரன்

யோகி ராம்சுரத்குமார்

திருமணமான என் தோழிக்கு ஒரு முன்னுரை

இந்த தேசத்தில் இன்றைய காலகட்டத்தில் திருமணம் என்கிற ஒரு சம்பிரதாய சடங்கு நடப்பதற்குண்டான இடர்பாடுகளை நான் நன்கு அறிவேன். அந்த இடர்பாடுகளெல்லாம் தாண்டி இந்த சம்பிரதாயச் சடங்கை நாம் இன்னும் சந்தோஷமாக இருக்கப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். மகனுக்கோ, மகளுக்கோ திருமணம் என்றால் ஏற்படுகின்ற சந்தோஷம், குதூகலம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. இந்த சமூகக் கட்டமைப்பின் ஒரு நளினமான வெளிப்பாடாகவே எல்லா மதத்து திருமணங்களும் இருக்கின்றன.

பண்டப் பரிமாற்றம், நாகரீகப் பரிமாற்றம், உணர்வுப் பரிமாற்றம், என்பவை இந்தச் சடங்கில் நடைபெறுகின்றன. இவையெல்லாம் சமூக நோக்கு ஒரு மணப்பெண்ணுக்கு இந்திய சூழ்நிலைப்படி பெற்றோரின் கட்டுப்பாட்டில் வளரும் ஒரு பெண் குழந்தைக்கு திருமணம் ஒரு திருப்புமுனை.

நாற்றங்காலிலிருந்து வயலுக்கு நடப்பட்ட நெற்கதிர் இடமாற்றம் செய்யப்பட்ட செழுமையான தாவரம். அந்த இடமாற்றத்தை தாவரம் புரிந்து கொண்டு செயல்படும்போது பலன்கள் மிக உன்னதமாக இருக்கின்றன.

ஊர் என்ன விதமாக, என்ன விஷயங்களுக்கு எதிரொலிக்கிறது என்பதை சதா கேட்டுக் கொண்டே இருப்பது நம்மை வளர்த்துக் கொள்வதின் ஒரு அம்சம்.

உட்கார்ந்து பேசுவதற்குப் பதிலாக அம்மாதிரி விஷயங்களை நான் எழுதியிருக்கிறேன்.

இதையும் ஆர அமர்ந்து படியுங்கள். படிக்கின்றவர் எவராயினும் நமது திருமணம் பற்றி அதன் சிக்கல்கள் பற்றி அதைக் குறித்து நாம் கொள்ள வேண்டிய கவனம் பற்றி ஒரு தெளிவு ஏற்படும் என்பது என் அபிப்பிராயம்.

இல்லறமல்லது நல்லறமென்று என்பது முத்தோர் வாக்கு.

நல்லறம் பேண இல்லறம் நன்று என்பதும் என் எண்ணம்.

என்றென்றும் அன்புடன்

பாலகுமாரன்

திருமணமான என் தோழிக்கு

சகியே... விஷ்ணுவின் பெயரைச் சொல்லி பித்ருக்களின் பொருட்டு ஒரு அடிதூரம் வருவாயாக. சகியே... விஷ்ணுவின் பெயரைச் சொல்லி, என் செல்வத்தின் பொருட்டு ஒரு அடிதூரம் நீ வருவாயாக. சகியே... விஷ்ணுவின் பெயரைச் சொல்லி என் தாய் தந்தையர்கள், உற்றார் உறவினர்கள் நலன் பொருட்டு ஒரு அடிதூரம் நீ வருவாயாக. சகியே... விஷ்ணுவின் பெயரைச் சொல்லி என் சுகத்தின் பொருட்டு ஒரு அடிதூரம் நீ வருவாயாக.

சீப்தபதி என்று சொல்கின்ற ஏழு அடிதூரம் மணப் பெண்ணின் காலை மெல்லப் பிடித்து, மணமகன் நகர்த்தி சொல்லுகின்ற மந்திரத்தின் ஆரம்ப வரிகள் இவை.

மனைவி இல்லாத மனிதனுக்கு இந்த சமுதாயத்தில் எந்த மரியாதையும் இல்லை. மனைவிதான் சுகம். மனைவிதான் செல்வம். மனைவியினுடைய மதிப்புதான் உற்றார் உறவினரின் மதிப்பு. மனைவிதான் பித்ருவர்க்கத்திற்கு சரியானபடி உணவிட்டு போற்றுதற்குரிய நபர்.

எனவே, மனைவியில்லாமல் ஒரு இல்லறத்தான் எந்தக் காரியம் செய்தாலும் அது பலிதமாகாது.

திருமணம் என்பது இந்த சமுதாயத்தில், பரத கண்டத்தில் மிக மிக முக்கியமானது. திருமணம் இல்லாமலேயே ஒருவர் வாழ்ந்துவிடலாம் என்ற எண்ணத்தை ஒருவரும் கைக் கொள்ளக் கூடாது என்பது அடிப்படையான விஷயம். அப்படி இருக்க வேண்டுமெனில் அவர் துறவியாய், உலக வாழ்க்கையை விட்டு அகன்றவராய், இந்த கர்மாக்கள் எதுவும் தனக்கு இல்லை என்று சொல்லிவிட்டு, இடையறாது இறைவன் நாமத்தை சொல்லிக் கொண்டிருக்கலாமேயொழிய, கணவன் என்பவன் வேண்டாம். குடித்தனம் என்ற கட்டுக்குள் அடங்கமாட்டேன். ஆனால் இந்த உலக வாழ்க்கையில் இன்பங்கள் அனைத்தும், நான் அனுபவித்தே ஆகவேண்டும். பிள்ளைப்பேறு உட்பட நான் நிறைவேற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு பெண் நினைப்பதும் அபத்தமான செயல் என்றே சொல்லப்படுகிறது.

எனவே, திருமணம் என்கிற பந்தத்திற்கு ஆணும், பெண்ணும் ஆசைப்பட வேண்டும். ஆட்படவேண்டும் என்பதே இந்திய வாழ்க்கையின் பொதுவிதி. இது உலகப் பொது விதியாகவும் இருக்கிறது.

பொறுப்பு எடுத்துக் கொள்ளக்கூடிய பக்குவத்தை, திறனை ஒரு ஆணும், பெண்ணும் பெற்றாக வேண்டும். பொறுப்பு என்பது இங்கு குழந்தைகளை பேணி வளர்ப்பது. அடுத்த தலைமுறையை மிகக் கவனமாகப் பாராட்டுவது. ஒரு தேசம் முன்னேற வேண்டுமானால் இந்தப் பொறுப்பு, குழந்தைகளை வளர்க்கும் பொறுப்பு மிகச் சீராக வேண்டும். குழந்தைகளை வளர்க்கத் தெரியாத போதுதான், குழந்தைகளை சரியான வழி வளர்க்காத போதுதான் லஞ்ச லாவண்யங்கள் அதிகமாகின்றன. தர்ம நியாயத்தை சொல்லித்தர நல்ல பெற்றோர்கள் இல்லாதபோதுதான் வாழ்க்கையில் எல்லாவித அத்துமீறல்களும் ஏற்படுகின்றன. இந்த அத்துமீறல்களால் ஒரு பொழுதும் சுகம் கிடைப்பதில்லை. மாறாக இடையறாத ஒரு மன எரிச்சலை ஏற்படுத்துகிறது. அட... நான் மீறிவிட்டேன் பார்த்தாயா என்ற கர்வம் கொப்பளிக்கிறது. இவர்களால்

லாம் மீறவில்லையே என்னை என்ன சொல்வார்களோ என்ற பயம் ஏற்படுகிறது.

அத்துமீறுவது எளிது. ஆனால் அத்துமீறலை, அத்துமீறுபவர்களை உலகம் ஏற்காது. கண்டித்துக் கொண்டேயிருக்கும். காலம் காலமாக இங்கு மிகத் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்ட திருமணம் என்ற பந்தத்திற்குள் புகுவதற்கு நல்ல ஆரோக்கியமான மனம் வேண்டும். அப்படி ஈடுபட்டவர்கள் ஆரோக்கியமாக வாழ்வதை பார்த்திருக்க வேண்டும். அப்படி ஆரோக்கியமாக வாழ முடியும் என்கிற நம்பிக்கை வேண்டும்.

எனவே, திருமணம் என்கிற உன்னதம் பற்றி இந்தக் கட்டுரையில் பல்வேறு கோணங்களில் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டுமென்று நான் விரும்புகின்றேன். இன்றைய காலகட்டத்தில் ஆண், பெண் உறவுகளில் பல சிக்கல்கள் ஏற்பட்டு, விரிசல்கள் ஏற்பட்டு, 'இந்த நாயோடு எப்படிக் குடித்தனம் செய்ய முடியும்' என்று பரஸ்பரம் ஏசிக்கொள்வதை அடிக்கடி கேட்கிறோம். பார்க்கிறோம்.

நான் உனக்கு அடிமை இல்லை என்று எதிர்க்கின்ற பெண்கள் அதிகமாகி விட்டார்கள். ஏன் ஒரு பெண்ணை அடிமையாக நடத்தவேண்டுமென்று ஆண்கள் சிந்திக்கத் துவங்கிவிட்டார்கள். பெண் அடிமையல்ல என்று ஆண்களும் பேச ஆரம்பித்து விட்டார்கள். நல்ல மனைவியை நல்லபடியாய் நடத்த வேண்டுமென்று எல்லா இளைஞர்களுமே விரும்புகிறார்கள்.

போன தலைமுறையில், அதற்கு முன் தலைமுறையில் பெண்கள் பட்ட கஷ்டம் மிக அதிகம். இதைக் கண்கூடாகப் பார்த்து மிரண்டுபோய் திருமணம் என்கிற விஷயம் வேண்டாம் என்று ஆரம்பத்திலேயே யோசனை செய்து, திருமணம் வேண்டாம் என்றால் அதற்குண்டான தகுதியை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். தன் படிப்பை முன்னிறுத்தி நல்ல உத்தியோகம் வாங்கிக்கொண்டு, தன்னுடைய வளமான வாழ்க்கைக்கு தன்னுடைய உழைப்பே பிரதானம் என்று

தெளிவாக யோசித்து, இந்த உழைப்பு இருக்கிறது. அதிலுள்ள வருமானம் இருக்கிறது. இந்த மரியாதை எனக்கு போதும். இதில் புருஷன் என்கிற மரியாதை எனக்குத் தேவையில்லை என்று பெண் புறக்கணிக்கின்ற காலம் வந்துவிட்டது. இந்த எண்ணிக்கை அதிகமாகிவிட்டது. அந்த நேரத்தில், அந்த அலுப்பை, அந்த சலிப்பை, அந்த பயத்தை நீக்கும் வண்ணமாய் ஒரு கட்டுரை எழுதுவது நல்லது என்று நினைத்து திருமணமான என் தோழிக்கு என்கிற இந்தக் கட்டுரையை துவங்குகின்றேன்.

கட்டுரை தோழிக்குத்தானே. தோழனுக்கு இல்லையே என்று எவரேனும் கேட்கலாம். நான் தோழிக்கு என்று கடிதமெழுத காரணம் இருக்கிறது.

திருமணம் என்ற விஷயத்தில் பெண்ணுக்கு பொறுப்புகள் மிக அதிகம். சோதனைகள் ஏராளம். இதுவரை இருபத்து மூன்று, இருபத்து நான்கு வருடம் சந்தோஷமாக வாழ்ந்த ஒரு பெண் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி, தன்னை முற்றிலுமாய் மாற்றிக்கொள்வதற்கு தயார் செய்து கொண்டு, வேறு ஒருவர் வீட்டில், வேறொரு மனிதரோடு சம்பந்தம் ஏற்படுத்தி, அவள் தனியே வாழவேண்டிய ஒரு நிர்ப்பந்தம் அவளை பல்வேறு விதங்களில் அவஸ்தைக்குள்ளாக்குகிறது. செடியைப் பிடுங்கி வேறு இடத்தில் நடுவதுபோல, மனமாற்றம், உடல் மாற்றம் அவளுக்கு ஏற்படுகிறது. அதுவரை குதூகலித்து குழந்தையாய் ஆடிக்கொண்டிருந்தவள் சட்டென்று தன்னை சுருக்கிக் கொண்டு மற்றவர்களின்பால் அதிக கவனம் வைத்து இன்னும் அடக்கமாக நடந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

உணவு தயாரிக்கின்ற பொறுப்பும், கணவனின் உத்தியோகத்தை புரிந்து கொள்ளுகின்ற பொறுப்பும், அவரது உற்றார் உறவினர்களை ஆதரித்து அவர்கள் தன்மைக்கு ஏற்ப நடந்துகொள்ள வேண்டிய பொறுப்பும், ஒரு குடும்பத்தை தூக்கி நிறுத்தி நிர்வகிக்க வேண்டிய பொறுப்பும் அவளுக்கு

வெகு கட்டாயமாக வந்துவிடுகின்றன. அதனால்தான் பால்ய விவாகம் என்கிற மூடத்தனம் அரசாங்கத்தால் கடுமையாக கண்டிக்கப்படுகிறது. இருபத்தோரு வயதுக்குமேல் பெண்ணுக்கு திருமணம் செய்துவைத்தால் போதுமானது. அதற்கு முன்பு பெண்ணுக்கு திருமணம் செய்து வைப்பது தவறான விஷயம்.

பெண்ணை எங்கேயாவது கொண்டு போய் தள்ளிவிட்டுத் தான் நிம்மதியாக இருக்க வேண்டுமென்று தூசு தட்டுகிற தகப்பன்தான் இந்த மாதிரி செய்வான். உண்மையாக தன் மகளை நேசித்த தகப்பன் அவளுடைய மனமுதிர்ச்சி வரை காத்திருப்பான். நல்ல மனமுதிர்ச்சி ஏற்பட்ட பிறகே திருமணம் செய்வான்.

தாய் எத்தனைதான் தாங்குவாள். எத்தனைதான் தாங்க முடியும். அப்படித் தாங்குவதும் தவறு என்பது என் அபிப்பிராயம். பதினாறு வயதிலும், பதினெட்டு வயதிலும் திருமணம் செய்யாமல், ஆனால் திருமணம் செய்வதற்குண்டான தகுதிகளை மெல்ல மெல்ல வளர்த்துக் கொண்டு, ஆண்கள் பால் உள்ள ஈர்ப்பை அதிகப்படுத்திக் கொண்டு, நல்ல ஆடவர்கள் எப்படி இருப்பார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு, ஆடவர் உலகம் என்ன என்பதை அறிந்து கொண்டு, அந்த உலகத்தில் அவர்களுக்கு பிடித்த விஷயம் என்ன, பிடிக்காத விஷயம் என்ன என்பதைப் புரிந்து கொண்டு, அதேவிதமாக ஆடவருக்கு பெண்களைப் பற்றிய அறிவையும் புகட்டிக் கொண்டே இருக்கின்ற மனோநிலை. இருபத்தோரு வயதிலும் ஏற்படலாம். இன்னும் சற்றுத் தள்ளியும் ஏற்படலாம்.

ஆனால், பதினாறு வயதுப் பெண்ணுக்கு இந்தச் சிந்தனை எப்படி ஏற்படும். தன்னைப் புரிந்துகொள்ளவும், மற்றவரைப் புரிந்து கொள்ளவும் அந்தக் குழந்தைக்கு எப்படி வரும். அது வெறுமே ஒரு ஆடவன் படுத்து உருளும் பொம்மையாக இருக்குமே தவிர, கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஓடிவரும் வேலைக் காரியாக இருக்குமே தவிர, மாமனார், மாமியாருக்கு கைகால்

பிடித்து விடும் எடுபிடியாக இருக்குமே தவிர சீரான செம்மையான வாழ்க்கை நடத்துவதற்குண்டான பலம் இல்லாது போகும். போன தலைமுறை, அதற்கு முந்திய தலைமுறை இம்மாதிரி அபத்தமாய், பதினைந்து வயதிலும், பதினாறு வயதிலும் திருமணம் செய்து ஏழு தலைமுறையையே பாழ்படுத்தினார்கள்.

“நாங்க என்ன கெட்டா போயிட்டோம்” என்று ஏதேனும் ஒரு கிழவி இப்போது பேசலாம். வாழ்வது என்பது உயிரோடு இருப்பது அல்ல. வாழ்வது என்பது வெறும் பிள்ளை பெற்று இறக்குவது அல்ல. வெகு சிலருக்கே நல்ல வாழ்க்கை பறக்கிற காக்கை தலையில் எச்சமிட்டது போல் கிடைக்கும். அதில் தொன்னூற்று ஒன்பது பேருக்கு உழைப்பால்தான் நல்ல வாழ்க்கை ஏற்படுகிறது. இந்த உழைப்புக்கு அந்த மனம், இளம்மனம் ஒருகாலும் தகுதியாகாது.

எனவே, ஒரு பெண்ணை, ஒரு ஆணை திருமணத்திற்கு தகுதியுள்ளவராய் வளர்ப்பதே பெற்றோர்களின் கடமையாக இருக்கிறது.

போன தலைமுறையில் எந்தத் தொழிலும் தெரியாத, எந்தப் படிப்பும் இல்லாத, மீசை வளர்த்த ஆணாய் இருக்கின்ற ஒரே காரணத்தினாலேயே அலட்டலாய் திரியும் அரும்பாவி களை நான் அறிவேன்.

ஆனால், இந்தத் தலைமுறை இளைஞர்கள் வெகுநிச்சய மாய், வெகு தெளிவாய் இருக்கிறார்கள். உழைக்க வேண்டும். உழைத்து சம்பாதிக்க வேண்டும். சம்பாதித்து வீடு வாங்க வேண்டும். ஸ்கூட்டரோ, காரோ போக்குவரத்திற்கு ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். வெளிநாடுகளுக்குப் போக வேண்டும். நல்ல பெண்ணாகப் பார்த்து திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று பல ஆசைகளை விரல் நுனியில் வைத் திருக்கிறார்கள். அதற்காக கடுமையாக உழைக்கிறார்கள்.

“இவங்க வீட்ல கல்யாணம் பண்ணி வச்சிட்டாங்க. என்ன சார் பண்றது” என்று எவரேனும் சொன்னால் அவன் முழு

நிரம்புமான். போய் தற்கொலை செய்துகொள் என்று சொன்னால் அதே வேகத்தில் அவன் செய்வானா என்ற கேள்வி என்ருக்கு வரும்.

ஆனால், கிட்டத்தட்ட வீடு, திருமணத்திற்கு ஒருவனைத் தள்ள அவன் சரியென்று தலையசைத்தால் அது தற்கொலைக்கு ஒப்பான விஷயமே. எந்தவித யோக்கியதையு மில்லாமல் தாலி கட்டுவது முள் படுக்கையில் புரளுகின்ற விஷயம். தானும் வேதனைப்பட்டு மற்றவரையும் வேதனைப் படுத்துகிற கேவலமான காரியம்.

திருமணம் மிகுந்த பொறுப்பு மிகுந்த காரியம் என்பது ஒரு வாலிபனுக்கு இருபத்தைந்து, இருபத்தாறு வயதில்தான் புரிகிறது. அப்பொழுதான் இந்த தேசத்திலுள்ள இளைஞ றுக்கு கையில் காசும், பேச்சில் நிதானமும் வேலையில் தெளிவும் ஏற்படுகின்றன. இதில் அவன் நான்கு அல்லது ஐந்து வருட அனுபவம் பெற்றாக வேண்டியிருக்கிறது. எனவே, ஒரு நல்ல ஆண்மகனுக்கு, தெளிவான ஆண் மகனுக்கு திருமணத் தகுதி என்னுடைய அளவுகோல்படி முப்பது வயதில்தான் வருகிறது என்று நான் நினைக்கிறேன். இருபத்தேழிலிருந்து முப்பது வயதுக்குள் ஒரு ஆண் திரு மணம் செய்து கொள்ளலாம். இருபத்தோரு வயதிலிருந்து இருபத்தைந்து வயதுக்குள் ஒரு பெண் திருமணம் செய்து கொள்ளலாம் என்பது என் எண்ணம். இதற்குண்டான தகுதியை இந்த வயதுக்குள் அவர்கள் வெகு விரைவில், வெகு திடமாய் ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். திருமணத் திற்கு ஆசைப்பட வேண்டும். ஆண் என்பவனின் மீது பெண்ணுக்கு கவர்ச்சி இருக்க வேண்டும். பெண் என்பவனை உற்றுப் பார்த்து புளகாங்கிதம் அடைகின்ற ஆணாக ஒருவன் இருக்க வேண்டும்.

‘பொம்பளை சிரிச்சாப் போச்சு. புகையிலை விரிச்சாப் போச்சு’ என்று சொல்பவன் வெறும் போதைக்கு அடிமை யானவன். புத்தி சரியில்லாதவன்.

இரண்டு பெண்கள், பிறகு ஒரு ஆண். பிறகு இரட்டை குழந்தைகளாக இரண்டு ஆண்பிள்ளைகள் என்று ஒரு மத்திய சர்க்கார் ஊழியர், போன தலைமுறைக்காரர் குழந்தையை பெற்றிருக்கிறார். திருச்சி, சென்னை, பம்பாய் என்று பல ஊர்களுக்கு வேலையின் நிமித்தம் குடிபெயர்ந்திருக்கிறார். அப்படிக் குடிபெயர்ந்து மத்திய அரசாங்கத்து வேலையை செவ்வனே செய்து, பல உயர் பதவிகள் பெற்று நல்ல சம்பளம் வாங்கி, கிடைத்த அந்த சம்பளத்தில் இரண்டு பெண் குழந்தைகளுக்கு திருமணம் செய்து, மூன்றாவதாகப் பிறந்த ஆண் பிள்ளையை வெளிநாட்டுக்கு வேலை செய்ய அனுப்பி, அடுத்த இரட்டைகளான ஆண் குழந்தைகளை நல்ல படிப்பு படிக்க வைத்து, அவர்களுக்கும் பம்பாயில் வேலை வாங்கிக் கொடுத்து இப்பொழுது ஓய்வாக வாழ்க்கையை அனுபவித்து வருகிறார். மனைவியோடு வெகு நிம்மதியாக குடித்தனம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்.

என் வயதைக் கேட்டு உங்களைவிட நான்கு வயது நான் பெரியவன். ஆனால், நீங்கள் சாதித்த எதையும் நான் சாதிக் கவேயில்லை என்று அவர் என்னை கைபிடித்து சொன்ன போது நான் அரண்டு போனேன்.

கதை எழுதுவதும், சினிமாவுக்கு வசனம் எழுதுவதும், புகழ் பெறுவதும் சாதனையே அல்ல. ஐந்து குழந்தைகள் பெற்று, அந்த ஐந்து குழந்தைகளையும் நல்ல நிலையில் கொண்டு வந்து, அதற்கு மிக மிக கடுமையாக உழைத்து, லஞ்ச லாவண்யங்களில் மாட்டிக்கொள்ளாமல், அதர்மத்தில் ஈடுபடாமல் மிக சிக்கனமாக குடித்தனம் நடத்தி உயர்ந்திருக்கிறீர்களே. இதைவிட மிகப்பெரிய சாதனை எதுவுமில்லை. இதை அறுபது வயதுக்குள் முடித்திருக்கிறீர்களே. அது அற்புதமான விஷயம். உங்களுக்கு மட்டுமல்ல. உங்கள் துணைவியாருக்கும் என் நமஸ்காரங்கள் என்று நான் கை கூப்பினேன். உண்மையில் சாதனை என்பது அதுதான். இந்த நன்மக்கள் பேறுக்காகத் தான் திருமணம் என்கிற விஷயம் இன்னும் ஆழ்ந்து வேருன்றி நிற்கிறது.

நன்மக்கள்பேறு என்பது ஒரு தேசத்தின் அடுத்த தலைமுறையின் மகத்தான வளர்ச்சி. ஆகவே, திருமணம் என்கின்ற இந்த சூட்சுமமான, சுகமான விஷயத்தைப் பற்றி அடுத்த இதழிலிருந்து விலாவரியாய் உரக்கச் சிந்திக்க இருக்கிறேன். என்னோடு சிந்திப்பதற்கு உங்களையும் அழைக்கிறேன்.

ஜெயஸ்ரீக்கு வயது முப்பத்திரெண்டு. இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தாய். நல்ல அருமையான ஒரு கணவனுக்கு மனைவி. என்னுடைய நல்ல தோழி. அவள் குடும்பமே எனக்குப் பழக்கம். வாக்குவாதத்தில் அவளுக்கு விருப்பம் அதிகம். இலக்கிய உலகில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணங்கள் ஒரு காலத்தில் இருந்தன. ஏதேனும் செய்து வெற்றிக்கொடி நாட்டிய பின்னரே திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்ற பிடிவாதமும் இருந்தது.

"எதுக்குக் கல்யாணம்? கல்யாணம் பண்ணிண்டு என்ன பண்ணப்போறோம். அதைக் கல்யாணம் பண்ணாம செய்ய முடியாதா? கல்யாணத்தைவிட முக்கியமான வேலை பெண் களுக்கு வேற எதுவும் இல்லையா? ஒரு ஆபீஸ்ல போய் உட்கார்ந்து, அதுவும் குறிப்பா அரசாங்க ஆபீஸ்ல உட்கார்ந்து, மாசாமாசம் அம்பது ரூபாய் இன்கிரிமென்ட் வாங்கிண்டு, எப்போ பஞ்சப்படி உயரும்னு பேசறதுக்கும், இருக்கறதுக்கும் என்னால முடியாது. ஏதாவது டைனமிக்கா பண்ணனும். ஜெயஸ்ரீன்னு தெருவில் போறவா, வற்றவா சுட்டிக்காட்டி பேசனும்"

ஜெயஸ்ரீ ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து அறுபத்தைந்தாம் ஆண்டு பிறந்தவர். அவருடைய தாய் பெயர் இன்னது. தந்தையார் பெயர் இன்னது. அவர் சென்னையில் படித்து

பட்டம் பெற்றவர். அப்படின்னு என்னைப்பத்தி பசங்க புத்தக
துல படிக்கணும். சாகும்போது ஐயோ...ஜெயபூர் செத்து
போயிட்டாளா. அப்படின்னு ஒரு ஆயிரம் பேராவது நெஞ்சு
கைவச்சுக்கணும். திகைச்சப் போய் ஒரு ரெண்டு நிமிஷம்
உட்காரணும். அந்த ஆயிரம்பேர்ல ஒரு இருநூறு பேராவது
வீட்டு வாசல்ல நிக்குணும். ஜாம்... ஜாம்னு மயிலாப்பூ
சுடுகாட்டுக்கு ரோடெல்லாம் ரோஜாப்பூ உதிரப் போகணும்.

ஜெயபூர் தன்னுடைய பத்தொன்பதாம் வயதில் ஒரு
தெருமுனையில் இவ்விதமாகவே, இவ்வளவு அழகாக
என்னிடம் பேசியிருக்கிறார். நான் திகைத்துப்போய் அவ
ரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“செய் ஜெயபூர். இதை ஏன் எங்கிட்ட சொல்ற?” அந்த
பத்தொன்பது வயது பெண்ணை நான் லேசான பயத்தோடு
விசாரித்திருக்கிறேன்.

“கிட்டத்தட்ட நீங்க இதை பண்ணிட்டீங்க ஸார். நீங்க
செத்துப்போனா ஆயிரம் பேர் நெஞ்சுல கை வச்சுக்குவா.
உங்க வீட்டுக்கு இருநூறுபேர் நிச்சயம் வருவாங்க. ரோடு
முழுக்க ரோஜாப்பூ உதிர நீங்க மயிலாப்பூர் சுடுகாட்டுக்கு
போவீங்க ஸார். ஸாரி, நீங்க சாகணும்னு நான் சொல்லலை.
நீங்க செத்துப்போனால் அப்படின்னு சொல்லுறேன். தப்பா
நினைச்சுக்காதீங்கோ”.

“இல்லே. நான் தப்பாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை”.

நீங்க ஜெயிக்கிறத பார்க்கிறபோது எனக்கு நான் ஜெயிக்
கணும்கிற வெறி அதிகமாக வருது ஸார். ஆனா, இங்க ஆம்
பளை ஜெயிக்கிறது சுலபம் ஸார். பொம்மனாட்டி ஜெயிக்
கிறது ரொம்ப கஷ்டம் ஸார். ஜெயிக்க விடமாட்டேங்கறா
ஸார். சொந்த அண்ணாவே, போடி உள்ளே” அப்படின்னு
கத்தறான். அப்பா, ‘நீ செருப்படி படப்போற. அப்படின்னு
ஆசிர்வாதம் பண்ணார்”.

“இல்லை ஜெயபூர்... எனக்கும்...”

நான் பேச ஆரம்பிப்பதற்கும் ஜெயபூர் மறுத்தார்.

“தெரியும். உங்களையும் இப்படித்தான் ஆசிர்வாதம் பண்
ணினார் உங்கப்பா. உங்களை கேலி பண்ணினார். அத்தனை
யும் தாண்டி படிப்படியா முன்னேறி ஒரு பிரமாதமான
எழுத்தாளரா நீங்க வந்துட்டேன். ஜெயிக்கணும். ஜெயிச்சே
யுட்கணும். ஏதாவது பண்ணி வெற்றி பெறணும். ஆனால்,
என்ன பண்ணதுன்னுதான் தெரியலை ஸார். எது பண்ணாலும்
முட்டுக் கட்டை போடறதுக்கு நிறைய பேர் இருக்காங்க
ஸார்”. அவர் கண்ணில் நீர் துளிர்க்கப் பேசினார்.

சென்னையிலிருக்கிற நாற்பது லட்சம் பெண்களில் இந்த
பத்தொன்பது வயது செல்வி ஜெயபூர் மட்டுமே இந்த
வேதனையோடு இருப்பதாக நான் உணர்ந்தேன்.

“நீ யாரையோ லவ் பண்ணறதா கேள்விப்பட்டேனே
ஜெயபூர்.”

“ஆமாம் ஸார். அவர் உதவி பண்ணுவார்னு நினைச்சதான்
அவரை லவ் பண்ணினேன்.”

“என்ன. இப்போ மாட்டேங்கறானா.”

“அதெல்லாம் இல்லை சார். கல்யாணம் பண்ணிக்
கொங்கறார்.”

“என்ன ஜெயபூர். என்ன சொல்ற?”

“நான் ஜெயிக்கறதுக்கு உதவி பண்ணுங்கனுன்னு அவரை
நான் லவ் பண்ணேன். அவர் அதெல்லாம் அப்புறம் இருக்
கட்டும். என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொங்கறார் ஸார்.
உங்கப்பாகிட்ட போய் குறைந்தபட்சம் ஏதாவது செலவு
பண்ணி ஒரு கல்யாணத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணுங்கறார் ஸார்.
அக்னி வளர்க்கணுங்கறார். சாஸ்திரிகள் வேணுங்கறார். தாலி
கட்டணும்ங்கறார். மடிசார் கட்டிக்கொங்கறார். பட்டுப்புடவை,
தாலிக்கொடி, மெட்டி, அட்டிகை, வளையல், மோதிரம் எல்
லாம் வேணுங்கறார். அம்பதாயிரம் ரூபாய் செலவு பண்ண
மாட்டாரா உங்கப்பா. நூறுபேருக்கு சோறு போட மாட்டா
ரானு கேட்கறார்.”

“அவர் ஒரு நல்ல இன்ஜினியர் இல்ல.”

“என்னத்த இன்ஜினியர். அவர் என்னை லவ் பண்ண மாட்டேங்கறார் ஸார்.”

“என்ன சொல்ற ஜெயபுரீ.”

“என்னை கல்யாணம் பண்ணிக்கிறேங்கறார். ஆனால் லவ் பண்ண மாட்டேங்கறார்.”

“நீ சொல்றது எனக்கு புரியவேயில்லை ஜெயபுரீ.”

“அவருக்கு என்னை புரியறது. என்னுடைய துடிப்பு புரியறது... நான் ஏதாவது பண்ணி ஜெயிக்கணுங்கற ஆசையை சரின்னு சொல்லறார். ஆனால், கல்யாணம் பண்ணிண்டு என்னை ஒரு கூடுல அடைக்கறதுக்கே ட்ரை பண்றார். எனக்கு உதவியா இரு. அதுதான் நீ ஜெயிக்கறதுனுடைய லட்சியம். அப்படிங்கறார். என் புகழ், என் பேர் அவருக்கு முக்கியமா இல்லை. அவருக்கு துணையா நான் இருக்கணும். அதுக்குதான் அவர் ட்ரை பண்றார்.”

“நீ என்ன பண்ணப் போறே.”

“நான் அவரை விட்டுடலாம்னு இருக்கேன் ஸார்.”

“ஜெயபுரீ மயிலாப்பூர்ல எல்லாருக்கும் இது தெரியும் போல் இருக்கே”

“தெரிஞ்சா என்ன? ஜெயபுரீ கேஸுன்னு சொல்வான். லோலுன்னு சொல்வான். சொல்லிட்டு போகட்டுமே. அது ஒரு விதத்துல விடுதலை வாங்கித் தராதா. கல்யாணமே எனக் கில்லை. அப்படின்னு ஒரு நிலைமைக்கு கொண்டு வராதா. வந்துட்டும் ஸார். நான் அவரோட சுத்தினது எல்லோருக் கும் தெரியும் ஸார். நான் இனிமே அவரை கல்யாணம் பண்ணிக்க வேண்டாம்னு பார்க்கறேன்.”

கிட்டத்தட்ட பன்னிரெண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்த இந்த பேச்சு இப்பொழுது முற்றிலும் ஜெயபுரீ முகத்திலிருந்து அழிந்து போயிருந்தது. மிகுந்த குடும்பப் பொறுப்பு நிறைந்தவளாய் இரண்டு குழந்தைகளை கண்ணும் கருத்து

பார்க்கின்ற தாயாய், எப்பொழுது பார்த்தாலும் புருஷனாய் வெற்றியின் நினைவாகவே இருக்கின்ற பெண்மணி மாய், “வேலைக்காரி வந்தாளான்னு தெரியலை, தயிர் தோய்ச் சாண்டு தெரியலை, கிரைண்டர் நிறுத்தினேனான்னு வந்துபோச்சு. கரண்ட்பில் கட்டணும். ரெப்ரிஜிரேட்டர் இது சத்தம் போடறது. அதை என்னன்னு பார்க்கணும். ஏ.சி என்ன விலை? ராத்திரி எங்க ரூம்ல ரொம்ப முக்கமா இருக்கு ஸார். செக்ணேன்ட் ஏ.சி. எங்க கிடைக்கும்? செக்ணேன்ட் ஏ.சி. வாங்கலாமா? இல்லை இன்சால் மன்ட் ல புது ஏ.சியே வாங்கலாமா?

முற்றிலும் மாறுதலான பேச்சுக்கு அவள் இறங்கியிருந்ததைப் பார்த்து மனம் சந்தோஷப்பட்டது. வேதனையும் இல்லை.

நான் அவளுடைய சகல கேள்விக்கும் பதில் சொல்லி, அவள் குடும்பத்திறனை, நிர்வாகத்தைப் பாராட்டி அவளுக்கு பாழாக்குகிற அவள் கிளம்ப முற்படுகிறபோது, மெல்லப் பிடித்தி வைத்து கேட்டேன்.

“அந்த ஜெயபுரீ, பத்தொன்பது வயது ஜெயபுரீ, ஏதாவது செய்து சாதிக்க வேண்டும் என்ற ஜெயபுரீ என்ன ஆனாள். எப்பொழுது காணாமல் போனாள். ஏன் காணாமல் போனாள்.”

அவளை காயப்படுத்திவிடக் கூடாதென்று கவனமாகக் கேட்டேன். ஒரு வேளை காயப்பட்டு கண்ணீர் சிந்த தயாராக இருந்தால் வெகு விரைவாக மன்னிப்பு கேட்கவும் நான் கவனமாக காத்திருந்தேன்.

“இருக்கு ஸார். உள்ளுக்குள்ள புதைஞ்சு இருக்கு. ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொருவிதமான கர்ப்ப காலம். இந்த மனுஷன். குழந்தை பெத்துக்கறதுக்கு பத்து மாசம். யானைக்கு ஒன்றரை வருஷம். பூனைக்கு நாலு மாசம். மத்துக்கெல்லாம் இன்னும் சுருக்க. பல நல்ல விஷயங்கள் நான் சொன்னாப் போல, உலகத்தையே அதிசயப்படுத்தற விஷயங்களுக்கு கர்ப்பகாலம் ஜாஸ்தி ஸார். புத்தர் கூட

ஒன்றரை மாசம் அம்மாவோட கர்ப்பத்துல கூடுதலா இருந்தது சொல்வா. இப்போ என் மனசு கர்ப்பத்துல இருக்கு ஸார்.

கல்யாணம் பண்ணிக்காம இருந்தாதான் அதை செய் முடியும்னு அவசியமில்லை. இன்றைய சமூகத்துக்கு என்ன தேவைன்னு நான் ரொம்ப யோசனை பண்ணிப் பார்த்தேன் ஸார். குடும்பம் சரியில்லை. குழந்தை சரியில்லை. அப்பாவையும், அம்மாவையும் காப்பாத்துணங்கிற பொறுப்பு குழந்தை கிட்டயிருந்து மெல்ல மெல்ல விலகி வருது. தன்னுடைய சுகம், தன் பொண்டாட்டி சுகம், தன் குழந்தை சுகம்னு உட்கார்ந்துண்டிருக்கா. இதுவரைக்கும் வளர்த்து அப்பாவை ரொம்ப சலபமா அதுவும் படிக்காத அம்மாவை குப்பைக்காரியா, வேலைக்காரியா தூக்கிப் போட்டுடறா. இதைத் தப்பு ஸார். நான் ஒல்ட் ஏஜ் ஹோம் ஆரம்பிக்கப் போறேன் முடியாதவாளுக்கு முதியோர் இல்லம் துவங்கப் போறேன்.

என்ன லட்சியம்னு அன்னிக்கு பத்தொன்பது வயசுக்கு புரியாமலே இருந்தது. என்னை என் புருஷன் கார்னர் பண்ணி எங்கப்பா கார்னர் பண்ணி, எங்கம்மா கார்னர் பண்ணி எங்கண்ணா உன்னால எனக்கு அவமானம்தான் தெருவுல போறவா, வரவாள்ளாம் கேட்கறா உன் தங்கை ஏன் அவனோட சுத்திண்டிருக்கான்னு. நீ ஏதாவது ஒரு முடிவுக்கு வா ஒன்று சுத்து. இல்ல சுத்தாத வீட்டோட கிட. அப்படின்னு சொன்னார். சுத்தறதா இருந்தா கல்யாணம் பண்ணிண்டு சுத்துன்னு எங்கப்பா கூட சொன்னார். நான் சரின்னு தலையசைச்சேன் ஸார். ஒரே வாரத்துல கல்யாணம் நடத்தி முடிச்சுட்டா. அன்னிக்கு கேட்டா மாதிரி நூறு பேருக்கு சாதம் போட்டு, அம்பதாயிரத்துக்கு நகை போட்டு, நெத்திச் சுட்டி வச்சு, குஞ்சலம் மாட்டி, இடுப்புல ஓட்டியானம் சுட்டி பட்டுப் புடவையோட கையில் பால் சொம்போட இவர்கிட்ட அனுப்பிட்டா.

நான் அழுதேன் ஸார். ரொம்ப அழுதேன். கவலைப் படாதே. என்ன பண்ணணும்னு சொல்ற. நானும் சேர்ந்து

போறேன் அப்படின்னு பர்ஸ்ட் ஹைட் கேட்டார். எனக்குத் தெரியலைன்னு சொன்னேன். தெரியாத ஒரு விஷயத்துக்கா அழுறேன்னு கேட்டார். ஆமான்னு சொன்னேன். சரி, இப்போ கல்யாணம் பண்ணுவோம். எது இன்னிக்கு காலகட்டத்துல அவசியம்னு யோசனை பண்ணு அப்படின்னார். என்னோட சேர்ந்து அவரும் யோசனை பண்ணி முதியோர் இல்லம் அப்படிங்கற முடிவுக்கு ஒரு வாரம் முழுக்க பேசினோம்.

முதியோர் இல்லம் ஆரம்பிக்கறதுக்கு நீ கல்யாணம் பண்ணிக்கறதோ, குழந்தை பெத்துக்கறதோ தடையா இருக்குமா. நீ குடித்தனம் பண்ணது உனக்கு உபயோகமா இருக்காதா. நீ குழந்தை பெத்து அதுகளை நிமிர்த்தி, வளர்த்து பெரியாளாக மாட்டா அப்புறம் முதியோர் இல்லம் ஆரம்பிக்க முடியாதா. உன்னுடைய முதியோர் இல்லத்துக்கு இன்னியிலேர்ந்து ஒரு மாசத்துக்கு நாலாயிரம் ரூபா சேர்த்து வை. நீயும் எங்கே யாவது வேலை செஞ்சு அந்தக் காலையும் வச்சுக்கோ. அது எனக்கு வேண்டாம். முதியோர் இல்லம் கவனிக்கற மாதிரி என்னையும் கொஞ்சம் கவனிச்சுக்கோ அப்படின்னு சொன்னார்.

என் புருஷன் சத்திய சந்தன் ஸார். இதுவரைக்கும் எங்கிட்ட காக கொடுத்துண்டிருக்கார். சம்பளம் தாண்டி படப்பையில் நிலம் வாங்கிப் போட்டிருக்கோம். ஒரு ஏக்கர் நிலம் வாங்கி, பண்ணு பக்கமும் சுவர் கட்டி ஒரு பக்கம் வேலி அமைச்சு லூக்கிரதையா வச்சிருக்கோம் ஸார். பின்பக்கத்து நிலமும் நிலைக்கு வருது. அதையும் வாங்கணும்னு இருக்கோம்.

குழந்தை நன்னா படிச்சு வெளிநாடு போகணும் ஸார். போயிட்டா நாற்பது, நாப்பத்தஞ்சு வயசுல நான் திடமா இருப்பேன். அப்போ ஒரு முதியோர் இல்லம் ஆரம்பிச்சுடுவேன் ஸார். எங்கப்பா, எங்கம்மாவை முதல்ல கொண்டு வந்து சேர்த்து நீங்களும் பார்த்துக்கோங்கன்னு சொல்லுவேன் ஸார்.

மயிலாப்பூர்ல அத்தனை பேருக்கும் சந்தோஷம். “அட... கல்யாணம் பண்ணினுட்டியா வெரிகுட்” அப்படின்னு எல்லா

ரும் தலையை தொட்டு ஆசிர்வாதம் பண்ணா. நன்னா குடித் தனம் பண்ணு. அவனை நீ மேல கொண்டு வா அப்படின்னு பாராட்டினா.

அப்போ நான் இவரை கல்யாணம் பண்ணிப்பேன்னு நம்பிக்கையே இல்லை ஸார். நான் நடக்கறது, நிக்கறது, உரத்த குரல்ல பேசறது, முறைச்சு பார்க்கறது, சிரிக்கறது எல்லாத்தையும் பார்த்துட்டு என்னை தப்பாவே நிறைய போ நினைச்சுண்டிருந்தா, இன்னிக்கு ரெண்டு குழந்தைகளோட பள்ளிக்கூடம் போறபோது எல்லா மாமியும் நன்னா இருக்குடி உன்னை பார்க்கறதுக்கு அப்படின்னு சொல்றா.

“ஆனால், என் மனசுக்குள்ள இருக்கற இந்த ஆசை அணையலை ஸார். நான் இந்தக் குழந்தைகளோட முடிஞ்சுடப் போறதில்லை. என் வீட்டோட நிக்கப் போறதில்லை ஸார். ஆனா, நிச்சயம் ஒருநாள் நல்ல நிலைமைக்கு வருவேன். ஜெயபூரீ செத்துப்போனா ஆயிரம் பேர் திகைச்சு நெஞ்சுல கை வச்சு ஐயோ... ஜெயபூரீ போயிட்டாளேன்னு அழுவா. அதுல இருநாறு பேர் நிச்சயமா வீட்டுக்கு வருவா. ரோடு முழுக்க ரோஜாப்பூ உதிர நான் போவேன் ஸார்.”

ஜெயபூரீ சொல்லிவிட்டு முகம் மூடி அழுதாள்.

எனக்கு ஜெயபூரீயை பிடித்திருந்தது. அவள் தலையை வருடி நெற்றியில் முத்தமிட்டேன். “ததாஸ்து” என்று ஆசீர்வாதம் செய்தேன். உன் நல்ல மனோரதங்கள் நிறைவேறட்டும் என்று மனப்பூர்வமாக பிரார்த்தனை செய்தேன். திருமணம் ஜெயபூரீயைக் கொன்றுவிடவில்லை. திருமணம் ஜெயபூரீயை அணைத்து விடவில்லை. திருமணம் ஜெயபூரீயை புரட்டிப் போடவில்லை. மாறாய் இன்னும் வீரியமாக்கியிருக்கிறது.

திருமணம் நம் தேசத்தைப் பொறுத்தளவில் பெண்களுக்கு ஒரு மரியாதை கொடுக்கிறது. ஜெயபூரீயின் அருமைகளை உணர்ந்த அந்தப் பையன் அவளை தனக்கே என்று ஸ்லீகரித்துக் கொண்டு விட்டான்.

நல்ல ஜாதிக் குதிரை. நல்ல உழைப்பாளிக் குதிரை என்று கிரிந்து அவளை தன் பக்கம் வளைத்து இழுத்துக் கொண்டு விட்டான்.

எப்பொழுதும் முன்னேறத் துடிக்கிறவன். தனக்குத் துணைமாகத் தன் மனைவி வர வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறவன். என் அலுவலகத்தில் இன்ன சமாச்சாரம் நடக்கிறது, இன்ன விதமாகப் பேசுகிறார்கள், இன்னவிதமான ப்ராஜக்ட் உருவாகப் போகிறது. நான் என்ன செய்யப் போகிறேன் என்றால்’ என்று இரவு படுக்கையில் மனைவியை எதிரே வைத்து விரிவாகப் பேசி அவளோடு பேசும் பொழுதே தன்னைப் பற்றி அதிகம் சித்தித்து அவள் சொல்லும் யோசனைகளைக் கேட்டு அதே விதமாக அலுவலகத்தில் அவள் புத்தியையும் சேர்த்துப் பயன் படுத்தி வெற்றி மேல் வெற்றி பெறுவான். சரியா, தவறா... சரியா, தவறா... என்று ஒவ்வொரு கட்டமாக தாண்டிப் போகிற பொது மனைவி என்ன சொல்கிறாளோ அதைக் கேட்கிறவன்.

இப்படி ஒரு உரத்த சிந்தனை நடத்துவதற்காகவே இந்தப் பெண்ணை திருமணம் செய்து கொண்டு வந்திருக்கிறவன், இந்தத் திருமணம், இந்தக் குழந்தைப் பிறப்பு, இந்தக் குடித் தனம் ஜெயபூரீயை மிருதுவாக்கியிருந்தது. அவள் பொறுப்பு களை சுமக்கத் துவங்கியதால் பேச்சுக்களை குறைத்துக் கொண்டாள். கனவுகளை நிறுத்திக் கொண்டாள். அதை வெளியே பேசுவதை புறக்கணித்தாள்.

யார் வேணா என்ன வேணாலும் சொல்லிக்கோங்க. எனக்கு அதைப்பத்தி அக்கறை இல்லை என்கிற அகம் பாவத்தை துடைத்தெறிந்தாள். வீடு துடைத்தாள். குழந்தை களுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தாள். வேலைக்காரியின் உதவியோடு பாத்ரூம் கழுவினாள். துணிகள் துவைத்தாள். காய்ந்த துணிகளை எடுத்து வந்து அயர்ன் செய்தாள்.

கணக்கு போட்டு காசு செலவு செய்தாள். செலவு செய்த தில் மீதியை சேர்த்து வைத்தாள். முதியோர் இல்லத்துக்கு

நாலாயிரம் என்று புருஷனிடம் சண்டை போட்டு வாங்கினாள்.

ஒரு கம்ப்யூட்டர் வாங்கிக் கொடுங்களேன். அது உங்களுக்கும் உபயோகமாக இருக்கும். நாமும் அதுல வேலை செய்ய சம்பாதிக்க முடியும்.

பலவிதமான புத்தகங்களை கொண்டு வந்து டைப் அடித்துப் பிளாப்பியில் ஏற்றி ஒரு பக்கத்துக்கு இவ்வளவு என்று காசு வாங்கி தாம்பரத்தில் நிலம் வாங்கினாள்.

“இதெவாரு ஆளாக்கி அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பினா போதாதா” என்று அவள் நிற்கவேயில்லை.

“ஒன்னுமில்லை ஸார். இதுங்களை ஆளாக்கறது ஒன்னும் பெரிய விஷயமே இல்லை. படிக்கற நேரத்துல உட்கார்ந்து படி அப்படின்னு சூப்பரவைஸ் பண்ணா போதும். என் ரெண்டு பசங்களும் கெட்டிக்காரப் பசங்க. தானா படிக்க ஆரம்பிச்சுடும். கெட்டப் பழக்கம் வராம கண்கொத்திப் பாம்பா இருந்தா போதும். எங்க வீட்டு சூழ்நிலையில் நல்லாவே இந்தக் குழந்தைகள் வளரும்.

அவனுக்கு பத்து வயசு. இவனுக்கு ஆறு வயசு. ரெண்டு பேருக்குமே கம்ப்யூட்டர் ப்ரெளசிங் பண்ணச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கேன். பிரமாதமா புன்றாங்க.

வேயுறு தோளிபங்கன் விடமுண்டகண்டன் மிக நல்ல வீணை தடவி... சாயந்திரம் எல்லாரும் உட்கார்ந்து பாடறோம் ஸார்.

ரெண்டு கிலோ சாக்கெட். நூறு பாக்கெட் ரஸ்னா, கடையிலேர்ந்து வாங்கி என் கையால அறுவத்து மூவர் அன்னிக்கு எல்லாருக்கும் கொடுப்பேன்.

எங்கப்பா என்னை வளர்த்ததைவிட, இந்தக் குழந்தைகள் நான் நல்லபடியா வளர்க்கறேன் ஸார். பன்னெண்டு வருஷம் இதுகள் ரெண்டும் உயர பறந்துடும். பறக்கணும்னு சொல்லி யிருக்கேன். பறக்காம இருந்தா தூக்கி வெளிய போட்டு

வாங்கு சொல்லியிருக்கேன். ஒரு வயசுக்கு மேல நீயே உன்னை பார்த்துக்கணும். நான் உதவி செய்ய மாட்டேன்னு தெளிவா சொல்லியிருக்கேன்.

நான் தினமும் யோகா பண்ணேன் ஸார். எப்படி இப்போ க் கிளிகாமோ அதே மாதிரி நாப்பத்தஞ்சு வயசுலேயும் திடமா பறக்கணும்னு இப்பவே குறைவா சாப்பிடறேன். நிறைய காய் சாப்பிடறேன். தினம் கீரை சாப்பிடறேன்.

முதியோர் இல்லத்துக்குப் போய் அங்க இருக்கறவாளுக் கெல்லாம் கதை சொல்லிட்டு வரேன் ஸார்.

எங்கு குழந்தைளை அண்ணா ஆத்துக்கு அனுப்பிடு வான். அண்ணாக்கு அந்தக் குழந்தைள் மேல ரொம்ப பிசியம். அப்படிப்போனா நானும், இவரும் முதியோர் இல்லம் போய் அங்க இருக்கறவாளுக்கு நிறைய உதவி செய்வோம். கனிப்பாட்டி, பவுடர் போட்டு உடம்பு பிடிச்சுவிட்டு, பாட்டுப் பாடி கதை சொல்லி எல்லாம் பண்ணோம். என்னால பண்ண முடியுது ஸார். இதுக்குத்தான் பிறந்திருக்கோம் அப்படின்னு உங்களுக்குள்ள தெளிவா தோன்றது.

கல்யாணம் பண்ணாம இதைப் பண்ண ஆரம்பிச்சிருந் ததென்னா உள்ளுக்குள்ள கோபத்தோட இருந்திருப்பேன். சீசே... சீசே... என்ன இது கிழங்கள் அப்படின்னு எனக்கும் ஒரு கனிப்பு வரும்.

கிழிவி சொல்ற கதை எனக்கும் புரியறது. அவளுக்கும், அவ பையனுக்கும் சண்டைன்னு எனக்குத் தெரியறது. குடித்தனம் பண்ணதுனாலதான் அவ குடித்தனத்துடைய சிரம எல்லாம் எனக்குத் தெள்ளத் தெளிவா புரியறது. கல்யாணம் பண்ணாத ஜெயபூர்வா இருந்தா, நான் வெறும் நிர்வாகியா இருந்திருப்பேன். நல்ல மனுஷியா இருந்திருக்க மாட்டேன் ஸார். வெறும் முரட்டு நிர்வாகியாகவே இருந்திருப்பேன்.

இப்போ உள்ளம் கனிஞ்சிருக்கு ஸார். எல்லாருடைய குற்றமும் புரியறது. எல்லாத் தப்பும் நியாயமான தப்புதான் அப்படின்னு புரியறது. மன்னிக்கத் தெரிஞ்சுடுத்து ஸார்.

மனுஷா அப்படித்தான் இருப்பா அப்படின்னு புரிஞ்சுந்து பத்தொம்போது வயசுல நான் நெஞ்சை நிமிர்த்திண்டு கண்ணின்னான்னு பேசலையா. அதே மாதிரிதான் இந்தக் கிழவரை இருவத்தஞ்சு வயசுல பேயாட்டம் ஆடியிருக்கார். குடிச்சுட்டு பொண்டாட்டிய அடிச்சுருக்கார்னு புரியறது. இப்போ அழறது.

அதனால் என்ன மறந்துருங்கோ அப்படின்னு அவன் முதுகு தடவிக் கொடுக்கத் தோன்றது. கல்யாணம் ஆக இருந்தா 'உன்னை வெட்டிப் போடணும்டா கம்மனாடா அப்படின்னு உரத்த குரல்ல இப்பவும் திட்டியிருப்பேன்' அறுவத்தஞ்சு வயசு கிழவரை வெட்டிப் போடறதுல என் ஸார் லாபம். பட்டது பட்டாச்சு. சாக வேண்டியதுதான் பாக் அந்த இடத்துலதானே அவர் இருக்கார். எனக்கு வாழ்க்கை புரியறது ஸார். நான் ஒல்ட் ஏஜ் ஹோம் திறந்தா நீங்க நிச்சய வரணும். அந்த ப்ளாக்கை நீங்க திறந்து வைக்கணும்."

"ஜெயஸ்ரீ, என்னை முதியோர் இல்லத்துல ஒரு ஆள் சேர்த்துப்பியா."

"வேண்டாம் ஸார். வேண்டவே வேண்டாம். உங்களை நான் ஏன் ஸார் தாங்கணும். உங்களை ஊர் தாங்கும் ஸார். உங்களை தாங்கும்படியா நீங்க வாழ்ந்திருக்கேன். தாங்கும்படியா வாழ வாள யாராவது தாங்க வேண்டாமா. அவாள நான் தாங்கணும் குறைஞ்சபட்சம் ஒரு நூறு பேரையாவது தாங்கணும். ஒரு நூறு அப்பா, நூறு அம்மா எனக்கு வேணும் ஸார்."

ஜெயஸ்ரீ கிழவியாகி எழுபது வயசுல சாகறபோது அட்டா இவ எங்கப்பாவை தாங்கினாளே, எங்கம்மாவை தாங்கினாளே... என் அத்தையை தாங்கினாளே... என் சித்தியை தாங்கினாளே... எங்க அக்காவை தாங்கினாளே... அப்படின்னு ஒரு ஆயிரம் பேர் நெஞ்சுல கைவச்சு அழணும் ஸார். ஒரு இருநூறு பேர் நிக்கணும். ரோடு முழுக்க, கறுப்பு ரோடு முழுக்க சிகப்பு ரோஜாவா உதிர நான் போவேன் ஸார். இடமயிலாப்பூர் சுகாட்டுக்கு போகணும்."

ஜெயஸ்ரீ ஜெயித்தாளா, தோற்றாளா?

காலம் பதில் சொல்லும். ஆனால் ஜெயித்து விட்டான் என்று என் மனம் கூறுகின்றது.

வாழ்க்கையில் ஒரு லட்சியத்தை, ஒரு பிடிப்பை, ஒரு நோக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்ட அனைவருமே ஜெயித்தவர்கள் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஜெயஸ்ரீயின் திருமணம் அவள் லட்சியத்திற்கு மிக மிக உதவியாய் இருந்தது. மதிமவர்க்கு...?

எதனால் இந்த சமூகத்தில் திருமணம் முக்கியமாகிவிட்டது என் இதற்கு இவ்வளவு பெரிய சமூக அங்கீகாரம் கிடைத்து விட்டது. சந்நியாசம் என்பதற்கு மதிப்பு இருந்தாலும், ஒரு இல்லறத்தானுக்கு கிடைக்கின்ற மரியாதை ஒரு சந்நியாசிக்கு கிடைப்பதில்லை. இல்லறத்தார்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகம் இருப்பதால் சந்நியாசியை சற்று விலக்கி வைத்து தொலைவிலிருந்து பார்த்து நமஸ்கரிக்கிறார்களே தவிர தங்களுள் ஒருவராக எடுத்துக் கொள்வதில்லை.

அவருக்கென்ன ஒண்டிக்கட்டை. எதையும் அவராகவே சமாளித்துக் கொள்வார் என்கிற மேம்போக்கான நினைப்பு, அறுபதல் வார்த்தைகள்கூட அவருக்கு அளிப்பதை தடுத்து விடுகிறது. இளைஞர்களை, யுவதிகளை ஒரு வயதுக்கு வந்த பிறகு ஏன் திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை என்ற கேள்வி கேட்கப்படுகிறது. முப்பது வயதிற்கு மேல் ஒரு இளைஞன் திருமணமற்று இருப்பதும், இருபத்தைந்து வயதுக்கு மேல் ஒரு பெண் திருமணமற்று இருப்பதும் சற்று பரிதாபமாக உணரப்படுகிறது. திருமணம்தான் ஒரு ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் மிக மரியாதையான விஷயம் என்று சொல்லாமல் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

மனித இயல்பு, தன்னைப் போலவே வாழ்வவரோடு தான் சேர்ந்து கொள்வது என்பது திருமணம் செய்து கொண்டவர்களுக்குத்தான் வாழ்க்கையினுடைய நல்லதும், கெட்டதும் தெரியும் என்கிற ஒரு நம்பிக்கை. திருமணம்தான் மிக மிக பொறுப்பான விஷயம் என்று மனிதர்கள் நம்புவதே காரணம். ஒரு அரசாட்சி செய்வது போல, ஒரு தொழிற்சாலை நடத்துவது போல, ஒரு கலைப் படைப்பு செய்வதுபோல திருமணம் என்பது மிக நுணுக்கமான ஒரு காரியம். குடும்பம் நடத்துவது என்பது மிகச் சிறப்பான ஒரு விஷயம் என்று மனிதர்கள் கருதுவதுதான் திருமணத்தின் உயர்வுக்குக் காரணம்.

உண்மையில் திருமணம் அத்தகைய குணங்களைக் கொண்டிருக்கிறதா? மிகவும் உயர்வானதுதானா?

திருமணம் என்பது ஒரு அமைதி. ஒரு நம்பிக்கை. கூடி வாழும் இயல்பை இயற்கையாகவே தனக்குள் கொண்டிருக்கின்ற இந்த மனிதன், அந்த இயல்பை நெறிப்படுத்தியபோது கிடைத்த விஷயம்தான் திருமணம். திருமணமானவர்கள் ஒன்றுகூடி வாழ்வதுதான் கிராமம். பல கிராமங்களை தனக்குள் அடக்கியதுதான் நகரம். பல நகரங்களை தன்னுள்ளே கொண்டதுதான் ஒரு தேசம். ஒரு நாகரிகம். இன்னும் ஆழ்ந்து எதற்காக திருமணம் என்று பார்ப்போமா.

மனிதன் எதற்கு முதலில் பயப்படுகிறான்.

மரணத்திற்கு.

மரணத்தின் சாயலை இங்கு கொண்ட விஷயங்கள் என்ன? நோய், யுத்தம், வறுமை போன்றவை மரணத்தின் சாயலைக் கொண்டவை. நோயால் மரணம் நேர்ந்து விடலாம். அன்னியர் படையெடுப்பால் மரணம் நேர்ந்துவிடலாம். உணவு இல்லாமல் உயிர் பிரிந்து விடலாம். எனவே இவைகளிடமிருந்து தன்னை காப்பாற்ற மனிதன் ஒன்றுகூடி வாழத்துவங்கினான். எனக்கு நீ உதவி. உனக்கு நான் உதவி என்று கைகோத்துக் கொண்டான். மரணம் வெகு நிச்சயம் என்று தெரிந்தாலும் மரணத் தருவாயில் தன்னைச் சுற்றி

மனிதர்கள் இருப்பதை அவன் விரும்புகின்றான். யாருமற்ற ஒரு வனாதரத்தில் உயிர் துறக்க எவருமே விரும்புவதில்லை. வேறு தேசத்திலிருந்து மனிதர்கள் வந்தால், விலங்குகள் தாக்கினால் அவைகளைத் தடுத்து தன்னையும், தன் குழந்தைகளையும் காப்பாற்ற தன் உயிரையும் தியாகம் செய்யும் பலம்மிக்க இளைஞர்கள் தேவை. அப்படிப்பட்ட இளைஞர்கள் நம் வீட்டில் இல்லாவிட்டாலும் அடுத்த வீட்டு இளைஞன் நிச்சயமாக நம்மைக் காப்பாற்றுவான் என்கிற நம்பிக்கைதான் அவனை ஒன்றுகூட்டி ஒரு ஊர்க்காரனாக மாற்ற வைத்தது. எல்லோரும் சேர்ந்து காடு அழித்து நாடு மலமாக்கி, வயல் வேலை செய்து, தானியம் விளைவித்து அதைச் சுத்தம் செய்து உணவாக மாற்றி எல்லோரும் உண்ணுவது என்பது மரணத்திற்கு எதிரான ஒரு போராட்டம். மரணம் நிச்சயம். ஆனாலும் மரணத்திற்கு எதிராக போராட மரணடியிருக்கிறது. இதற்காகவே மனிதன் ஒன்று கூடினான்.

ஒன்றுகூடி வாழ்வதை திருமணம் என்கிற விஷயம் மிக அழகாக, நேர்த்தியாக ஒரு ஒழுக்கத்துடன் செய்கிறது. அதிதாடு மட்டுமில்லாமல் வம்ச விருத்தி என்கிற விஷயம் திருமணத்தின் மூலம் நல்லபடியாய் உறுதி செய்யப்படுகிறது.

இரவு நேரம் கும்மிருட்டு. சுற்றியும் காடுகள், விலங்குகள் மரண ஒசைகள். யார் யாரைத் தழுவித் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று தெரியவேயில்லை என்றபடி வாழ்ந்த மனிதன், தான் மூலக்கொள்ள தனக்கென்று ஒரு பெண் தனியாக இருக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டான்.

எதனால்?

அவனிடம் சில உயர் குணங்கள் இருந்தன. அவனிடம் சில நல்ல சொத்துக்கள் இருந்தன. அவனிடம் பொற்கட்டிகள் இருந்தன. அவனிடம் மாணிக்கங்கள் இருந்தன. இவைகளை மருக்குக் கொடுப்பது. ஊருக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் போவதோ, யாரோ முகமறியாதவர் அதை அனுபவிப்பதோ

இல்லை. தனக்கென்று தன் சாயலில் ஒரு பிள்ளை பிற வேண்டும். அவனுக்கு அதைக் கொடுக்க வேண்டும். தன் வயலை, தன் வீட்டை, தன்னுடைய சொத்துக்களை கொடுக்க தனக்கொரு வாரிசு வேண்டுமென்று நினைத்து தன்னைப்போலவே, தான் இளமைக் காலத்திலிருந்தே போலவே ஒரு பிள்ளையை உருவாக்க அவனுக்கு பெண் துணை தேவைப்பட்டது.

இருட்டு நேரத்தில் யாரை வேண்டுமானாலும், யாருடைய தழுவிடக் கொள்ளலாம் என்கிற நிலைமையை உதறி, இவள் என்னை மட்டுமே தழுவிடக் கொள்வாள். இவள் என்னிடம் மட்டுமே உயிராக இருப்பாள். இவள் என்னிடம் மட்டுமே கலந்து எனக்கென்று பிள்ளை பெற்றுத் தருவாள் என்று முறைகள் உருவாக்க ஆரம்பித்தான். தன் சாயலில் இல்லாத யாருக்கோ தன்னுடைய சொத்துக்களை கொடுப்பதில் அவனுக்கு விருப்பமில்லை. தன் சாயலில் தன்னால் பிறப்பிப்பிள்ளையை தன்னுடைய இன்னொரு பிம்பத்தைப் பார்த்து சந்தோஷமடைந்து அதற்கு தன் சொத்துக்கள் எல்லாம் கொடுக்க முன் வந்தான். அதற்காகத்தான் பெண்ணை 'திருமணம்' என்ற நியதிக்குள் பிணைத்துப் போட்டான். 'கற்பேடு இரு' என்று காதோரம் சொன்னான். அவள் கற்புள்ளவள் என்று மற்றவருக்கு உரத்துச் சொன்னான்.

எனவே, திருமணம் என்பது வாழ்க்கை சுகங்கள் மட்டுமல்லாமல், கற்பு நெறி சம்மந்தமாக அதாவது ஒரு சத்தியத்தின் சம்மந்தமாகவும் மாறிற்று.

நான் உன்னைத்தவிர வேறு எவனையும் நினைக்க மாட்டேன். உன்னைவிட அழகனாய், அற்புதமானவனாய் பெருமளவு வீரனாய் இருந்தாலும் எனக்கு அது முக்கியமில்லை. நீ எனக்கு கணவன். என் கணவனைத் தவிர வேறு எவரையும் நான் தொடமாட்டேன் என்று அவள் சத்தியம் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. அவள் சத்தியம் செய்யவே, அதேபோல இவனும்கூட உன்னைத் தவிர வேறு எவனையும் நான் நினைக்க மாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்ய முயற்சித்தான்.

திருமணத்தின் காலகாலமாய் பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. இன்னும் தொடர்கின்றன என்பது உண்மையாயினும், திருமணத்தின் அடிப்படை. இதைத் தவிர இன்னொரு விஷயமும் திருமணம் என்ற பந்தத்தில் இருக்கிறது. திருமண பிறகு சம்பாதிக்க முடியாதபோது, தள்ளாமை ஏற்படுவது உழைத்து சம்பாதிக்க முடியாது என்று வந்தபிறகு திருமணக் காப்பாற்ற தனக்கு மகன் தேவை என்று ஒரு பிள்ளை நினைக்கிறான். அவ்விதமே தன்னால் வளர்க்கப்படாத தன்னால் பல உதவிகள் செய்யப்பட்டு, பேணிக்காக்கப்பட்ட தன் மகனும், மகளும் தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். வயோதிகம் கருதியும் திருமணம் பந்தம் நம்மிடையே நிலவி வருகிறது.

திருமணம் என்கிற விஷயத்தைக் கடைப்பிடிக்காதவர்கள் திருமண ஆவர்கள். அவர்கள் மரணம் எப்படியிருக்கும். அவர்கள் கடைசி காலம் எப்படியிருக்கும். அவர்களுடைய மரணங்களும், காதல்களும் எப்படி தனித்துக் கொள்ளப்படும் என்று கேள்வி வருகிறதல்லவா. இந்தக் கேள்விக்கு சூடாமணி தான் துல்ல உதாரணம். சரியான பதில்.

சூடாமணி உயர் வகுப்பைச் சேர்ந்த மிகப் பணக்காரப் பெண். அவள் தந்தைக்கு தொழிற்சாலைகள் இருந்தன. மிகப் பணக்காரமான கணக்கராக இருந்த சூடாமணியின் தந்தை, திருமணமான திருமணத்திற்குப் பிறகு உன்னதமான ஒரு பிள்ளைக்கு வந்தார். அதாவது தன் உயர்வுக்குக் காரணம் தன் மனைவி சூடாமணியின் தாய் என்று பல பேரிடம் சொல்லி வந்தார்.

சூடாமணியின் தாய் அதிகம் படிக்காதவர். ஐந்தாவது வகுப்பு வரை மட்டுமே படித்தவர். கிராமத்துப் பெண்மணி. அவளாலும், கணவன் மீது தேவதா விசுவாசம். கடவுளின் மீது நம்பிக்கை, அவர் தொட்டது துலங்கியது. யாருக்கு அவர் உதவி செய்தாலும் அவர்கள் மேம்பட்டார்கள். மிகச் சிறந்த கணக்கராக இருந்த சூடாமணியின் தகப்பனார் மிகப்

பெரிய தொழிற்சாலைக்கு அதிபரானார். கார் உதிரி பாகங்கள் தயாரிக்கின்ற வேலையில் ஈடுபட்டு ஏற்றுமதி செய்வதில் அளவுக்கு பிரபல்யமானார்.

சூடாமணி வளர வளர அவருடைய செல்வச் செழிப்பு வளர்ந்தது. தன் மனைவியைப் போலவே தன் மகளினுடைய வருகையும் தனக்கு நல்லது செய்கிறது என்று நம்பின மகளை மிகச் செல்லமாக வளர்த்தார்.

சூடாமணி மிகக் கெட்டிக்காரி. சிறு வயதிலிருந்தே கல்யாணம் வேலையாட்கள். உதவிக்கு பல்வேறு விதமான உதவிகள் என்று இருக்க, அவள் படிப்பில் சிறந்து விளங்கினாள். விளையாட்டில் சூரப் புலியாக மாறினாள். அவளை எதிலும் எவரும் ஜெயிப்பது என்பது முடியாத காரியமாக இருந்தது. பள்ளி வாழ்க்கைக்குப் பிறகு கல்லூரி வாழ்க்கை இன்னமும் இனித்தது. அவளுடைய சிறகுகள் பெரிதாக முளைத்தன. அவள் நாலா பக்கமும் பறந்து தன் அறிவைப் பெருக்கிக் கொண்டாள்.

அவளுடைய தோழிகள் கல்லூரி விடுமுறையில் ஊட்டிக்குப் போவார்கள். கொடைக்கானல் போவார்கள். தெற்கு கோயிலுள்ள நகரங்களுக்குப் போவார்கள். ஆனால், சூடாமணி அப்பாவோடு அமெரிக்காவுக்குப் போனாள். இங்கிலாந்துக்குப் போய் இறங்கினாள். பத்து நாட்கள் சுற்றினாள். ஜெர்மனியினுடைய முன்னேற்றத்திற்கு காரணமென்ன என்று கூர்ந்து கவனித்துக் கண்டுபிடித்தாள். உலகத்தின் பல திசைகளைப் பார்த்ததால் அவளுடைய ஞானம் கெட்டிப்பட்டு அப்பாவுக்கு உதவியாக இருக்க வேண்டுமென்ற ஓர் எண்ணம் ஏற்பட்டது. அப்பா தன் திட்டங்களை மனம் விட்டுப் பேச அவருக்கு சரியான ஒரு உதவியாளர் இல்லையென்று தோன்றியது. அப்பேற்பட்ட உதவியாளராக தான் மாறினாள் என்ன என்ற எண்ணம் வந்தது.

கல்லூரிப் படிப்பை படித்துக் கொண்டே அப்பாவிற்கு உதவியாக நின்றாள். அமெரிக்காவைப் பற்றி அதிக

பற்றித் தெரிந்து கொண்டாள். அதைப்பற்றியும் அறிவை அதிகப் பெரித்திக் கொண்டாள்.

ஒரு இரும்பு வியாபாரத்தில், விற்பனையில் எத்தனை லாபம் இருக்கலாம் என்று கணக்குப் போட்டுக் காண்பித்தான். எத்தனை லாபம் இருந்தால் மேலே தொழிலை விருத்தி செய்வது முடியும் என்று யோசனை செய்து எழுதிக் கொடுத்தான். கணவனிடத்தில் எழுந்து பல்வேறு விதமான தினசரிகளைப் படித்து என்னென்ன வேண்டும் என்று புரிந்து கொண்டு, அப்பாவிடம் சொல்லி பெரும்பொருளை கடன் வாங்க வற்புறுத்தி வருக்கு வாங்கிப் போடச் சொன்னாள். இரும்பு வியாபாரத்தில் வந்து இறங்கிய மூன்றாம் நாள், உலகத்தின் ஒரு மூலையில் பயங்கரமாக யுத்தம் ஆரம்பித்தது. விலைவாசிகள் உயர்வதாக ஏறின. இந்தியாவின் எல்லைப் பகுதியிலும் விலைவாசி உயர்வாகியது. உதிரி பாகங்கள் அதிகம் தேவைப்பட்டதால் பல கம்பெனிகள் உதிரி பாகங்கள் தயாரிக்க முடியாமல் தாமதமான.

இருக்குமதி செய்த இரும்பில் பாதியை சூடாமணியின் கம்பெனார் நல்ல விலைக்கு விற்பார். உண்மையில் அப்படி இருக்கக் கூடாது. அரசாங்கம் அதை தடை செய்திருந்தது. விலைநாடுகளில் கிடைக்கும் மோசமான இரும்புகளை வாங்கி தன் கம்பெனியில் போட்டு நல்லவிதமான இரும்புகள் செய்து கம்பெனிக்கு தந்து, இந்த இரும்பை அந்த இரும்பு வியாபாரத்தில் சொல்லி கணக்குக் காட்டினார். இந்தப் புத்தியும், இந்த யோசனையும் சூடாமணியிடமிருந்தே வந்தது. கம்பெனி நிர்வாகிகள் அவளை கொண்டாடினார்கள். அற்புதமான ஓர் சகி என்று அப்பாவின் முன்பே வர்ணித்தார்கள். இவ்வளவு சிறிய வயதில் அந்தக் கார் உதிரி பாக கம்பெனியின் சகல நிர்வாகங்களும் அவளுக்கு அத்துப்படியாயின. அவளை அவள் தகப்பனார் மேனேஜிங் டைரக்டராக நியமித்தார். தன்னை சேர்மேனாக உயர்த்திக் கொண்டார்.

கம்பெனி அவள் வசப்பட்டது. அம்மா அவளுடைய திருமணம் பற்றி கவலைப்பட்டாள். இன்னொரு கம்பெனியின் மேனேஜிங் டைரக்டருக்கு அவளை திருமணப் பேசினார்கள். இதுபற்றி சூடாமணிக்கு எந்த அபிப்பிராயமும் இல்லாமல் இருந்தது.

எல்லோரும் திருமணம் செய்து கொள்கிறார்கள். தான் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்ததே தவிர திருமணத்திற்கு எப்படித் தயார் செய்து கொள்ள வேண்டும். திருமணமான பிறகு எப்படி வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும் என்று அவளுக்கு எந்த எண்ணமும் இல்லை.

“ஐரோப்பாவிலிருந்து கம்பெனிக்கு இரும்பு கொண்டு வர மிஷினரி கொண்டு வர நாம் நிறைய செலவு பன்றோம். வருஷா வருஷம் கப்பல் கம்பெனியில் சரக்கு கொண்டு போற கட்டணம் ஏத்திடறான். நாமளே ஒரு பழைய கப்பல் வாங்கிட்டா என்ன” மகள் கேட்க அந்தக் கம்பெனி அதிகாரிகள் திகைத்தனர்.

“நம்முடையது கார் பாக உதிரி கம்பெனிதானே.”

“இருக்கட்டுமே கப்பல் ஓட்டினால் தவறா.”

“நாம் திசை மாறுகிறோமா” என்று ஒரு அதிகாரி கேட்டான்.

“ஏதேனும் ஒரு கட்டத்தில் மாறித்தானே ஆகவேண்டும் என்றாள்.

அவளை ஆதரிக்கவும் அவர்களுக்கு பயம்; எதிர்க்கவும் வெட்கமாக இருந்தது.

அவள் பல பேரை அழைத்துப்போய் பல பழைய கப்பல்களைப் பார்த்து ஒரு கப்பலை தேர்ந்தெடுத்தாள். பல கோடி கொடுத்து கப்பல் வாங்கினாள். அதேபோல அவள் வீடும் பல வாலிபர்களை பார்த்து ஒரு வாலிபனை தேர்ந்தெடுத்தது. மிகப் பெரிய சீர் செய்ய முன்வந்தது.

அவள் துரோப்பாவுக்குக் கிளம்பிய நாளும், அவளுக்குத் தான் நாளும் ஒன்றாக இருந்தது.

திருமணம் ஏன் எல்லோருக்கும், எல்லாவிதமான சூழல்களில் இருப்போருக்கும் பொதுவான ஒரு சடங்காக இருக்கிறது என்று புரியவில்லை. பிறப்புபோல, இறப்புபோல திருமணம் இயற்கை தந்த விதி அல்ல. மனிதன் ஏற்படுத்திக் கொண்ட நியதி. இந்த நியதி உலகில் எல்லா வகுப்பினருக்கும் பொருத்தியிருக்க வேண்டுமென்று அவசியமில்லை.

பாலகுமாரன் ஏ.சியில் தூங்குகிறார்கள். எல்லாருமாவது தூங்குகிறார்கள். எல்லாருமாவது வருமான வரி கட்டிறார்கள். எல்லாருமாவது மூன்று வேளைக்கு மூன்று வேளை உடை உடுத்துகிறார்கள். ஏழைகள், மத்தியதரவர்க்கு உடை உடுத்துவதில் வேறுபாடு வர்க்கம், பணக்காரர்கள், பணக்காரர்கள் என்று பிரித்து வைக்கப்பட வேண்டியதா? பணக்காரர்கள் எப்படி தரையில் தூங்குவது? எல்லாருமாவது அதேபோல திருமணமும் செய்து கொள்வது என்று இருக்கக் கூடாதா? பணக்காரர்கள் எப்படி திருமணங்களில் பயணம் செய்வதில்லையோ அதேபோல ஏழைகள் சடங்கும் செய்வது கிடையாது என்று ஆகக் கூடாதா? திருமணச் சடங்குகள் அதிகமாகி நாலா பக்கமும் இருக்கும், கோவிலுக்கும் வேறு சில விஷயங்களுக்கும் திருமணம் இழுக்கப்பட்டபோது இப்படி யோசிக்கத் துவங்கினாள். திருமணமான ஆறே நாளில் திருமணம் ஒரு சுமைபோல அவளுக்குப்பட்டது.

சாந்தி முகூர்த்தம் உடனே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்” மாப்பிள்ளையிடம் பெண் வீட்டார்கள் பல்யமாகக் கேட்டார்கள்.

“உங்கள் விருப்பம். உங்கள் இஷ்டம். எப்பொழுது விரும்பினாலும் சொல்கிறீர்களோ அப்பொழுதே எனக்கும் சம்மதம்.”

அவன் மிருதுவாக பதில் சொன்னான்.

“நீங்கள் அவசரப்படுவீர்கள் என்றல்லவா நினைத்தேன் ஏன் அப்படி” பெண் வீட்டார்கள் புருவம் தூக்கினார்கள்.

“அவள் ஒரு சேர்மனின் மகள். அவளுக்கு ஏகப்பல வேலை இருக்கும். அவளையும் ஒரு வார்த்தை கேட்க விடுங்கள்” என்று சொன்னான்.

அதை அப்படியே போய் அவளிடம் சொன்னார்கள்.

அவள் புன்னகை செய்தாள். சரி, நல்லது. பெரிதும் எதுவும் தொந்திரவு செய்ய மாட்டான் என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

ஆனால், அவன் எப்போது யாரை தொந்திரவு செய்வது வேண்டும். எவ்வளவு தொந்திரவு செய்ய வேண்டும் என்பதைத் தெரிந்து வைத்திருப்பவன். அவனுக்கு இந்த சாந்தி முகம் தம் முக்கியமேயில்லை. அதற்கு முன்பு பல நூறு சாந்தி முகூர்த்தங்களை அவன் கண்டவன்.

அவனும் பணக்காரன். ஆனால் இந்த அளவுக்குப் பணமில்லை.

“நாம போய் பொண்ணு கேட்கலைடா. அவங்களை வராங்க. நம்மளப் பத்தி கேள்விப்பட்டு படியேறி வந்து எங்க பொண்ணை உங்க பையனுக்கு பண்ணிக்கட்டுமானா. கேட்கறாங்க. காசுடா... காசு. அநியாயத்துக்கு காசு. எத்தனை கிலோ இருப்ப, எண்பது கிலோ இருப்பியா? எண்பது கிலோ எடை தங்கம் அவங்க உனக்குத் தர முடியும். அப்படிப்பா... காசு. தொழிற்சாலைன்னு சொல்லி ஒரு கிராமம் முழுக்க வளைச்சுப் போட்டிருக்காங்க. அந்த இடத்தை எப்படி வாங்குனாங்க தெரியுமா? எட்டாவது படிக்கும்போது பொண்ணு குதிரை ஓட்டணும்னு ஆசைப்பட்டாளாம். எதுக்கும்மா கீழ் விழப் போறன்னு சொன்னாங்களாம். கொஞ்சம் உடம்பம்

பாக்கணும்பா. ரொம்ப குண்டாயிண்டு போறேன் அப்ப... பொண்ணு சொல்லித்தாம். எட்டாவது படிச்சாலும் பொண்ணு அபரிமிதமான வளர்ச்சி. குலுங்கி, குலுங்கி... பொறுத பட்டணத்துல இருக்கறவங்க பார்க்கக் குண்டான அந்த பொட்டக் காட்டுல கொண்டு வந்து... பத்து ரவுண்டு குதிரையில் ஓடவிட்டாங்க. குதிரை... இந்த இடம் மொத்தமும் சுத்திப் பார்த்து தானும்... காசு... என் பொண்ணு குதிரையில் சுத்தி வந்த இடம். இந்த இடம் ஒஹோன்னு வரும்னு சொன்னாராம். அப்படியே... பரிசைய நம்பி நாலாயிரம் குடும்பம் இருக்கு. அவளை... ஒரு பாய்கலதான் பெரியவன். இடைவெளி கம்மி. காசு... என்ன குத்தகை காசு வருது. வேண்டாம்னு சொன்னா.

இதும், உறவும் உபதேசிக்க அவன் சரியென்று நினைத்தான்.

அவனுடைய முகத்திலும், பேச்சிலும் ஆண்மைத்தன்மை தென்பட உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டான். அவனுக்கு அவன் உடம்பு பற்றி நன்கு தெரியும். அதிகாரம் செய்யச் செய்ய பெண்களுக்கு உடம்பில் ஆண்மைத்தன்மை ஏறி... என்பதும், அதிகம் உழைக்கத் துவங்கும் என்பதும், மனதிலிருந்து பயம் போகும் என்பதும் உடம்பில் கடினத்தன்மை வரும் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும் குழைவான பெண்களை அவன் அறிவான். அவர்... மேலும் குழைவித்து வேடிக்கை பார்த்திருக்கிறான்.

புதிதானது வயதில் தன் அறையைப் பெருக்க வந்த... காலக்காரியிடம் முன்னூறு ரூபாய் கொடுத்து ‘எல்லா... அளவும் அளித்துவிட்டுக் காண்பி’ என்று சொன்னவன்... பிறகு கூட இருநூறு ரூபாய் கொடுத்தவன்.

நம்மான் அவன் வகுப்பில் ஆறு மாணவர்களே வந்தார்... மீதி முப்பத்து நாலு பேர் எங்கே காணோம் என்று டீச்சர்... வினாள். விடுகளுக்குப் போன் செய்தாள். மாணவர்கள்

பள்ளிக் கூடம் போய்விட்டதாய் வீடு சொல்ல பள்ளிக் கூடம் பரபரப்பானது. எங்கே... எங்கே என்று தேடியது.

போலீஸ்குப் போகலாம் என்று எண்ணிய நேரத்தில் மாணவர்களில் ஒருவன் அவர்கள் எல்லாம் இந்த இடத்தில் இருப்பார்கள் என்று சொன்னான்.

பள்ளிக்கூடத்திலுள்ள ஏழு டீச்சர்களும் காரில் அணிவகுத்து கொண்டு ஏறி அவனுடைய வீடு நோக்கி வந்தார்கள். இவர்கள் அவன் வீடு வெளியே பூட்டப்பட்டிருந்தது. பக்கம் வழியாக வாட்ச்மேனை எதிரிக் குதித்து கதவு திறக்க சொல்லி டீச்சர்கள் உள்ளே போனார்கள்.

ஒரு ஹாலில் முப்பத்திநாலு பையன்களும் பலவிதமான முறையில் அமர்ந்து பெரிய டிவியில் ப்ரூபிலிம் பார்த்து கொண்டிருந்தார்கள்.

டீச்சர்கள் உறைந்துபோக மாணவர்கள் கலைந்து ஓடிக் களேபரம் ஆகியது.

ஆனால், அவன் மட்டும் அமைதியாக சோபாவுக்கு உட்கார்ந்திருந்தான். என்ன வேண்டும் என்பதுபோல் பார்த்தான்.

அப்போது அவனுக்கு பதினாறு. பத்தாவது வகுப்பு. விஷயம் கேள்விப்பட்டு பெற்றோர் படை திரண்டுவந்தது.

“நீ எப்படியாவது கெட்டுப்போ நாயே. என் புள்ளைய என் கெடுக்கற” ஒரு அம்மாள் உரக்கக் கத்தினாள். அவன் சட்டையைப் பிடித்து குலுக்கினாள். மற்றவர்கள் அந்தச் செய்கைக்கு குரல்களாலும், கூச்சல்களாலும் ஆதரித்தார்கள்.

ஆனால், அவன் பதறவேயில்லை.

“நான் வீடியோலதான் பார்க்கறேன். நீங்க லைவ் ஷோ காட்றீங்களாமே வீட்ல. உங்க புள்ள சொன்னான்.”

அந்த அம்மாள் அவமானப்பட்டு அழுதுகொண்டு பள்ளிக் கூடத்தை விட்டு வெளியே ஓடினாள். அந்த

பள்ளிக் கூடம் அந்தப் பள்ளிக் கூடத்திற்கு வர்வே

அவன் தந்தையிடம் போயிற்று. அவர்

இந்த வயதில் நானும் இம்மாதிரியான பள்ளிக் கூடம் ஆளாகியிருக்கிறேன். அப்பொழுது நான் இல்லை. புத்தகங்கள்தான் உண்டு. நாலு ரூபாய் வாங்கி கொடுத்து கொக்கோகம் என்ற புத்தகம் வாங்கிப் போகிறான். இப்பொழுது அறுபது ரூபாய் கொடுத்து வாங்கிப் போகிறான். இப்பொழுது என்ன கொக்கோகம் வாங்கிப் போகிறான். அவனைக் கண்டிக்கச் சொல்கிறீர்கள். கண்டிக்கிறேன். இனிமேல் பார்ப்பதாக இருந்தால் பார்ப்பார். மற்றவர்கள் யாரையும் அழைக்காதே என்று சொல்லுகிறேன் போதுமா.”

பள்ளிக் கூடம் அதிர்ந்து போயிற்று.

அவர்கள் மகனை அடுத்த வருடத்திலிருந்து வேறு பள்ளிக் கூடத்தில் சேருங்கள் ” என்று சொல்லியது.

ஆனால், மறுநாளே அவன் வேறு பள்ளியில் சேர்ந்தான். அந்தப் பள்ளிக்கு ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் நன்கொடை. பத்தாம் வகுப்பு டீச்சருக்கு இரண்டு பட்டுப் புடவை கொடுக்க அளித்தான்.

அவன் பத்தாம் வகுப்பில் அரசுத் தேர்வில் எண்பத்தாறு மதிப்பெண்கள் எடுத்திருந்தான். பதினொன்றாம், பன்னிரண்டாவதும் டெல்லியில் உறவினர் வீட்டிலிருந்து பத்தாம் வகுப்பில் நல்ல மதிப்பெண்களில் தேறினான்.

இப்போது நீலப்படம் பார்த்த பல கெட்டிக்கார மாணவர்கள் அவன் போனார்கள் என்று பிற்பாடு கேள்விப்பட்டான். அவன் முச் சிரித்தான்.

அவன் கல்லூரி நாட்களை பம்பாயில் கழித்தான். லண்டன் வந்த பி. ஏ. முடித்தான். லண்டனில் உள்ள பெண்கள்

திரும்பிப் பார்ப்பதிலிருந்தே அவனுடைய அழகு அவனுக்கு புரிந்தது.

அதை மேலும் மெருகூட்டினான். உடற்பயிற்சி செய்து அவ்வப்போது முகத்திற்கு களிம்புகள் பூசிக் கொண்டிருப்பதென்ற தியானம் செய்து மன இறுக்கத்தை தளர்த்திக் கொண்டிருப்பதென்ற அமெரிக்காவில் செளத் இண்டியன் ஹோட்டல் ஆரம்பித்த லாமா என்று அப்பாவைக் கேட்டபோது அவ்வளவு நம்பிவிடம் இல்லை என்று அப்பா சொன்னார்.

“எடுத்தவுடனேயே மூன்று லட்சம் டாலர்கள் தேவைப்படும். அதற்கு மேலும் போட வேண்டியிருக்கும். அதற்கு மூன்று கொண்டுபோய் அங்கு கொட்டுவதற்கு இங்கு ஏதேனாவது செய்யலாமே” என்று சொன்னார்.

தினசரி காசு கொட்ட வேண்டுமென்றால் என்ன கொண்டு வேண்டும்.

அவன் யோசித்தான்.

கடைத் தெருவில் நகை வியாபாரம், துணி வியாபாரம், டிபார்ட்மெண்டல் ஸ்டோர், ஹோட்டல் என்று அடுத்தடுத்து ஆரம்பித்தான். நூற்றிப் பதினேழு அதிகாரிகளை வைத்து இவைகளை திறம்பட நடத்தினான். இவை நடத்த அவன் ஏராளமாக கடன் வாங்கியிருந்தான். பன்னிரெண்டு வருடம் வட்டியும், அசலும் கட்டினால்தான் பிறகு வருவது லாபம் இருக்கும் என்று அவனுக்கு கணக்கு சொன்னது.

வேறு வழியில்லை. பன்னிரெண்டு வருடம் எதிர்த்துப் போட்டுத்தான் ஆகவேண்டும் என்று தீர்மானித்தான். கடைக்குத்திப் பாம்புபோல அலைந்தான். இன்னும் வியாபாரத்தை முடிக்கி விட்டான்.

அப்பொழுதுதான் அதிர்ஷ்டம் அவனை வந்து கை கொண்டது. அவனைப் பெண் கேட்டு ஓடிவந்தார்கள்.

“ஆனால், இந்தவித பெண்ணோடு தன்னால் குடித்தனம் செய்ய முடியுமா? சொடுக்கினால் தயாராகும் பெண்களை

எல்லாம் தவணைக் கட்டி மேய்க்க முடியுமா? இவளுக்குப் பிள்ளை அல்லவோ வேண்டியிருக்குமா? வெட்கமற்று கார் கட்டி அதற்குக் வேண்டியிருக்குமா? மனைவி கழுத்தில் கணம் பூசி, நெக்லஸ் மாட்டி, பாப் தலையின் கடைசி ஓரம் கட்டி, இழைய வாரி நீ தேவதை போல இருக்கிறாய் என்று சொன்னாருக்க வேண்டுமா? அல்லது ஞாயிற்றுக் கிழமை காலையில் ஏழு மணியிலிருந்து மறுநாள் திங்கட்குள் மறுமணி வரையில் உன்னோடு கொண்டாட்டம். உன் தலைமல்லாம், என் வேலை எனக்கு, உன் வேலை எனக்கு என்று அறிவித்து விடலாமா.”

அவன் யோசனை வேறு செய்கிறாயா? பன்னிரெண்டு வருடம் நீ அசலும், வட்டியுமாய் கட்டி அடைக்க வேண்டிய கடனை ஒரே வீச்சில் தீர்க்கின்ற மாமனாரடா அவர். இவ்வளவு என்கிற விஷயம் இவள் மூலமாக வந்திருக்கிறது. உன் தலை என்று சொன்னால் ஆயுசுக்கும் வேதனைப் பெறாது.

அவன் தடவி, நெக்லஸ் மாட்டி தலைமயிர் சீவிவிடேன். உன் காதலுக் கொண்டிருக்கேன். எதுவும் தவறில்லை. மெல்ல மெல்ல போய் வசப்படுத்திக் கொண்டு பிறகு சௌகரியம் இருக்கலாம்” என்று அப்பா யோசனை சொன்னார்.

எனக்கு சௌகரியம் என் சொல்கேட்கும் பெண்கள். அப்பாவினால் தயாராகும் குட்டிகள் ” அவன் அப்பாவிடம் கையினைக் கொன்னான்.

அவன் தடுத்தது... எனக்கு அறுபது வயது. அப்படிப்பட்ட குட்டிகள் எனக்கில்லையா. வைத்துக் கொள்ளடா,” அவர் சொன்னார்.

இதைப்பற்றி அதிகம் பேசாதே. இந்த விஷயத்தில் எல்லாம் நம்பாதே. நீ கட்டல் சாப்பிட்டால் கண்டுகொள்ள மாட்டார்கள். வேர்க்கடலை சாப்பிட்டால் வியப்பார்கள். எதுவும் கட்டெட்டை விட வேர்க்கடலை அதுவும் அவித்த

வேர்க்கடலை சுகமான விஷயம். அதையும் தனியாகப் பிடித்து உட்கார்ந்து மறைமுகமாகச் சாப்பிடு.”

அவனுக்கு திருமணமான அன்றே இரண்டு வேர்க்கடலைப் பிடித்துப் பொட்டலங்கள் இருந்தன. இரண்டு வேர்க்கடலைப் பொட்டலங்களும் அவன் திருமணத்திற்கு வந்திருந்தன. காலையிலிருந்து மாலையும் சுற்றும் சூழ்ந்து விருந்து சாப்பிட்டுவிட்டு “வருவீங்க இல்ல” என்று துக்கத்தோடு விசாரித்துவிட்டு சென்றனர்.

“அவ ரொம்ப பயப்படறா. அடிக்கடி மயக்கம் போய் விழுந்துடறா. நீங்கதான் ஆறுதல் சொல்லணும்.”

ஒரு லட்ச ரூபாய்க்கு செக் எழுதிக் கொடுத்தான். “இன்னிக்கு நைட்டே வந்தாலும் வருவேன். சிங்காரிச்சு விட்டு வந்து என்று பெண்ணைப் பெற்றவளிடம் சொன்னான். அவள் வாயெல்லாம் பல்லானாள். அவர்கள் அத்தனை பேரும் காலில் விழுந்து கும்பிட்டார்கள். பணம் எல்லோனாலும் நாயாக்கிற்று. வாலாட்ட வைத்தது.

“எனக்கு முடியவே இல்லப்பா. ஐயம் டேம் டையம் அந்த விஷயம் இன்னிக்கு நைட்டே நடக்கணுமா” அவள் நேரே போய் அவனைக் கேட்டாள்.

“அவசியமில்லை. எப்பொழுது உனக்கு முடிகிறது அப்பொழுது வைத்துக் கொள்ளலாம்.” அவன் மிருதுவான பதில் சொன்னான். அவள் தேங்கியு என்று சொல்லிவிட்டு வேகமாகப் போனாள்.

இரவு எட்டு ஐம்பதுக்கு அலுவலகத்தில் இருந்தான். கப்பலோடு தொடர்பு கொண்டாள். ஃபேக்ஸ் அனுப்பினாள். ஓயர்லெஸ்லில் பேசினாள். தப்பலில் என்ன குறை, நினைவு செய்ய என்ன ஆகும் என்று பேசினாள். திரும்பி வரும்போது பதினோரு மணி. காரின் பின்சீட்டில் போய் அயர்ந்து தூங்கினாள். வீட்டிற்குப் போய் அவள் அறையில் படுத்துக் கொண்டாள்.

அவன் என், எது, என்ன என்று யாரும் கேட்கவில்லை. பதினோரு மணிக்கு சென்னையின் மேற்குப் பகுதியில் இருந்த மிகப் பழக்கம் உள்ள இடத்தில் அவள் மகளை அழைத்துக் கொண்டு சில்மிஷம் செய்ய, மகளின் தாய் அறையில் கொண்டு எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். சித்தி பால் ஆற்றிக் கொடுத்தாள்.

அவன் நடந்த மூன்றாம் நாளில் அவர்கள் இருவருக்கும் முகமூத்தம் நடந்தது.

அவன் வீட்டுச் சொத்து வரிசைகள் என்னென்ன” என்று அவள் அவன் மெல்லியதாய் பட்டியலிட்டாள்.

அவன் மெல்லியதாய் பட்டியலிட்டான். எங்கப்பா இப்போது இப்போது சொன்னாரு. இட்ஸ் ஃபைன் நல்லா இருக்கிறது. அவன் பாராட்டினான். அவன் மெல்ல சிரித்தான். அவன் கோபம் கொண்டான்.

அவன் வீட்டுச் சொத்துக்கள் என்ன...” என்று அவன் அவளைப் பார்த்து அவன் புருஷன் கேட்டான். அவன் அவள் ஆரம்பித்தான். அவனுக்கு தலை கிறுகிறுத்தது. அவன் மெளனமாக எதையும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் இருந்தான்.

அவன் கத்தலை உனக்கு” அவள் கேட்டாள்.

அவன் இன்னும் கூட இருக்கும்னு நினைச்சேன்” அவன் அவளைக் சொன்னான். அவள் பயந்து போனாள்.

அவன் இன்னும் என்ன சொத்து வேணும்.”

அவன் அவோடு ஒரு லைசென்ஸ் விஷயமாக டெல்லி சென்றான். அங்கே ஒரு திருமண வரவேற்பில் கலந்து கொண்டான். ஒரு பெண் அதிகம் ஜொள்ளிட்டது. சுற்றிச்

சுற்றி வந்தது. நிறைய உபசாரங்கள் எனக்கும், அப்பாவுக்கும் செய்தது. அந்தப் பெண்ணை அப்பா விசாரித்தான். கம்பெனி, எம்பராய்டரி நூல் கம்பெனி, கெமிக்கல் கம்பெனி, சலவைக் கல் விற்கின்ற கம்பெனி, பச்சை சிற்பம் பிடிக்கிற பீகாரிலிருந்து வெட்டி எடுத்து ஜப்பானுக்கு ஏற்றும் கம்பெனி என்று பல கம்பெனி பெயர்களைச் சொன்னார்கள். சிறைக்கையே போகாதா என்று அப்பா சொல்லிவிட்டார். நான் என்று கூட கேட்கவில்லை. சரியென்று சொல்லிவிட்டேன். ஒருவாரம் கழித்து நூறு தங்க பிஸ்கட்டோடு அப்பா பார்க்க வந்தார்கள். சம்மந்தம் பேசலாமா என்று கேட்டேன். அப்பா ஒரேயொரு தங்க பிஸ்கெட் எடுத்துக் கொண்டு பதிலுக்கு இடுப்புயர நடராஜர் வெங்கலச் சிலையை களுக்கு பரிசளித்தார்.

ஒரு பெண் ஆசைப்பட்டு நீங்கள் அதை நிறைவேற்றித் திருப்பது உங்கள் பெரிய மனதை காண்பிக்கிறது. அது இது சரியாக வராது. நாம் வியாபாரிகளாக வாழ முடியாதவிர உறவுகளாக இருக்க முடியாது. உறவுகளாக இருந்தாலும் ஏதேனும் சிக்கல்கள் ஏற்பட்டால் அது நமது வியாபாரம் போன்றதாகவும் பாதிக்கும். நட்பையும் பாதிக்கும். அமெரிக்காவிலிருந்துவிட்ட குஜராத் தீவை வியாபாரியை உங்களுக்கு தெரியாதா. அவருக்கு இரண்டு மகன்கள் இருக்கிறார்கள். சென்ற வாரமே அவரோடு தொடர்பு கொண்டு உங்களைப் பற்றியும், உங்களைப் பற்றியும் சொன்னேன். வந்து சொல்லேன் என்று சொல்லிவிட்டார். திருமணத்திற்குப் பேருக்கு நடுவே அவள் சிரித்துக் கொண்டிருந்த பட்சத்தில் ஃபேஸ்புக்கில் அனுப்பியிருக்கிறேன். பெண் நன்றாகச் சிரிக்கிறாள். என் மகனுக்குப் பிடித்துவிட்டது. அவளை குழந்தைப் பேச்சு கற்றுக் கொள்ளச் சொல். என் வீட்டுப் பெண்ணை குஜராத் தீவைத் தவிர வேறு மொழி தெரியாது என்று யிருந்தார்.

அப்பா ஃபேகஸ் காண்பித்தார். அந்த டயர் கம்ம
காரருக்கு கண்ணில் ஜலம் வந்து விட்டது. நான் தெர

என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்தார். திரும்பிப் பார்த்து என் என் மகளை மறுத்துவிட்டாய் என்று நான் மறுக்கவில்லை. வணங்குகின்றேன். உங்களைப்பற்றியவர்கள் வீட்டுத் திருமணம் தனிப்பட்ட விஷயம். இதுவொரு கம்பெனியின் பாலிசியைப்போல மாற்றுவான விஷயம். பலபேரால் அலசப்படும் உங்களோடு ஒப்பிடும்போது நாங்கள் ஏழைகள். உங்களைக் கேலியாகவும், கேவலமாகவும் பேசப்படும். உங்களுக்கும் எனக்குமே வலியை ஏற்படுத்தும். இதைப் பற்றிப் பெண் யோசிக்கவில்லை. அது பெரிய தவறும்

அவர் துடிப்பான இளைஞரை தேடுகிறார் எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. அந்த இளைஞர்களைத் தெரியும். அவர்களோடு சேர்ந்து ஹோட்டல் துறையில் பணி நான் பேசினேன். நான் நாலாயிரம் சதுரடியில் உயர்வாக வேண்டுமென்று நினைத்தால், அவர்கள் மிகப் பரப்பில் மோட்டல் வைக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் தங்கும் இடமும் இருக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் எனக்குத் தாங்காது. அதனால் விலகிவிட்டதனால் தாங்க முடியும். உங்கள் மகளுக்கு உயர்வான ஜோடி. அந்த இளைஞர்கள்தான். அவர்களில் மிகப் பரப்பை தேர்ந்தெடுத்து உற்சாகமாக வாழ் என் தலைகள்.

தக கல்யாணத்தில் மிகப் பெரிய வரவேற்பு எங்களுக்
இருந்தது. பிள்ளை வீட்டாரும், பெண் வீட்டாரும்
பின்பாடுக்கொண்டு கொண்டாடினார்கள். தெரு
பந்தல் வரை பேண்டு வாத்தியத்தோடு
எங்கள் அழைத்துப் போனார்கள். என்னைத்
நினைத்துக் கொண்டு தவறாக
பேசினார்கள். ஒரே சிரிப்பாக இருந்தது.

“ஏன்?” சூடாமணி கேட்டாள்.

“டயர் கம்பெனியை விட்டு விட்டோமே என்று
ஆனால் இப்போது போய்விட்டது”.

“ஏன்?”

“கப்பல் கம்பெனி கிடைத்து விட்டதே.”

அவன் சிரிக்க அவள் வெட்கப்பட்டாள். இழுத்து
துக் கொண்டான். அவன் வேலைத் தெரிந்தவன். இவன்
விவரம் அறியாதவன். எனவே எளிதில் வீழ்த்தினான்.

எதனாலோ அவளுக்கு தாமஸ் என்கிற விஷயம் து
இல்லை. புருஷன் அணைப்பான். முத்தமிடுவான். ப
யில் சாய்ப்பான். புடவையை உருவுவான் என்
அவனைச் சுற்றியுள்ள முதிர்ந்த பெண்கள் அவனோ
னாலும் அவைகளை அவள் சாதாரணமாக கேட்
டிருந்தாள்.

சிறுவயதில் மோசமான திரைப்படங்களைப் பார்த்துத் திருந்தாலும் நாளாக நாளாக அவளிடமிருந்து அந்த விஷயம் எண்ணங்கள் மெல்ல அணையத் துவங்கின. எப்பொழுதுமே பெனிக்குள் நுழைந்து கம்பெனி விஷயங்களை யோசனை செய்ய ஆரம்பித்தாளோ, அப்பொழுது தான் பெண் நினைப்பே கூட சில சமயம் மறந்து போய் விடும்.

அவன் படுக்கையில் கிடத்தியபோது அவன்
கொண்டாளே தவிர, அவன் கேட்ட வண்ணம் இயங்கி
தவிர அதில் எந்த சந்தோஷமும் அவள் காணவில்லை

விடியற்காலை நாலுமணிக்கு அவள் பேச்சுக்குரல் மெதுவாகிவிட்டது. அவள் திடுக்கிட்டு எழுந்தாள். அவள் வராண்டாவில் டெலிபோன் காதில் வைத்து யாரோடோ இழைந்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்று நினைத்தாள்.

கப்பல் அடைய வேண்டிய துறைமுகத்தை அண்டி விரைவில் விட்டதாம். இறக்க வேண்டிய சரக்கை இறக்கிவிட்டு அங்கு மிகப்பெரிய சரக்கு கிடைத்ததாம். அதை எடுத்து

எல்லாம் ஒரு தேசத்திற்குப் போகிறார்களாம். நல்ல உயிர்வாழ்வுக்கு மிகுந்த உயர்நிலைக்கு விரைவாய் உயிர்வாழ்வு சொல்லப்பட்டது.

மறுபடியும் உள்ளே வந்து
தெரிவித்தாள். அப்படியா அவன்
கொண்டான்.

...கேட்டான்.

இந்தக் கப்பல் சேர்ந்தது என்றதும் எனக்கு தூக்கம் வரவில்லை. தூங்கிவிட்டுமா?" என்று கேட்டாள்.

தமிழ் போனாள்.

சிபித்துக் கொண்டான். சிகரெட் பிடிக்க வராண்
பிரானான், சிறிதளவு மது அருந்தினான்.
எவளாவது பெண் பிள்ளை கிடைத்தால்
சந்தோஷப்படுத்தலாம். தானும் சந்தோஷ
தோன்றியது.

புதுமாப்பிள்ளை அவ்விதமெல்லாம் செய்ய
அவன் என்ன செய்கிறான். எப்படிச் செய்கிறான்.
மத்தியக் கொண்டே இருப்பார்கள் கேள்வி கேட்பார்
எழுந்து வந்ததும் என்ன செய்தான் உன் புருஷன்
பார்க்க. அந்த விசாரிப்பு தந்தைவரை போகும்.
இன்னும் சில நாட்களுக்கு எந்த ஆட்டமும்
பின்னமாக இருப்பதே நல்லது.

[illegible]

இருப்பெல்லாம் வலிக்குது" என்று
தந்தைவரை போயிற்று.

அவ் மணிக்கு விருந்திக்கு வந்த மாப்பிள்ளையை அவர்
கொண்டார்.

“நீ மாப்பிள்ளை ஆகிவிட்டாய். எனக்கு நெருக்கமான ராகி விட்டாய். என் மகள் சந்தோஷமாக இருந்ததை பெண் சொன்னார்கள். உனக்கு என்ன வேண்டும் சொல். அவள் கண்கலங்காமல் வைத்திரு. உன்னுடைய எல்லா பெண் யங்களையும் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். என்ன வேண்டும் சொல்?”

அவர் கம்பீரமாகக் கேட்டார். அவன் அவர் கைகளை பற்றிக் கொண்டான்.

“உங்கள் அன்பும், ஆசீர்வாதமும் போதும். எந்த வியாபாரம் செய்ய நேர்ந்தால் உங்கள் வழிகாட்டல் பெறும். மிருதுவாகச் சொன்னான்.

அவருக்கு பித்துப் பிடித்ததுபோல சந்தோஷம் வந்தது. மகளுக்குப் பிடித்த மாப்பிள்ளை தன்னிடமும் பணிவோடு நடந்து கொள்கிறான் என்பது மிகுந்த சந்தோஷமாக இருந்தது.

“கர்நாடகாவில் ஒரு யூனிட் ஆரம்பிக்கப் போகிறது. எல்லாவித அடிப்படை வேலைகளும் முடிந்துவிட்டன. கட்டிட வேலை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. ஊழியர்களை தேர்வு நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அதில் டைரக்டராகி வருகிறாயா?”

“என்ன தொழில்?”

“டயர் கம்பெனி.”

“அப்படியா... பெரிய யூனிட் ஆயிற்றே.”

“இல்லை. இரு சக்கர வாகனங்களுக்கும், கார்களுக்கும் மட்டுமே தயாரிக்கப் போகிறோம் பஸ்கள், டிராக்டர்கள் பஸ் அக்கறை இல்லை. பெரிய அளவில் முதலீடு செய்து முடிபிதுங்குவதை விட, அதிகம் ஓடுகின்ற இரு சக்கர வாகனங்களுக்கு தேய்மானம் அதிகம் உள்ள அந்த வண்டிகளுக்கு நாம் டயர் தயாரிப்போம்.”

“அப்படிப் பார்த்தால் லாரிகளுக்குத்தானே தேய்மானம் அதிகம்.”

“ஆனால், இதற்கு மிகப் பெரிய அளவில் தேய்மானம் வேண்டும். அந்த முதலீட்டைத் திரும்பிப் பெற முடியாத வியாபாரம் செய்ய வேண்டும். லாரி களைப் பிடி கடுமையாக இருக்கிறது. அப்படி ஒரு வியாபாரம் நமது பெயர் வியாபார உலகில் பிரபலமாகி விடக்கூடாது. பல ஆண்டுகள் பிடிக்கும். அந்த டயர் களை இரண்டு சக்கர வாகனத்தில் அத்தனை வருடங்களில்லை.”

“அப்படியேவாம். அந்த மார்க்கெட் முழுவதும் பிடிப் பது இரண்டு பேருமே அவனைப் பற்றி மறந்துபோய் விட்டன.”

“அவர்களுக்கு போய் விடலாம்” என்று அவனைக் கண்டித்தான்.

“அவன் பெங்களூருக்கே வர மறுத்து விட்டான். அங்குத்தான் வந்துவிட்டான். வற்புறுத்தினால் மாமனார் முகம் கருகிறது என்று அவன் மட்டும் போய் அங்கு குடித்தனம் செய்தான். அவனிடம் வேலை கேட்டு வந்தவர்களுக்கு வேலை கொடுக்க அங்கு மாறியவர்கள் அவனை வற்புறுத்தினார்கள்.”

“அவன் என்ன செய்யப் போகிறான்?” என்று கேட்டார்கள்.

“அவன் என்ன செய்யப் போகிறான்?” என்று கேட்டார்கள்.

“அவன் என்ன செய்யப் போகிறான்?” என்று கேட்டார்கள்.

“அவன் என்ன செய்யப் போகிறான்?” என்று கேட்டார்கள்.

“அவன் என்ன செய்யப் போகிறான்?” என்று கேட்டார்கள்.

“அவன் என்ன செய்யப் போகிறான்?” என்று கேட்டார்கள்.

“அவன் என்ன செய்யப் போகிறான்?” என்று கேட்டார்கள்.

“அவன் என்ன செய்யப் போகிறான்?” என்று கேட்டார்கள்.

“அவன் என்ன செய்யப் போகிறான்?” என்று கேட்டார்கள்.

சுணக்கம் காண்பித்தால் நீ யாரென்றும் பார்க்காமல் உன் வெளியேற்றி விடுவேன் என்று அவன் பயமுறுத்தி வந்திருந்தான். அவர்கள் தொழிற்சாலையே சுகம் என்று நினைக்கிறார்கள். நன்கு உழைத்தார்கள். வேண்டுமென்ற வசதி பெற்றார்கள்.

முதல் ஆயிரம் டயர் வெளியே கொண்டு வந்த நிகழ்ச்சியாகக் கொண்டாடினான். அதற்கு அவன் மனைவி வந்திருந்தாள். அன்று இரவே தனி விமானத்தில் அவனைக்கு திரும்பினாள். இன்னொரு கப்பல் பேரம் நடந்து என்று சொன்னாள்.

உலகிலுள்ள எல்லா கப்பல்களையும் அவள் போய் வாங்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டாள். தகப்பன் கேட்டபோது அத்தனை வேகப்படாதே என்று அவர் அவரிடம் கோபப்பட்டாள். வாங்குகிறோமோ இல்லை போய் பார்த்து வந்தால் என்ன என்று அவரிடம் பேசினாள்.

சிங்கப்பூர், மலேசியா, ஆஸ்திரேலியா மூன்று நாடுகளுக்கும் அவள் மின்னல் வேகப் பயணம் மேற்கொண்ட பதினைந்து நாட்கள் பல கப்பல்கள் ஏறி இறங்கினாள். விஷயங்கள் தெரிந்து கொண்டாள்.

எப்படி நஷ்டம் வரும். எதனால் நஷ்டம் வரும். நஷ்டம் வரும். என்று அவளுக்கு சொல்லித் தர்ப்போது இரவு விருந்துகளில் நெருக்கமாய் நின்று பல ஆண்கள் வகுப்புகளை நடத்தினார்கள்.

அவள் ஊருக்குத் திரும்பினாள். கப்பல் கம்பெனியை விஸ்தரிக்கப் போகிறேன் என்றாள். அப்பாவின் அவளுக்கும் பிணக்கு ஏற்பட்டது.

“மூட்டையை கட்டிக் கொண்டு பெங்களூர் போ. நீ கம்ப்ளென்ட் நடத்தியது போதும். சாமான்கள் கொண்டு தான் கப்பல் வாங்கினோமே தவிர, கப்பல் கம்பெனி நடத்துவது நம்முடைய உத்தேசம் இல்லை. பெங்களூர் போ”

“பெங்களூர் இது” என்று சொல்ல அவன் மிகப்பெரிய கப்பல் கிசிய்தான்.

தகப்பனவாதத்தின் நடுவே புருஷனைப்பற்றி இரண்டாண்டுகள் அலட்சியமாகப் பேசினாள்.

அது நாலையே அந்த வார்த்தைகள் அவனிடம் வந்து விட்டன.

அப்படித் தகவல் சொன்னவர்களுக்கு நல்ல சன் பந்தம் இல்லை. தொடர்ந்து அவளை கண்காணிக்கும்படி அவர்களுக்கு உத்தரவிட்டான். அவர்களின் முதல் விரிசல் அதுமையாகிற்று.

அவள் மனைவி ஒரு ஆணைப்போல் வளர்த்திருக்கிறேன் என்று அடிக்கடி நண்பர்களிடையே சொல்வாள். நான் சிரித்தேன்.

அவள் தகப்பனாரிடம் அவருடைய ஸ்நேகிதர் நிதானமான இரண்டு பெக் விஸ்கிக்குப் பிறகு பேசத் துவங்கினார்.

அவர்களுடைய ஒரு பெண் குழந்தையை ஆணைப்போல் வளர்த்துக் கொண்டு என்று நான் யோசித்தேன். நான் ஏன் அவளை வளர்த்தேன் என்று யோசித்தேன். உன்னுடைய கண்களில் அவ்வளவு நம்பிக்கையாக யாரோ உனக்குத் தகவல் தெரிந்திருந்தால் உன் அண்ணனுடைய இரண்டு கண்களும் இரண்டு மூலைகளில் வெவ்வேறு வியாசம் கொண்டு இருக்கின்றன உன் மகள் உனக்கு உதவி செய்து உன் உதவியும், அவளுடைய ஆதரவும் உனக்குத் தரும் என்று எனவே, உன்னுடைய சுயநலத்திற்காக உன் மனைவியை ஒரு கண்காணிப்பு வேண்டுமென்பதற்காக உன் மனைவி தெரிந்தவர்கள் உன்னுடைய கம்பெனியில் சுற்றி

வந்தால் வேலை ஜோராக நடக்கும் என்பதற்காக உ
காரிகளை மிரட்டுவதற்காக, உன் அதிகாரிகளிடம் உ
நம்பிக்கை இல்லாததின் காரணமாக உன் மகளை நீ
சாலைக்குக் கொண்டு வந்தாய். மற்றபடி உன்
மகளை ஆணாக வளர்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணம்
இல்லை. உன் கம்பெனியை வளர்க்க வேண்டுமென்ற
உன் மகளை ஆணாக மாற்றிவிட்டாய்.

உண்மையில் உன்னுடைய காதல் உன் மனத்தில்லை. உன் தொழிற்சாலை மீது இருக்கிறது. நீ மட்டும்தான் இங்கே மிகப்பெரிய பணக்காரர்கள் எல்லாம் தங்கியிருப்பிறந்த பெண் குழந்தைகளை தங்களுடைய பாக்டரிக்குத் தங்கள் கம்பெனியின் டைரக்டர்களாக மாற்ற, அவர்களை வாழ்க்கை சிக்கலாகத்தான் போகிறது. அவருடைய புருஷன் கிடைப்பதில் மிகப் பெரிய பிரச்சினை விடுகிறது.

என் அருமை ஸ்நேகிதனே, உன்னுடைய ஆணைப்போல் வளர்த்ததில் நஷ்டம் உண்டா என்பதை முதலில் புரிந்துகொள். வெகு விரைவில் ஆணாக மாறிவிட்டாள். இந்தக் கம்பெனியில் சகல விஷயங்களையும் கற்றுக் கொண்டுவிட்டாள். அவள் நன்மை ஆளுமைத்திறனை, நிர்வாக கெட்டிக்காரத்தனத்தை மாக மாற்றி அதிகாரிகள் மீது செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறாள்.

ஒரு ஆண் அதிகாரம் செய்கிறபோது, இன்னொரு சாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்கிறான். ஒரு அதிகாரி மேல் இருப்பவன் ஆணாக இருந்தால் அவனை முழு மூன்று ஏற்றுக் கொண்டு பணிந்து வேலை செய்கிறான். பெண் இருக்கும் போது ஆணாக இருக்கின்ற அதிகாரிகளுக்கு குள் ஒரு உறுத்தல் இருக்கத்தான் செய்கிறது. நம் தேச மிகப்பெரிய குறைபாடு அது வளர்ந்த விதம் அப்படி நாயே வேலையை கவனி என்று நீ சொன்னால் ஆசீர்வாதம் என்று எடுத்துக்கொள்கிற அதிகாரி. இ

அம்மு பட்டதுபோல் துடித்துப்
சரிகிறான்.
உனக்குப்
உனக்குப்

மெளனமாய் தலையைப் பிடித்துக்

இந்த தொழிற்சாலையில் நடக்கிறது: பெண்
தொழிலாளர் செலுத்த ஆண் விரும்புவதில்லை. அது
தான் அடிப்படை விதி. சரியா தவறா என்பது
ஆனால், இது ஒரு தொழிற்சாலையை
பாதிக்கிறது. மூன்று முக்கியமான உந்து கம்
தொழிலாளர்கள் வேறு வேலைக்குப் போய்விட்
தொழிலாளர் சிலபேர் வேறு வேலை தேடிக்கொண்டிருக்
கிறார்கள். அறிவாயா?

இந்தக் கம்பெனியை விட்டுப் போகவேண்டு
மென்பதே வே இல்லை! உன் மகளால் இது
இன்னும் 15 நிமிடத்தில் நீ என்ன வேலை
செய்யப்படுகிறது எனக்கு எழுத்து மூலம் தெரிவிக்க
வேண்டும் உன் மகள் உத்தரவிட அவனிடமிருந்து
உன் சாதினாமாகியதும் தான் வந்தது. உண்மையில்
அதிர்த்து போயிருக்க வேண்டும். அதிர்ந்து போக
வேண்டாம் இன்னொரு இன்ஜினியருக்கு உடனடியாக
உத்தரவு எய்தவும் கொடுத்தாள். இந்த விஷயத்
தெரிந்துவிட்டதாக அவள் எல்லோரிடமும் சொல்லி

செய்து விட்டுப் போனவனுடைய திறனும், பதவியேற்கிறவனின் திறனும் வெவ்வேறானவை என்பதைத் தெரியாது. ஒரு கம்பெனி, ஒரு தொழிற்சாலை திறமை மிக்கவரால்தான் ஓடுகிறது. நாற்பது ஆண்டுகள் திறமையுள்ளவர்கள் இருந்தால், நாலுபேர் திறமையுள்ளவர்கள் வேண்டும். நாப்பத்துநாலு

பேரும் சுமாரான திறமை உடையவர்களாக இவர்கள் கம்பெனி தள்ளாடும். வழிகாட்டிகள் மிக கெட்டிருக்க இருக்க வேண்டும். ஒரு வழிகாட்டியை மிகச் சாதாரணமாக அவள் தூக்கிப் போட்டாள். அதிர்ஷ்டவசமாக இவ்வழிகாட்டி வந்து சேர்ந்தான்.

என் தோழனே, உன் மகளை ஆணாக மாற்றி விட்டுவிட்டு, அவளை ஒரு குடும்பப் பெண்ணாக மாற்ற வேண்டியாக, நல்ல தாயாக மாற்று. உன்னுடைய பிள்ளைகள் தொடர்ந்து உங்கள் குடும்பத்தில் இருக்க வேண்டியதற்காக அவள் நல்ல குழந்தைகளை வளர்க்க உன்னுடைய அண்ணன் மகன்கள் இருவரும் அண்ணன் மனைவியால் அருமையாக வளர்க்கப்பட வேண்டும். அவர்கள் இரண்டு பேருக்கும் திருமணமாயிற்று. அவர்களும் தன்னுடைய மனைவியை கம்பெனிக்கு அனுப்புவரவேயில்லை. காரும், வீடும், இன்னும் பிற வசதிகளும் கிடைத்தும் வீட்டிலே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் இது தவறு என்று தெரியும். கம்பெனியின் டைரக்டர் மனைவியிடம் தன்னை ஆதரிப்பது படுத்திக்கொள்வது நல்லது. இல்லையெனில் இடங்களுக்கு போக வேண்டியிருக்கும். அது குடும்பப் பாதிக்கும்.

உங்கள் அண்ணன் மகன்கள் இருவருக்கும் மனைவிகள். கண்ணுக்குள் வைத்து புருஷனைப் பார்ப்பது கொள்கிறார்கள். உன் மகளுக்கு அது ஏன் தெரியவில்லை? தயவு செய்து உன் மகளை மெல்ல திசை திருப்பி, அவை அனுப்பு. அது நல்லது இல்லை. நான் போக முடியாதது சொன்னால் அவளை ஆணாக மாற்றியதன் பலனைப் பவி. இதில் பாதிக்கப்போவது நீயல்ல. உன் டயர் கம்பெனி அதை நீ இழக்க வேண்டியிருக்கும் வெறும் இழப்பை மாப்பிள்ளையோடு இழக்க வேண்டியிருக்கும். இது நிச்சயம் நடக்கும். நான் ஜோசியம் சொல்லவில்லை. கழித்து ஒரு கணக்கு சொல்லுகிறேன்.

கம்பெனி நமக்கு அவசியம்தானா என்பதையும் நீ கவனம் செலுத்த வேண்டும். டயர் கம்பெனியில் நஷ்டம் தான். இதை எவ்வாறு நிர்வகிப்பது? கம்பெனியில் நஷ்டம் என்றால் கம்பெனிக்குக் கிடைக்காது. கம்பெனிக்கு நஷ்டம் நீதான் கூடுதலாக சில கோடிகள் செலவு செய்து கொடுக்கும். சரக்குகள் ஏற்றியவருக்கு பதில் செலவு செய்து கொடுக்கும். துறைமுகத்தில் மூழ்கியது எந்த துறைமுகத்திற்கு நீ காசு கட்ட வேண்டியது என்று மிகப்பெரிய பழைய கப்பல்களை வாங்கி அதில் நீ கடலில் அனுப்புகிறாய் என்று எனக்குப் பதில்.

கம்பெனி கம்பெனியை நீ ஆரம்பித்தவுடன் அதன் காரணம் சிரித்தார்கள். என்னாயிற்று அவருக்கு கம்பெனி காரணம். ஆறு வருடமாக அந்தக் கப்பலை கம்பெனிக்கு அனுப்பி ஒருவன் அலைந்து கொண்டிருக்கிறான். அதன் விளைவாக இன்னும் சிரிக்கிறார்கள்.

கம்பெனி வாங்கியது பிசகு. எந்த நேரமும் எது நடக்கலாம். இந்தக் கப்பலை முடிந்தால் எவ்வாறு செய். முடியாது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இந்தக் கப்பலை வேறு எவரும் வாங்க மாட்டார்கள். இன்னமாக கொடுத்தாலும் வாங்க மாட்டார்கள். கம்பெனி ஒரு கப்பலை விவரம் தெரியாமல் கம்பெனி சரக்குகளை விற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. எதற்காக உன் மகளை இவ்வாறு விட்டு வைத்திருக்கிறாய். நகரத்தின் மிகச் சிறந்த கம்பெனிக்கு அவர் நண்பர் அறிவுறுத்த அவர் என்ன செய்து தெரியாமல் வீட்டிற்கு வந்தார். மகளிடம் கம்பெனி வாங்கினார்.

“உங்களுக்கு இந்த உபதேசத்தை யார் செய்தது
 ஒரேயொரு கப்பல் மட்டும் ஒரு கம்பெனி வாங்கிப்
 போதாது. மூன்று கப்பல்கள் வேண்டும். ஒரு
 கம்பெனியின் நல்லது கெட்டதுகளைத் தெரிந்து
 முதலீடு செய்ய வேண்டும். யாரும் முதலீட்டை
 வாங்கி செய்ய மாட்டார்கள். பழைய கப்பல்கள்தான்
 வார்கள். ஏனெனில் பிரச்சினைகள் பழைய கப்பல்களில்
 அதிகமிருக்கும். கப்பல் தொழிலைப்பற்றி மிக
 தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்றால் பழைய
 வாங்க வேண்டும் என்றுதான் படித்திருக்கிறேன்.
 மறுபடியும் விலைக்கு போகாது என்று உங்கள்
 சொல்வது முட்டாள்தனம். விற்கப் போவதாக நான்
 பேரிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். ஓரளவு கற்றுக்கொண்ட
 இந்தக் கப்பலை நான் விற்றுவிட்டு புதிய
 வாங்குவேன். புதிய கப்பலுக்காக கொட்டேஷன்கள்
 கொண்டிருக்கிறேன். நமது கம்பெனியின் பல்வேறு
 பார்ட்ஸ்கள் இதில்தான் வருகின்றன. கிட்டத்தட்ட மூன்று
 ரூபாய்க்கு மேல் நாம் இதில் சேமித்திருக்கிறோம். என்
 கம்பெனிக்கு உங்கள் கம்பெனியிலிருந்து இதுவரை
 ரூபாய்கூட நீங்கள் வாடகை கொடுத்ததில்லை. ஒரு
 ரூபாய் உங்கள் லாபமல்ல. நான் செய்துகொடுத்தால்
 திறமையுள்ள ஒரு அதிகாரியை நான் வெளியே
 விட்டதாக உங்கள் நண்பர் சொல்வது முட்டாள்தனம்.
 திறமையுள்ளவர் என்ற காரணத்திற்காகவே அத்துமீற
 அல்லது அலட்டலாகப் பேசுவதை ஒரு முதலாளி
 துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. நான்
 என்பதாலேயே இன்னும் கூடுதலாக அலட்சியப்படுகிறேன்.
 திறமையுள்ளவனை நான் அறவே வெறுக்கிறேன். நான்
 போய் மூன்று மாதமாகிவிட்டது. நமது கம்பெனியின்
 பகுதியாவது, எந்த விதத்திலாவது நொண்டிற்றா
 ஏற்பட்டதா இல்லையே. அப்படியானால் என்ன அந்த
 அவன் முக்கியமில்லை என்றுதானே. அப்பா இந்த

முக்கியமில்லை. நீங்களும் முக்கியமில்லை.
 நான் மண்ணாலும் காணாமல் போகலாம். அப்படிப்
 போனபின்ன யது இந்த உலகம். எனவே இந்த
 உலகம் பற்றி நான் கவலைப்படுவதில்லை.
 உலகமே என்க்கும் இடையே விரிசல்கள் ஏற்பட
 உலகம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். என் புருஷன்
 உலகமேயுடைய புகுந்த வீட்டிலுள்ள உறவுகள் பல
 உலகம் பிளக்கரியமடைந்து இருக்கிறார்கள். நான்
 உலகம் நகர்த்தால், நான் என் புருஷனை விட்டு
 உலகம்களும் நட்புடப்படுவார்கள். போகும்போது
 உலகமியை என் புருஷனிடம் கொடுத்து விட்டுப்
 உலகம் யார் சொன்னது. டயர் கம்பெனி என்னுடை
 உலகத்துக் கொள்வேன். மீறி எடுக்க முடியவில்லை
 உலகம் டயர் கம்பெனியை அழித்துவிட்டுப்

உன் மகளாக மட்டுமே நீ இதுவரை பார்த்திருக்
 உலகமியாக பார்த்ததில்லை. நான் வெறும் மகளல்ல.
 உலகத்தை பெற்று புருஷனை குதூகலிக்க செய்வது
 உலகமே என்று நான் நினைக்கவேயில்லை. என்னை
 உலகம் செய்கின்ற வெறும் மண்ணாந்தை மனைவி
 உலகம் இருக்க முடியாது. என் வளர்ப்பு அப்படி. என்
 உலகம் என் புருஷனும், என் புகுந்த வீடும் இதுபற்றி
 உலகமாகபோது கண்ட நாய்களும் இதைப்பற்றி
 உலகம் அந்தமில்லை என்று சொல்லுங்கள்” என்று
 உலகம் கடுமையாக சீறினாள்.

உலகம் பேசுமளாக இருக்க முடிவு செய்தாள். இன்னும்
 உலகம் கம்பெனியில் நடந்து கொண்டாள். யாரைப்
 உலகம் சந்தேகப்பட்டாள்.
 உலகம் இனிமையாக இருப்பதுபோல் நாடகமாடி
 உலகம் மக்களா? தூங்கினீர்களா? என்று தினமும்
 உலகம் கேட்பதை ஒரு கடமையாக்கிக் கொண்டாள்.

தன்னுடைய உதவியாளரிடம் அதற்காக சில நிமிஷம் ஒதுக்கச் சொன்னாள். என்ன தலைபோன காரியமென்பதில் பகல் பன்னிரெண்டு மணிக்கு அவரோடு நான் போகும் என்பதை நீ ஞாபகப்படுத்து. மற்ற எல்லா களையும் நான் அணைத்துவிட்டு அவரைப் பார்த்து வதோ அல்லது டெலிபோனில் தொடர்பு கொள்வதோ முக்கியம் என்பதை எனக்கு ஞாபகப்படுத்து” என்றாள்.

இப்படியே சில காலம் ஓடியது.

அவள் பழைய கப்பலை கிட்டத்தட்ட வசூலிக்கே ஒரு ஆப்பிரிக்க அதிபரிடம் விற்றாள். புதிய லுக்கு ஆர்டர் செய்தாள். புதிய கப்பல் சென்னைக்கு வந்த அத்தனை பத்திரிகைகளும் அதைப்பற்றி எழுதியிருந்த மிகப்பெரிய விருந்து நடத்தினாள்.

அவள் புருஷன் அவளோடு வேகமாக கைகிட்டு கொண்டான். நிஜமாகவே கப்பல் கம்பெனி கமிஷனரிடமிருமோ என்று தெரிந்து அவளை கொஞ்சிக்கொஞ்சிப் பிடினான். உனக்கு என்ன வேண்டும் சொல் என்று கேட்டான் போட்டுவிட்டான். ப்ரஷ்ஷால் தலை சீவி விட்டான்.

“இதில் எனக்கும் பங்கு உண்டா? இல்லையா?” என்று கேட்டான்.

“பங்குகள் பற்றி இப்பொழுது முடிவு செய்ய முடியாது. ஆறுமாதம் போகட்டும்” என்றாள். அவன் பங்குகளைக் கேட்கிறபொழுது ஜோசியர்கள் சொன்ன நேரப்படி கப்பல் சென்னையைவிட்டு கிளம்பியது. சரக்கோடு சிங்கப்பூர் போய் சேர்ந்தது. சிங்கப்பூரிலிருந்து திரும்பியவரும் மழை. எதிரே இருக்கின்ற விஷயமே தெரியவில்லை. கப்பல் வெளியே வந்து கொண்டிருந்தபொழுது முகத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த ஒரு பழைய கப்பல் ஒன்று எதிரே இந்தக் கப்பல் வருவதை கவனித்தான். கவனிக்காமல் நடுபாகத்தில் மோதி கரும் சேதம் உண்டாக்கியது. அந்தக் கப்பலை யாருமே செலுத்தவில்லை.

அந்தக் கப்பலும் குடித்து மயங்கிக் கிடந்தார்கள் என்பது அந்தக் கப்பலுக்குப் பிடிக்கப்பட்டு, அப்படி இந்தக் கப்பல் அந்தக் கப்பல் சிங்கப்பூர் துறைமுகத்தை விட்டு வந்தது. அந்தக் கப்பல் பெரியளவு சேதாரம் விளைவித்தது. இதனால் அந்த சேதம் தடுக்கப்பட்டிருந்தது. சிங்கப்பூர் பத்திரிகைகள் எழுதின.

அந்தக் கப்பலைப் போனாள். சிங்கப்பூருக்குப் போய் கப்பல் கிடத்தில் ஏறி தன் கப்பலை சுற்றிச் சுற்றி கப்பலை சரி செய்ய முடியாது என்று கண்டறிந்தாள். இழுத்துக் கொண்டு வந்தாள். அழமான பகுதியில் அதை மூழ்கவிடுவது என்று கண்டறிந்தாள். உள்ளுக்குள் இருக்கிற எல்லாப் பகுதிகளும் எடுத்து பெரிய கண்டெய்னரில் வைத்தார். இழுத்துக் கொண்டு போய் நடுக் கடலில் கட்டினாள்.

அந்தக் கப்பலுக்குப் போனாள். “நான் அப்பவே சொன்னேன். கப்பலை வேண்டாம்னு கேட்டாங்களா?”

அந்தக் கப்பலுக்கு யாரிடமோ சொல்வதைக் கேட்டு கண்டறிந்தாள். “இன்னொருமுறை கப்பலைப் பற்றி கண்டறிந்தால் இருந்தால் என்னிடம் பேசுங்கள். பத்திரிகைகள் நாய்களிடம் பேசாதீர்கள்” என்று கண்டறிந்தாள்.

அந்தக் கப்பலுக்குப் போய் வந்தாள் என்று விரல் நீட்டினான். அந்தக் கப்பலை எடுத்து அவன் முகத்தில் வேகமாக அறைந்தான். அருகே போய் காலை மிதித்து மல்லாக்கத் தள்ளினான். அந்தக் கப்பல் எட்டி உதைத்தாள்.

அந்தக் கப்பலுக்குப் போனாள். பதிலுக்கு மறுபடியும் எகிறி வந்தாள். பதிலுக்குப் பிடித்துக்கொண்டார்கள்.

அந்தக் கப்பலுக்குப் போனாள். பேசிக்கொள்ள ஒரு வருடமாகி விட்டது. அந்த டயர் கம்பெனியின் எல்லா இடத்தையும்

எல்லா விதமாகவும் அவன் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டு தன்னுடையது என்று நிரூபித்துக் கொண்டான்.

ஒரு இன்குரன்ஸ் கம்பெனியோடு போராடி சிங்கப்பூர் தொகையை வாங்கினாள். சரக்குகள் ஏற்றியவர்களுக்கு வாடா செய்தாள். இன்னும் இரண்டு பழைய கம்பெனிகளை வாங்கி கம்பெனியை ஆரம்பித்தாள். எல்லா பத்திரிகைகளும் அவளை மறுபடியும் விமர்சித்தன.

சிங்கப்பூரில் பல வாடிக்கைக்காரர்களின் நன்மைக்காக அவள் பணம் பட்டுவாடா செய்ததன் மூலம் அவள் அவர்களிடமிருந்த நிறைய சரக்குகள் கிடைத்தன. மிகச் சிங்கப்பூர், புருனே, இந்தோனேசியா என்று கிழக்குப் பகுதி இருக்கின்ற எல்லா விஷயங்களும் அவளுக்கு சாதாரணமாக இருந்தன. ஹாங்காங்கிலிருந்தும் சரக்குகள் ஏற்றுமதி இன்னும் சற்றுத் தள்ளிக் கொரியாவுக்கும் அந்தக் காலம் போயிற்று.

கல்கத்தாவிலிருந்து சணல் கயிறு, சணல் துணி போன்றவை காங் போயிற்று. அங்கு பிளாஸ்டிக் தடவப்பட்டு உபயோகப்படுகின்ற பைகளாக செய்யப்பட்டு சிங்கப்பூருக்கு வந்தது. சிங்கப்பூரிலிருந்து மேற்கத்திய நாடுகளுக்குப் பறந்தது.

புருஷனிடமிருந்து விலகிய இரண்டாவது காலம் அவளுடைய கப்பல் கம்பெனி லாபம் காட்ட ஆரம்பித்தது. மறுபடியும் அவள் புருஷன் அவளோடு தொலைநிலை தொடர்புகொள்ள அவள் கெட்ட வார்த்தைகளில் திடுக்கிட்டு எனக்கு ஆண்கள் தேவையில்லை என்று சொன்னான். ஏழு மணிக்கு கார் ஏறி தொழிற்சாலை நோக்கி போகும்போது தொழிற்சாலையை அடைவதற்கு முன்பு விக்கலோடு, அவர் உயிர் பிரிந்தது. அங்கு போன பின்பு டிரைவருக்குத் தெரிந்தது.

அரசாங்கத்திடம் அனுமதி வாங்கி தொழிற்சாலை லேயே அவரை தகனம் செய்தாள். அங்கேயே அந்தப் புகார்

புகார்கள் அந்தத் தொழிற்சாலை முழுவதும் பரவின.

அந்தநிலையில் இன்னொரு டயர் கம்பெனியை கம்பெனி என்று அறிக்கை விட்டாள். அந்தக் காலம் ஆடிப்போனான்.

அந்தநிலை உன்னைவிட எல்லாவிதத்திலும் நான் மேலானேன். நான் ஒரு கம்பெனியின் டைரக்டர். எனக்கு உதவித்தவர்கள் புள்ளி விவரங்கள் விரல் நுனியில் எண்ணப்படக்கூடியன. குரலும் ஒலிக்கிறது. இந்தியாவின் மிகப் பழைய எழுத்தை நானும் திசைதிருப்புகிறேன். என்னை என்று சொல்படி கேட்டுக்கொண்டு என்னை வளைய வந்துகொண்டிரு என்று அவள் சொல்கிறாளோ என்பதாய் அவள் புருஷனுக்குப் பற்றாது. தலைப்பட்டான். முரட்டுத்தனமாய் பேச

பெரும்பாலும் உதறிவிட்டு என்னோடு பெங்களூரு போய் நான் டயர் கம்பெனியில் தனி கேபின் கொடுக்க வந்தது கொள். எனக்கு அவ்வப்போது டியும், மென் கொடுத்துக் கொண்டிரு. இதுதான் உனக்கு என்று அவன் சொல்ல அவன் வாய்விட்டுச் சொல்ல

அந்த வேறு ஆளைப் பார். போட்டுக்கொண்டிருக்கிற பெண்ணும், பெல்ட்டும், கையில் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிற வாட்ச்கும், தங்கத்தில் போட்டுக் கொண்டிருக்கிற பவுன் காப்பும் நான் கொடுத்தவை. என்

தகப்பன் கொடுத்தவை. உன்னுடைய குடும்பத்திற்கும் ஒரு மரியாதை வந்ததென்றால், ஏன் உன் தகப்பனிடம் விசுவாசம் உலகத்தில் ஒரு மரியாதை வந்ததென்றால், ஏன் உன் தகப்பன் போட்ட பிச்சை. நான் அளித்த கொடை அதிகம் பேசுவதை நிறுத்திவிட்டு எனக்கு உன் கொடுக்க இங்கு வந்துவிடு” என்று அவள் சொல்ல வார்த்தைகள் தடித்தன.

அவன் ஒரு முறை கை ஒங்கினான். அவனது கையாளர்கள் அருகே போய் நின்று கொண்டார்கள். அவன் கையாளர்களை அவன் அசிங்கமாகத் திட்டினான். அவன் கேவலமாகப் பேசினான். உதவியாளர்கள் மெய்யாக இருந்தார்கள். எல்லாவற்றையும் மிருதுவாகப் பெற்று கொண்டார்கள்.

“நீங்கள் சோறுதானே தின்கிறீர்கள். மலம் தின்கிறீர்களையே” என்று அவர்களைப் பார்த்து எரிந்தான்.

“என்ன வேண்டுமானாலும் பேசிக் கொள். உன் எங்களுக்கு அக்கறையில்லை. ஆனால் கைநீட்டி இருக்காது” என்று மிருதுவாக ஒரு வயசாளி உதவி சொல்ல அவன் மிரண்டு போனான்.

“எனக்கு ஆளில்லை என்று நினைத்தாயா? உன்னைச் செய்கிறேன் பார்” என்று குளுரைத்து வெளியேறினான்.

ஒரு பம்பாய் ரௌடியை ஏவினான். ஒரு உதவியாளர் அந்த பம்பாய் ரௌடி துவைத்து எடுக்க அவன் உதவி மானான்.

சேம்பர் ஆஃப் காமர்ஸ் என்கிற இடத்தில் புகார் கொடுத்தான்.

அவன் கம்பெனி இன்கம்டாக்ஸிலும் கமர்ஷியலிலும் உன்னதமான பெயர் வாங்கியிருந்தது. அந்த பெயர் அவன் தன் நிலைமையை சொல்லி அழ அந்தக் கம்பெனியில் இந்த இரண்டு விஷயங்களும் விஸ்வரூபமெடுத்தன.

அவனியே அனுப்பாமல் அரசாங்கத்தின் ஒரு தனிப்போட அவனுடைய கணக்கு வழக்குகளை இன்னொரு பிரிவு முரண்டு பிடிக்க, அவன் கம்பெனின் சகலத்திற்கும் அவளே காரணம் என்று சொன்னான்.

அவனுக்கு கேட்கறா சொல்லு. தாலியை அறுத்து என் போதும் அவளோட” என்று இருந்தான்.

அவன் தான், கண்ட பெண்களோடு ஊர் சுற்றி வந்தான். மயமணர் இன்னும் மோசமாக்கிக் கொண்டான். அவன் கற்றுக்கின்ற பெண்களையும் சிலப்பிவிட்டு விட்டான். அவன் பெயர் கேவலமாகும்படி சொன்னான்.

அவன் நண்பர் அவளிடம் வந்து மிருதுவாகக்

அவனாலும், அவன் உனக்குப் புருஷன். இது உன் கணக்கு இவ்வளவு ரணப்படுத்தற அவனை. அவன் என்று அவனைச் சமாதானப்படுத்தினார்.

அவன் மிருதுவா நடந்துண்டா, எனக்கு தோதா உன்னை வருஷத்துக்கு ரெண்டு தடவை வந்து பார்த்து. அவனுக்கு நான் கூட்டிக் கொடுத்தான். உன்னைத் தொடுத்திருப்பேன். என்னெல்லாம்

அவனிடமிருந்து நான் ஆயிரம் ஆலோசனை எடுத்தேன். இங்க நடத்தற ஆறு கம்பெனியையும் அவன் கம்பெனி ஏழாவது கம்பெனியா உள்ளது. உன்னை எப்படி பெருசாக்கணும்னு சொல்லு. உன்னை எப்படி பெருசாக்கணும்னு சொல்லு. உன்னை எப்படி பெருசாக்கணும்னு சொல்லு. உன்னை எப்படி பெருசாக்கணும்னு சொல்லு.

அவன் சொன்னேன். எங்கப்பா என்னை ஆம்பளையா இருக்கான். யெஸ், யூ ஆர் ரைட். ஆம்பளையும், கம்பெனியையும் கல்யாணம் பண்ணிப்பாளா. அது தப்பு. உன்னைத் தொடுத்திருப்பேன். உன்னைத் தொடுத்திருப்பேன். உன்னைத் தொடுத்திருப்பேன். உன்னைத் தொடுத்திருப்பேன்.

ரொம்ப குறைவான நேரம். அந்த நேரத்தை அவள் படுத்திட்டிருக்கணும். நான் ஆபீஸுக்குள்ள நுழைவது ஆம்பளை. பின்னாடி எவன் வந்தாலும் அவன் பெண்.

ஏன் மாமா. எனக்கு கல்யாணம் எதுக்கு. தேவன் ஒரு விஷயம். நான் இதை அப்பவே செய்திருக்கேன். எனக்கு புத்தியில்லை. கல்யாணம் எல்லாரும் பண்ணினேன்னு நானும் பண்ணினேன். இப்போ தென்னாங்கு தெரிஞ்சுப்போச்சு. ஐ டோண்ட் வான்ட் மேரேஜ். விலகிக்கேன்னு சொன்னாக்க தாராளமா விலகி. ஒரே வாரத்துல செட்டில் பண்ணி கொடுத்து. அதுக்கப்பறம் என்ன உதவி கேட்டாலும் நான் பெண். மத்தபடி மறுபடியும் வாலாட்டினா, கையைத் தூக்கி. ரோட இருக்கமாட்டான். அதை மட்டும் சொல்லி வைத்து.

அவள் அலுவலகம், அவள் உறவுகள், அவளின் யுள்ள நண்பர் கூட்டம், ஏன், தென்னிந்தியாவின் பிரமுகர்கள் எல்லோருமே அவளைப் பற்றி விசாரித்தே பேசினார்கள். அவளைப்பற்றி திகைத்தார்கள். அவளின் என்றார்கள். தவறு என்றார்கள். கொஞ்சம் சரி. தவறு என்று பின்னால் விமர்சனம் செய்தார்கள்.

ஆனால், எதுபற்றியும் கவலைப்படாமல் அவள் யைப்போல வாழ்ந்தாள். இன்றளவும் ராணியைப் பிடித்து இருக்கிறாள். இல்லறம் இல்லாததோ, இல்லறத்தால் முடிந்த இல்லாததோ அவளுக்கு எந்தவித பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை. அவள் தன்னுடைய தொழிற்சாலைகளை மறுபடியாக நேசித்தாள். போஷாக்காக வளர்த்தாள்.

உன்னை புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. புரிந்துகொள்வது கடினமானப் பெண் என்று உறவுகள் விமர்சித்தன. அவள் யாக யோசித்துப் பார்த்தால் ஆளுமையுள்ள பெண். புரிந்து கொள்ள நாம் மறுக்கிறோம் என்பதே உன்னை விமர்சகலருக்கும் தெரிய வரும்.

காதலிப்பாள். யாரைக் காதலிப்பாள். காதலிப்பாள் என்பது எவருக்கும் புரியாத புதிராக இருக்காது என்று அவளை விமர்சித்தவர்கள்.

தென்னாங்கு உள்ள குடும்பத்தில் பிறந்திருந்தாலும், அங்கு ஆண்டிருப்பது கடினம். அவள் தகப்பனால் வளர்க்கப்பட்ட குழந்தை. எதிலும் முதல் பரிசு பெறப்பட்ட பெண். தலைமை ஏற்கத் தகுந்தவரும் வற்புறுத்த தலைமை ஏற்ற பெண். கல்யாணத்திலோ அடங்கிப்போ என்று சொல்லும் முடியும். அவள் இரட்டையாய் இருக்க வேண்டிய அவசியமற்றவள்.

தேவனிடம், தோற்றவளா, இன்னும் தொடர்ந்து விவாதம் நடந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. அது காலப்போக்கில் அக்கறைப்படாமல் அவள் தன் கண்ணித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். இருபத்து ஏழாயி ருந்ததுக்கு சோறு போட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்.

இந்த இடத்திலுள்ள ஒரு பெண்ணைப் பற்றின விசாரணை அல்லவா. கூர்ந்து பார்த்து தெரிந்து கொள்ள அல்லவா. மத்தியதர வர்க்கத்தில் இப்படி யான ஒரு பெண் இருந்தால் என்ன ஆகும். காதலில் முரட்டுத் தனம் என்ன நேரும் என்று வேறு ஒரு கதை.

தன்னுக்கு கல்யாணம். அண்ணி குணவதி. அவள் வீடு சிறு குடும்பம். உறவுகள் மிகக் குறைவு. கடினப்பரிய நண்பர் பட்டாளம் அண்ணியைச் சார்ந்தவர்கள். அவள் வீட்டிற்கு வந்தது. அவளின் மூம் மற்றோரிடமும் மிக மரியாதையுடன்.

“அவங்க வரப்போக இருப்பாங்க. இதுல ஏதாவது என்று அவனுடைய அம்மாவைக் கேட்க அண்ணன் அவன் அப்பாவைப் பார்க்க அவன் அப்பா தன் மகனைப் பார்க்க அண்ணன் இரண்டு கைகளைப் பிடித்து “நல்லா வந்துட்டுப் போகட்டும். நீங்க வந்தீங்கன்னா செளகரியம். சொந்தக்காரங்கதான் கூட நிக்கணும்னு மேயில்லை. சொந்தக்காரங்கன்னு சொல்லிக்கிட்டிருக்க அறுக்கறவங்களைவிட சுகமான நண்பர்கள் முக்கியம்.

தனியா போகறதைவிட தனியா போகறது
பிரமாப பிடிக்கும். சினிமா மட்டுமில்லை

சாப்பிடறதுகூட பந்தியில் உட்கார்ந்து சாப்பிடறது தனியா உட்கார்ந்து சாப்பிடறது சுகம்னு தோணுது. குன்னு ஒரு ரும், எனக்குன்னு ஒரு கட்டில், எனக்கு மேஜை நாற்காலி. எனக்குன்னு சில புத்தகங்கள், எனக்கு லைப்ரரி டிக்கெட். இது போதும்.”

“நீங்க என்ன பண்ணீங்க.”

“எம்.ஏ. படிச்சுட்டு ஒரு பெரிய இங்கிலிஷ் கிளார்க்கா இருக்கேன்.”

“புஸ்தகக் கம்பெனியில் கிளார்க்னா என்ன.”

“ப்ரூஃப் ரீடர். இப்போ தமிழ் புஸ்தகங்களும் அடிக்க ஆரம்பிச்சுட்டாங்க. அதனால தமிழ் புஸ்தகக் கம்பெனியைப் ப்ரூஃப் பார்க்கறேன். அது உலகளாவிய பதிப்பகங்களைக் கொஞ்சம் சுமாரான சம்பளம். நிறைய படிக்கறதுவும் என்னவோ, என்னால நிறைய பேச முடியலை. அதான்.”

அவன் முடித்துக் கொண்டான்.

“ச்சே...டக்கரா பேசிட்டு பேசத் தெரியாதுன்னு கறீங்களே.” யாரோ ஒருத்தி கேலி செய்தாள். கேலி வளை திரும்பிப் பார்த்தான். அவள் சட்டென்று அவன் பார்த்து கண் சிமிட்டினாள். இதுவரை எந்தப் பெண் அவனைப் பார்த்து கண் சிமிட்டியதில்லை.

சிமிட்டியவளின் பெயரென்ன என்று அண்ணன் பிற்பாடு விசாரித்தான்.

“ஏன், அவ பேர் மட்டும் தனியா கேட்கறீங்க.” அவன் பொற்கொடி. எனக்கு டியரஸ்ட் ஃப்ரெண்ட். ரொம்ப நல்ல காரி. ரொம்ப நல்லவ.

அவள் பெயரைக் கேட்ட நேரம் நல்ல நேரம் போய் கிறது. திரும்பத் திரும்ப மனதுக்குள் பொற்கொடி... பொற்கொடி... பொற்கொடி என்று பெயர் அவனுக்குள் பிடி கொண்டே இருந்தது.

புத்தித்து, 'கமலக்கண்ணன்' என்று அவனை அழைக்கக் கூப்பிட்டார்கள்.

அவன் திரும்ப குரல் வந்த திக்கை எட்டிப் பார்த்தான்.

உட்கார்ந்திருந்தான். பக்கத்தில் வந்திருப்பதைப் பார்த்து அவனை அருகே வரச் செய்தான். அவன் அருகே போனதும் பக்கம் நகர்ந்துகொண்டு அவனுக்கு உட்கார இடம்.

அவன் என் ஃப்ரெண்ட். நல்லாயிருக்காளா. அவன் அண்ணியைப் பிடிச்சுருக்கா. அதாவது என் ஃப்ரெண்ட் நல்லா செட்டில் ஆயிட்டாங்களா. அவன் பிடிச்சுருக்கா. நாலு நாளா நான் நல்லா எப்படியிருக்காளோ... எப்படியிருக்கா அவன் தலையை.”

அவளோ கவலைப்படனும். எங்களைப் பத்தி சொன்னாங்களா.”

அவன் உறுவு முக்கியமில்லை. நட்பு முக்கிய தனி தனியாகத்தான் அலைஞ்சுட்டிருப்பேன். அவன் எனக்குன்னு சேர். எனக்குன்னு டேபிள்.

அவன் சொன்னிங்களே. இதே மாதிரி அவன் இருந்துட்டா என் ஃப்ரெண்ட் என்ன சொன்னா தவிச்சிட்டேன். அவ ஊர் பட்டினம். ஒரே சிரிப்பு. ஒரே ஆட்டம். தினத்துக்கு தினத்துக்கான தனியாகத்தான் அவளுக்கு தூக்கமே வரும். அவன் இப்படிப்பட்ட இடத்துல கொடுத்துட் கொண்டு இருப்பாளோ அப்படின்னு ஒரு பயம். அவன் தலையைப் பிடிச்சுருக்கா.”

அவன் அண்ணியும் நிறைய பேசறாங்க. என்ன சொன்னா தனியலை. அண்ணன் கூடவும் சடசடன்னு சொன்னா. அதுவும் என்னன்னு தெரியலை. அப்பா

ரெண்டு மூணு வார்த்தை பேசறாரு. எனக்கு இதுவரைக்கும் பேசவேயில்லை.”

“ஏங்க. நீங்கபோய் பேசுங்களேன்.”

“அண்ணிகூட எப்படிங்க பேச”

“யார் கூடத்தான் பேசுவீங்க”

“யார் கூடவும் எதுக்கு பேசணும். பேசி என்னுங்க.”

“பேசாத என்ன சாதிச்சிட்டங்க சொல்லுங்கிறீங்க. பதிலுக்குக் கேட்க பஸ்ஸிலுள்ளவர்கள் மறுபடியும் பார்த்தார்கள்.

அவனுக்கு சங்கடமாக இருந்தது. இதுவரை அவன் எந்தப் பெண்ணோடும் பஸ்ஸில் அருகில் போனதில்லை. இப்படி பஸ்ஸில் உரக்க விவாதம் அவன் அடுத்த ஸ்டாப்பில் இறங்கிவிடலாமா என்று தான்.

அவளுக்கு அது புரிந்துவிட்டது போலும். அவன் கையைப் பற்றி, “இறங்கி ஒடி சாதி கேள்விக்கு பதில் சொல்லுங்க” என்று கேட்டான்.

“பஸ்ஸில் பேச வேண்டாங்க. இறங்கிடலாம்.”

எதனாலேயோ அவளுடன் பாதிப் பயணத்தில் கினான். எங்குபோய் பேசுவது, கேள்வி வந்தது.

இரண்டு பேரும் ஒரு உணவு விடுதிக்குள் நுழைந்தார்கள். உட்கார்ந்து அவளைப் பார்த்துக்கொண்டே தேவைதானா. எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று கொண்டு நகர்ந்து விடலாமா என்ற எண்ணம் மனம் வந்தது.

“முத முதல்ல ரெண்டு பேரும் ரெண்டு ரெண்டு வந்திருக்கோம் ஸ்லீட் சாப்பிடலாமா”

அவள் சர்வரை விளித்து ரெண்டு பாசந்தி கொடுத்தடுத்து மசால் தோசைக்கு ஆர்டர் கொண்டு மெல்ல பையைத் தடவிப் பார்த்தான். அது ரூபாய் அறுபது காசுகள் இருந்தது.

அவன் பார்த்தது அவள்தானே. எனவே அவள் அவனுக்கு வேண்டும் என்று மனம் சமாதானம் கொடுத்தாள். ஒரு பயம் நகர்ந்து கொண்டே நகர்ந்து, மார்பில், மூளையில், நாக்குக்குள் நுழைந்தது. இறந்து கொண்டேயிருந்தது. அவன் ரசிக்க முடியவில்லை. வேறு யாராவது அவனுக்குள் நுழைந்து என்று ஹோட்டல் முழுவதும் அவன் வலது கோடியைப் பார்க்க அவன் முகம் சிவந்தது. அவன் தெருவைச் சேர்ந்த சினிமா நடிகை சந்தோஷமாக பேரிரைச்சலோடு யாருக்குள் நுழைந்ததைப் பார்த்தான்.

அவன் “இருங்க” என்று அவளிடம் அனுமதி கேட்டான். அந்த நண்பனிடம் போனான்.

அவன் முகமுன் கூறினான். அந்த நண்பன் அவனுக்குக் கைநீட்ட எதிர் சீட்டை அறிவித்து நண்பனின் நண்பனோடு கை குலுக்கினான்.

அவன் “உதவி” என்று காதோடு கிசுகிசுத்தான்.

அவன் “இருங்க”.

அவன் அப்பது ரூபா வேணும். ஹோட்டலுக்குள்ளே போய் வந்தவங்க கூட்டாங்கன்னு. பாக்கெட்டை கொண்டு பதிலு ரூபா சில்லறைத்தான் காச இருக்கு. அவங்க ஸ்லீட் ஆர்டர் பண்ணிட்டாங்க.”

மெல்லிய குரலில் பரிதாபமாகச் சொன்னான்.

“அட்டே... எங்கிட்டே காசு கேட்கறீங்களை”

நண்பன் அவனைவிட கலவரத்தோடு கேள்வி.

ஆமாம் என்று தலையசைத்தபோது “நான் கஷ்டப்பட்டு இவரை வளைச்சு டிபன் சாப்பிட வந்தேன். எனக்கு டிபன் வாங்கிக் கொடுங்க அப்பா. சாப்பிடறதுக்காக இவரை தேத்தி கூட்டிட்டு வந்தேன். உங்கிட்டயாவது பத்துரூபா சில்லறை இருக்கிறதா? ஒரேயொரு சிகரெட்டுக்கு ரெண்டு ரூபா அல்லவச்சிருக்கேன். படு மோசமான நிலையில் இருக்கிறேன். உள்ளதை சொன்னா காலைலேர்ந்து சாப்பிட வரும்படி.”

கமலக்கண்ணன் பரிதாபமாக நண்பனைப் பார்த்தான். ஆனால், அவர்கள் இருவரும் பேசியது எதிர்பார்த்துத் தெரிந்தது.

“என்ன பிரச்சினை. நண்பன்கிட்ட காசு இல்லாமல்”

“ஆமாம் ஸார்.”

“லேடீஸ் காபி சாப்பிட கூட்டாங்களாம். சாப்பிட வந்துட்டாரு. உள்ள வந்தவங்க ஸ்வீட் சொல்லி முழிக்கறாரு. பதினோரு ரூபாதான் வச்சிருக்காரு.”

நண்பனின் நண்பர் மெல்ல சிரித்தார்.

“கவலைப்படாதீங்க. நான் தரேன்.”

கமலக்கண்ணனுக்கு உடம்பு முழுவதும் படர்ந்தது.

“ரொம்ப நன்றி ஸார்.”

அவர் பர்ஸ் பிரித்து மெல்ல காசு உருவிப் பார்த்துத் தெரியாமல் அவனிடம் கொடுத்தார்.

அவர் காலைத்தொட்டு கண்ணில் ஒளிவீசி வேண்டுமென்று கமலக்கண்ணனுக்கு தோன்றியது.

நான் இவர் மூலமா உடனே கொடுத்து பணிவோடு சொன்னான். சீட்டிற்கு

அந்த இடத்திலும் மிகப்பெரிய தெம்பு வந்தது. காசு போகமாகவும், குதூகலமாகவும் பேசவேண்டியது.

அவன் எத்தனை அற்புதமாக காப்பாற்றினார். அவன் மேலோங்கியது. அந்த சந்தோஷத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்று ஒரு தன்னியது. அவன் தேவைக்கு அதிகமான வெளிப்படுத்த முயற்சி செய்தான்.

அவன் மாறியவிதம் அவளுக்கு சந்தேகத்தைக் கொண்டிருக்கிறாள். உள்ளடக்கி மிருதுவாக வெளிப்படுத்தான் வாழ்க்கையில் வேகமாக எதிர்நீச்சல் தன்னை தேவையற்று அதிகமாக வெளிப்படுத்தினாள் ஒரு கணக்கு ஒடிற்று.

அந்த முப்பது ரூபா. ஒரு பிளேட் மிக்சர் வாங்கி அதை சாப்பிட்டா ஆறுரூபா. முப்பத்தாறு ரூபா. எனக்கு காபி வேணாம். உங்களுக்கு மட்டும் கொண்டு சொன்னா இன்னொரு ஏழு ரூபா.

அவளுக்கு போட்டுக் கொண்டிருக்க அவள் மனது தோசை என்று விரல் விரித்தாள். இரண்டு நிமிஷம் கண்ணைக் குத்துவதுபோல் உணர்ந்தாள்.

அவரைப் பார்த்தான். மசால்தோசை இருபது ரூபா இருந்தது. இரண்டு மசால் தோசை என்றால் பணம் பாசந்தி முப்பது. மொத்தம் எழுபது ரூபா என்று நிச்சயம் சொல்வாள். சொன்னால்

அவள் எழுந்து திபுதிபுவென்று ஓட்டலைவிட்டு வேண்டும்போல் இருந்தது. சரியான ரவுஸ் பொம்

பனை. பீடை. ஆம்பளைய பார்த்தவுடனே திங்குண்டு தோணித்தா உனக்கு. உள்ளுக்குள் கோபம் ஏற்பட்டது கடித்தான். கன்னங்கள் புடைத்தன.

இந்தக் கருமத்தை எதுக்கு பார்த்த. எதுக்கு இது பக்கம் உட்கார்ந்துகிட்டிருக்க. நாம பாட்டுக்கு நிம்மதியா பூ மலர் போய்கிட்டிருந்தோம். கடற்கரை தண்ணியில் விழுந்த நீ மாதிரி தத்தளிக்குது பார். இப்போ புத்தி இருப்பு கொள்ள நெளிந்தான்.

சட்டென்று அவன் மௌனமானதையும் அவள் குறித்து கொண்டாள். மறுபடியும் அந்த நண்பரிடம் இன்னொரு அம்பது ரூபா கொடுங்க என்று கேட்கலாமா. அவன் அவர்களைப் பார்த்தபொழுது அவர்கள் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மிக சுவாரசியமாக மும்முரமாகப் பேசி, அவனைத் தான் நகர்த்தார்கள், எழுந்துபோய் கேட்கலாமா என்றபோது இவன் வேறு ஏதோ வேகமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அவனைத் தாண்டிய அந்த நண்பரிடமிருப்பி, “வரேங்க பிரதர்” என்று கூப்பினான்.

அந்த மசால் தோசையை சாப்பிடவே முடியவில்லை. அவன் பாதி மசால் தோசையிலேயே காபி என்று சொன்னான்.

வேறு ஒன்றும் செய்ய முடியாது. எங்கிட்ட அவ்வளவு காசு இல்லைங்க. உங்ககிட்ட எவ்வளவு இருக்கோ கொடுங்க. மிச்சத்தை நான் அப்புறம் கொடுத்துடறேன் என்று இவளிடம் பேசவேண்டும்.

முதன் முதலாய் ஒரு பெண்ணோடு ஹோட்டலுக்கு வந்து விட்டு ஹோட்டலுக்கு கூட்டிப்போன பெண்ணோடே காசு கேட்டால், இதைவிட பிச்சைக்கார வாழ்க்கை வேறெது இல்லை. காசு இருக்கிறது, இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் வெளியே போனால் பத்து ரூபாய், இருபது ரூபாய் என்று கொண்டுபோட்டுக்கொண்டு போனால் செலவாகி விடுகிறது. நினை

பாலகுமாரன் போகாத. செலவாயிடும் என்றுதான் அம்மா சொன்னாள்.

அவளும் அப்படித்தான் காசு செலவை உணர்ந்திருக்கிறாள். அப்படித்தான் கட்டுப்படுத்தியிருக்கிறாள்.

அவளும் செலவு புன்ற அளவுக்கு சம்பாதிக்கலையே. சம்பாதிக்கற. வர வருமானத்துல நாம நல்லா இருக்கோம். நீ பாட்டுக்கு ரூபாயை திணிச்சுட்டு ரூபாய் சாப்டின்னாக்க, அடுத்த நாள் சாப்பிட முடியாத வாய்க்கி பழக்கப் பட்டுட்டோம்னா குடித்தனம் இருக்காது.”

அந்த உரத்த குரலில் பலமுறை எச்சரித்திருக்கிறாள். எச்சரிக்கைகள் எல்லாம் தவறு என்று தோன்றியது. அவளும் இப்படி பத்து ரூபாய் பதினைந்து ரூபாய் கொண்டு வரக்கூடாது. பையில் ஏதேனும் ஒரு ரூபாயில் ஒரு நூறு ரூபாய் நிச்சயம் வைத்திருக்க வேண்டும்.

அது குடிக்கும்போது கேட்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்தது. தோன்றியது. ஆனால், மனம் பொறுத்துக் கொள்ள எச்சரித்தது. இன்னும் சற்று தள்ளிக் கேட்கலாம் என்ற எண்ணம் வந்தது.

அவள் அவன் வேலை பற்றியும், நல்ல புத்தகங்கள் பற்றியும் பழைய சினிமாக்கள் பற்றியும் பாடல்கள் பற்றியும் கொண்டு பேசினாள். காபி வந்ததும் நிதானமாகப் பிள்ளை.

“பார் பில்” என்று அட்டகாசமாகக் கூறினாள்.

அவள் வந்ததும் மடித்த அட்டைக்குள் ஐநூறு ரூபாய் மட்டும் வைத்தாள். அவள் பைக்குள் மேலும் சில ஐநூறு ரூபாய் நோட்டுகள் இருந்ததை அவனால் பார்க்க முடிந்தது. அவள் பிரமித்துப் போனாள். மிகப்பெரிய நிம்மதி அவனுள் வந்தது.

“ஏங்க நான் கொடுக்கறேன்” என்று பேச ஆரம்பித்தாள்.

“இல்லீங்க நானே கொடுக்கறேன். ஒரு காரணமாக இதைச் செய்யறேன்.”

அவள் அடிக்குரலில் சொன்னாள்.

“என்ன காரணங்க.”

“உங்களால எனக்கொரு உதவி ஆகணும்.”

“என்னா”

“உங்க அண்ணி, அதாவது என் ஃபிரெண்ட் அடிக்கடி பார்க்கணும்.”

“தாராளமா பார்க்கலாம். இதுல என்னங்க தப்பு.”

“என்னமோ ஒரு தயக்கம் இருக்கு. கல்யாணத்தை பொண்ண கொடுத்துட்டு பின்னடியே ஆள் அனுப்புகன்னு உங்கம்மா ஏதாவது சொல்லிடுவாங்களோ உங்க அண்ணன் ஏதாவது நினைச்சுக்குவாரோன்னு எனக்கு சந்தேகம் இருக்கு. அதனாலதான் உங்களை பார்த்தவுடனே மனம் திறந்து இதைக் கேட்டுடலாம்னு நினைச்சேன்.”

“இதுக்காகத்தான் எனக்கு காபி டிபென்ஸ்லாம் கொடுத்தீங்களா.”

அவன் கண்சிமிட்டியபடி கேட்டான்.

“ஐய்யய்ய... அதுக்காக இல்லீங்க. எனக்கு ரொம்ப மத்தியானம் சாப்பிடவேயில்லை. உங்ககூட பேசின மாதிரியும் ஆச்சு. சாப்பிட்டா மாதிரியும் ஆச்சின்னு கூப்பிட்டே ரோட்ல நின்னு நாம இதெல்லாம் பேசமுடியுமா சொல்லுங்க.”

“அதெப்படி பேசமுடியும். நல்லா இருக்காது.”

“அதனால தான் இங்க கூட்டிட்டு வந்தேன்.”

“ஃபிரெண்ட் எப்படியிருக்கான்னு சொல்லுங்க.”

“நல்லாயிருக்காங்க.”

“அண்ணன் நல்லா பேசறாரா.”

“எனக்கு அது தெரியலீங்களே.”

“அது தெரியலைன்னு சொல்றீங்க.”

“உங்க புதுசா கல்யாணமாகி ரெண்டுபேர் வந்திருக்காங்க. உங்க எப்படி பேசறாங்கன்னு நான் காது கொடுத்து கேட்டுக்கொண்டே இருக்கேன். அது ஒட்டு கேட்கறமாதிரி ஆகாதா. நான் ஒதுங்கி இருக்கேன்.”

“எனக்காக ஒரு உதவி செய்யணும்.”

“என்னா...”

“அண்ணனும், அண்ணியும் நல்லா பழகறாங்களா. நல்லா பழகினாங்களான்னு பார்க்கணும்.”

“அவன் இவ்வளவு கவலை உங்களுக்கு. எங்க அண்ணி உங்க ஏதாவது பார்க்க சொன்னாங்களா. அவங்க அப்பா ஏதாவது சொல்லி அனுப்பினாங்களா.”

“ஐய்யா, தயவுசெய்து தப்பா நினைச்சுக்காதீங்க உங்க அண்ணிக்கு ஒரு சின்ன பிரச்சினை இருக்கு.”

“என்ன.”

“எட்டு வயசுல ஒரேயொரு தடவை ஃபிட்ஸ் மாதிரி இருந்து அது ஃபிட்ஸ் இல்லைன்னு ஒரு டாக்டர் சொன்னான். அதுக்கு ஃபிட்ஸ் இன்னொரு டாக்டர் சொன்னாரு. அதுக்கு பதிலாக வரவே இல்லை. ஆனா, உடலுறவு டென்ஷன்ல இருக்குமோ அப்படின்னு அவங்க பெற்றோர்கள் பயப்படலாம். ஒரு பத்திரிகையில் அப்படி படிச்சாங்களாம். அதை படிக்க கவலை ஆயிட்டாங்க. அதனாலதான்...”

“அண்ணிக்கு ஃபிட்ஸ் வருமா.”

“இதோ பாருங்க அப்படியில்லைங்க. எட்டு வயசுல ஒரு தடவை வந்தது. அது ஃபிட்ஸ், இல்லை வெறும் மயக்கம் அல்ல. தெரியாது. யாரும் பார்க்கலை. பள்ளிக்கூடத்துல சில பங்கு பார்த்துட்டு சொல்லிச்சு, அதை நம்பறதா வேண்டா அன்னு தெரியலை. டாக்டர் அதை இல்லவே இல்லைன்னு சொன்னான்.”

னுட்டாங்க. வரும் வரும்னு பயந்து கிட்டு ரொம்ப பயங்கரமாய் வளர்த்தாங்க. இப்போ இதுவரைக்கும் வளரவில்லை. இனிமே வந்துடுமோ, வந்தா என்ன பன்றது அப்படிப்பட்ட பயத்துலதான் நாங்க கூடவே இருக்கணும்னு நினைக்கிறோம். அவங்க பெற்றோர்கள் வரமுடியாது. நான் கூட இருக்கலாம். இல்லீங்களா. நான் பேசறதுல ஏதாவது தப்பு இருக்கா, இல்லையென்று உறுதியைத் தரும்படி உறுதி செய்து நீங்க வெளிய சொல்லிடக் கூடாது.”

அவள் மெல்ல அவன் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு அவன் திகைத்துப் போனான். என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் தவித்தான்.

“உங்களுக்கு ஒரு தங்கச்சி இருந்து, உங்க தங்கச்சி இந்த மாதிரி ஏற்பட்டு அந்த தங்கச்சி இன்னொருத்தருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு அந்த வீட்டுக்குப் போகும்போது உங்களுக்குள்ள இந்த வருத்தம் இருக்காதா. இந்த பயம் இருக்கா. இந்தக் கலவரம் இருக்காதா. அந்த மாதிரி யோசனை பண்ணுங்க”.

அவள் மிக மிருதுவாகவும், தெளிவாகவும், அழகாகவும் பேசினாள். அவனுக்கு அவர்கள் வீட்டு நிலைமை புரிந்தது.

“நான் என்ன பண்ணணும்னு நினைக்கறீங்க”

“நம்பர் ஒன். அண்ணிகிட்ட ஜாலியா, சந்தோஷம் பேசணும்.”

“பேசலாமே, ஆனா எங்க வீட்ல ஜாலியா பேசற என்ன இல்லை. நாங்க எல்லாரும் ஒரு மாதிரி சைலன்ட்டா இருக்கிறோம்.”

“எனக்குத் தெரிஞ்சு போச்சு. அதனாலதான் நான் இன்னும் கலவரப்படறேன். நீங்க எல்லாரும் உம்முனு உட்கார்ந்து கிட்டிருக்க, அதே மாதிரி அவளும் உம்முனு உட்கார்ந்தாங்க. எதுனா ஆயிடுமோன்னு ஒரு பயம் இருக்கு. ரெண்டாவது புருஷன் மனைவி இணக்கமா இருக்கறபோது எந்தவிதமான மனோநிலையில இருப்பாங்கன்னு நாம சொல்ல முடியாது.”

“அதன்மீது பிரச்சனை வராம இருக்கணுமேன்னு கவலையா இருக்கிறீங்க.”

“நீங்க கவலைப்படாதீங்க. நான் அண்ணிகிட்ட நல்லா சொன்னேன். ஆதரவா பேசறேன். அவ்ளோதானே...”

“அது மட்டும் இல்லீங்க. நான் கொஞ்சம் உங்க வீட்டுக்கு வரணும்”

“அந்தான் வாங்கன்னு பல தடவை சொல்லிட்டனே. எங்க வரணும் சொன்னாங்களே. அண்ணனும் சொன்னானே.”

“அன்ன சொன்னாலும் ஒரு தடவை வந்தா நல்லாயிருக்கு. ரெண்டு தடவை வந்தா நல்லாயிருக்கும். அடிக்கடி வந்தா நல்லாயிருக்குமா. அதனால என்ன பண்ணணும்னு சொல்லுங்க.”

“உங்களை தேடிட்டு வராப்போல நான் வர முடியுமா.”

“அவனுக்கு காபி, டிபன், பாசந்தியினுடைய அர்த்தம் உற்பாடுதுதான் புரிந்தது. லேசாய் ஒரு வருத்தத்திற்கு ஆளானான்.

“என்னடா... டிபன் வாங்கிக் கொடுத்து உபயோகப் படுத்திக் கொள்ளு தோணுதா.” அவள் சட்டென்று மனசில் ஒரு விஷயத்தை அறுத்து வெளியே எடுத்துப் போட்டாள்.

“இவ்ளோ கவலைப்படற அளவுக்கு என்ன இருக்குன்னு சொல்லு தோணுது.”

“இது தொடர்ந்து வராதுங்க. ஒரு ஒன்றரை மாசம், ரெண்டு மூன்றுக்கு ஒரு தடவை உங்களை தேடிட்டு நான் வரேன். உங்க பிரஸ்ல ஒரு வேலை இருக்கா அல்லது உங்க பிரஸ்ல வேலைக்கு புக்ல எனக்கு இன்டரஸ்ட் இருக்கற மாதிரி ஏதாவது செய்யுங்கறேன். அதுல ஒன்னும் தவறு இல்லீங்களே”

“வாங்க. உங்க சந்தோஷத்தை கெடுப்பானேன். உங்க பிரெண்ட்டுக்காக நல்ல எண்ணத்துலதானே வரறீங்க. உங்க வேலையெல்லாம் விட்டுட்டு அவங்களுக்கு உதவி செய்யுங்க பண்ணீங்க. எந்த ஆட்சேபனையும் இல்லை.”

வாங்க ஆனா, உண்மையில் நீங்க என்னை தேடிகிட்டிருக்கீங்க? வரலை இல்லையா”

“நாம பேசிப்பழகினா ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் புரிஞ்சிகிட்டிருக்கிற உங்களை தேடிகிட்டும் வரும்படியா இருக்கும்.” அவள் சாதாரணமாகச் சொன்னாள்.

அவனுக்குள் சின்னதாய் ஒரு விசில் ஒலி கிளம்பியது.

“நீங்க தேடிட்டு வர அளவுக்கு நான் ஒன்னும் பெரிய அளவு இல்லீங்க” அவன் கழிவிருக்கத்தோடு பேசத் தொடங்கினான்.

“நிச்சயம் நீங்க பெரிய ஆள். அந்த கல்யாணத்துல நீங்க அமைதியா இருந்ததும், எல்லார்கிட்டேயும் சுமுகமா பேசித்தும் நிறைய பேருக்கு பிடிச்சிருந்தது. உங்க அண்ணா இன்னும் உங்களை விட மௌனம். சிரிப்பே இல்லை. அதுதான் கொஞ்சம் கலவரமா இருந்தது.”

“இல்லீங்க. அவர் இயல்பு அது.”

“அதை அப்புறம் சொன்னாங்க. ரொம்ப ரொம்ப நல்லவருன்னு சொன்னாங்க. ஆனா, பொண்ணு பெத்தவங்க கவலை வேற மாதிரி அதைப் புரிஞ்சிகிட்டா நான் பேசறதெல்லாம் புரியும்.”

“புரியது. நல்லா புரியது. என் தங்கச்சிக்கு இப்படியெல்லாம் நிலைமை இருந்தானனு பேசறீங்களே அப்பவே எல்லாம் புரியுது. நீங்க கவலைப்படாதீங்க எப்போ நினைச்சாலும் வாங்க. நான் உங்களோட ஜாலியா பேசறேன். நான் உங்களோட ஜாலியா பேசறதைப் பார்த்துட்டு அண்ணியும் கலந்து பாங்க. அண்ணி கலந்துகிட்டா அண்ணனும் வந்து கலந்து கத்தான் வேணும். அப்படியாச்சும் எங்க வீடு மாறட்டுமே.”

அவள் மறுநாள் காலை அவன் வீட்டிற்கு வந்தான். ரெண்டு கிலோ இனிப்பு, ரெண்டு கிலோ காரம் ஏகப்பட்ட ஆப்பிளும், ஆரஞ்சும் அன்னாசியும், பப்பாளியும் வாங்கி கொண்டு வீடு வந்து இறங்கினான்.

அவன் சமாச்சாரம் வாங்கற அளவுக்கு நீங்க ஸ்நேகிதர்கள். அவங்க வீட்ல வாங்கி அனுப்பினாங்களா.”

அவன் நேரடியாய் கேட்டான். பதில் சொல்ல முடியாமல் அவன் தலையைத் தாவி அவன் உதவிக்கு கமலக்கண்ணன் வந்தான். அந்தமாமா அவங்களை விளையாட்டுக்கு கேட்டேன். அவர்களுக்கு கேட்டதுக்காக இவ்ளோ வாங்கிட்டு

அவன் கேட்ட அவங்களை.” அம்மா கோபமாகப் பதிலளித்தாள்.

அவன் தன்னிக்கு நம்ம இலையில் பாயசம் இருந்தது. அது பாயசம் அவ்வளவா பிடிக்காது. ஏன் ஸ்வீட்டே இல்லன்னாங்க. எனக்கு இந்த ஸ்வீட் பிடிக்காது. அன்னு சொன்னேன். எந்த ஸ்வீட் பிடிக்கும்னு கேட்டான். கேட்டா வாங்கிட்டு வந்துருவீங்களா அப்படின்னு சொன்னாங்க. நான் என்ன ஸ்வீட் சொன்னனோ அதை வாங்கிட்டு வந்துருக்காங்க. ஏங்க விளையாட்டுக்கு சொன்ன கலலாம் இப்படி பன்றிங்க. வாங்க உள்ள வாங்க.” அவளை வரவழைத்து ஆசனம் கொடுத்தான்.

அவன் வீடு சகஜமாகியது. அவன் வரவை பிரியத்துடன் வரவேற்றான்.

அவன் வீட்டில்லைங்க, எனக்கு உங்களால ஒரு உதவி செய்யுமா.”

அவன் திட்டமிட்டபடி பேசத் துவங்கினான்.

அவன் அவர்கள் இருவரையுமே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் சொல்லுங்க.”

அவன் கம்பீரமாக ஏதோ பெரிய கம்பெனியின் முதலாளி போல பேசில் சாய்ந்து கொண்டு லேசாக கால் ஆட்டியவாறு சொன்னான்.

சட்டென்று அவன் போடுகிற வேஷம் அவன் வினோதமாக இருந்தது.

“உங்க பிரஸ்ஸ நான் ஒரு வேலைக்கு மனு போடேன். புரூப்ரீடர். நானும் எம்.ஏ. இங்கிலீஷ், வுடனேயே அஞ்சாயிரம் ரூபா சம்பளமாமே. பின்னாடி நல்லா வருமாமே. அந்த இடத்துல வேலை கிடைச்சா பிரமாதம்னு சொல்றாங்க. நீங்க எதுனா சொல்ல முடியுமென்றும் சொல்லாட்டாகூட பரவாயில்லை. எனக்கு எவ்வளவு இருக்குன்னு நீங்க தெரிஞ்சுகிட்டு வந்து சொல்லு கூட போதும்.”

“மொத்தம் ஆறுபேர் எடுக்கறாங்க. நீங்க அப்பிடுங்கு போடலாம்.”

“நிஜமாவே வா.” அவன் கேட்டான்.

“இல்லை. நிஜமாவே போடலாம்.”

அவன் திடீரென்று அவனுடைய தற்போதைய நிலையை சொன்னான். அங்கு மெல்லியதாய் ஒரு குழந்தை ஏற்பட்டது.

“என்ன பேசறீங்க ரெண்டு பேரும்.”

அம்மா மறுபடியும் உள்ளே புகுந்தாள்.

ஆண், பெண் உறவில் ரகசியம் ஏற்படக் கூடிய இன்றைய காலகட்டத்தில் ஆணும், பெண்ணும் சந்திப்பு பேசிப்பழக வேண்டியது பல சந்தர்ப்பங்களில் நிர்ப்பந்தம் போது அந்தப் பழகுவதில் தெளிவிருக்க முதலில் எவ்வளவு காரணம் கொண்டும், எந்த நேரத்திலும், எந்த இடத்திலும் சந்திப்பும், பேச்சும் பழகுதலும் ரகசியமில்லாமல் இடம் வேண்டும் என்பதே மிக முக்கியமான விஷயம்.

பெண்களின்மீதும், பொற்கொடியும் பேசிக்கொண்டிருக்கிற நடுவே கமலக்கண்ணனின் தாய் புகுந்து, “என்ன சொல்வீங்க ரெண்டு பேரும்” என்று கேட்க, அவர்களுக்கு அந்தப் பதில் சொல்லத் தோன்றவில்லை.

அவன் சொல்லி அம்மாவுக்கு புரியவைக்க என்று யோசிக்கிற நேரம் ஒரு தருணம் ஏற்பட்டது.

அவன் வேலை செய்யற இடத்துல இவங்க மாதிரி படிச்சவர்களுக்கு வேலை காலி இருக்கு. அதான் கேட்கறாங்க.”

அவன் பேரும் ஒரே இடத்துல வேலை செய்யப் போகலாம்.”

அவன் ஜாக்கிரதை உணர்வுடன் கேட்டான்.

“புரியலாம்மா. அங்க வேலைக்குச் சேரலாமா, அல்லது விவரம் கேட்கறா.”

அவன் வேலை வாங்கித் தர முடியுமா.”

அவன் கம்பெனிக்கு முதலாளி. என்னா செய்தா வேலை கொடுக்கும். அதுக்கு என்னென்ன படிப்பு. என்னென்ன தகுதி வேண்டுமென்று சொல்லிக்கிட்டிருக்கேன். ஆள் தெரியாதவர்களுக்கு வேலை கொடுப்பாங்களா.”

அவன் மூலமாயும் தெரிஞ்சு வச்சட்டா வேலை கொடுக்க முடியும்.”

அதையும் தவிர இவங்களைத்தான் எனக்கு தெரியுமே.”

அப்போத்தானே தெரியும்.”

அம்மா மறுபடியும் ஜாக்கிரதை உணர்வோடு பேசினாள்.

அம்மாவின் ஜாக்கிரதை உணர்வு அவனுக்கு எரிச்சல் தரும்படி.

அந்த அழகியப் பெண் வேலை வேண்டும் என்று கேட்டால் என்னால் உதவி செய்ய முடியும் என்று அவன் சொல்ல விரும்புகிறான். ஆனால் அம்மா குழப்புவது ஒரு ஆத்திரத்தால்தான். அதையே அவனுக்குத் தோன்றியது.

மகனிடம் உதவி பெறலாம் என்ற நோக்கத்தில், இப்பெண் சிரித்துப் பேசி மயக்கி மகனுக்கு வேலையில் ஏதாவது வம்பு கொண்டுவிடப் போகிறதே என்கிற எண்ணத்தோடு அம்மா பேசியது அவனுக்குப் புரியவில்லை.

அவன் ஏன் உதவி செய்ய விரும்புகின்றான் என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒரு ஒவ்வொரு உலகம் இருக்கிறது. சில மனிதர்களின் உலகம் எதிரும், புதிருமாய் இருக்கின்றன.

அம்மாவின் உலகம் வேறு. அவன் உலகம் வேறு என்பதாய் ஆயிற்று.

“இங்க, இப்போ பேச வேண்டாம். நாம் தனியா பேச வேணும்.”

அவன் மெல்லியதாய் ஆங்கிலத்தில் காதோரம் முழைத்தான்.

அவள் சரியென்று சொன்னாள்.

ஒரு இளம் பெண் ரகசியமான ஒரு உடன்படிக்கை செய்தாரானாள் என்று ஒரு ஆண் அறிவதே மிகப் பெரிய குதூகலம். அதுவும், அவன் ரகசிய உடன்படிக்கைக்கு அவள் சரியென்று தலையசைப்பது தனித்த ஒரு ஆனந்தம்.

இப்படி பல்வேறு விஷயங்களுக்கு உடன்பட்டும், பேசிக் கொண்டு துரித நடவடிக்கைகளுக்கு உதவியாக இருப்பதும் பொற்கொடி சரியென்று சொன்னதும் கமலக்கண்ணனுக்கு உள்ளுக்குள் ஒரு உற்சாகம் பிறந்தது. அவளை தனித்த இடத்தில் சந்திக்க அவன் வேகமாக சிந்தனை செய்தான்.

இந்த தடவை ஹோட்டலுக்கு கூட்டிட்டுப் போயிட முடியாது. நாமளே, செலவு பண்ணணும். பயமில்லாம செலவு பண்ணணும். பாக்கெட்ல ஆயிரம் ரூபா வச்சுக்கணும் என்று வேகமாக யோசித்தான்.

சினிமாக்கு கூட்டிட்டு போகலாமா,

முட்டாளே இது பேச யாராவது சினிமாக்கு கூட்டிட்டுப் போவாங்களா.

அவன் வேற எங்கதான் போறது.

அவன் லாயா, நிறைய பேர் பார்ப்பாங்களே.

அவன் பார்ப்பாங்க. அதனால் என்ன பார்த்துட்டுப் போறேன். என்ன தப்பாப் பண்ணப்போறோம். உட்பட பார்ப்போறோம்.

அவன்

சொன்னு நெற்றிக்குள் மின்னல் அடித்தது.

அவன் லைப்ரரிதான் ரைட்.

அவன் லைப்ரரி.

அவன் பெரிய லைப்ரரியோ எந்த லைப்ரரியில இருக்கிற பேச முடியுமோ அந்த லைப்ரரிக்குப் போகலாம்.

அவனிகேஷன் போடுங்கன்னு சொல்றதுக்கு லைப்ரரியா.

அவன் அரைமணி நேரம் பேச முடியுமா.

அவன் சில தகவல் எடுத்துட்டு வந்தா என்ன? இவன் கேட்கறான்னு கேட்டுக்கிட்டு, அதை ஆபீஸ்ல போய் கொடுக்க வேற ஏதாவது தகவல் கொடுக்க முடியுமான்னு கேட்கும் சேர்த்து கொடுத்தா என்ன? அதனால் இன்னிக்கு உலகம் வேண்டாம். நாளைக்கு.

அவன் தீர்மானம் செய்தான்.

அவன் மொத்தமும் யோசிப்பதற்கு அவனுக்கு மூன்று நாட்கள் போதுமானதாக இருந்தன.

அவன் டிக்குளேயே வேறு பக்கம் அவன் தனியே போனான். அவர்கள் இரண்டு பேரும் பிரிந்ததும் அம்மா தான். மறுபடியும் வந்து அருகில் நின்றான்

அவன்... நாளைக்கு லைப்ரரிக்கு வந்துட முடியுமா”

அவன் பெயர் சொன்னான்.

“எதுக்கு”

“இன்னிக்கு போய் விசாரிச்சு எல்லா டெய்லு கொண்ணாந்துடறேன்.”

“இதுக்கு லைப்ரரிக்குப் போகணுமா. எங்க விட்டு வந்துருங்களேன்.”

அவள் அப்பாவியாய் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு பேசினாள்.

“உங்கள் வீட்ல என்னா ஏதுன்னு கேட்டாங்க என்னால பதில் சொல்ல முடியாது.”

“எங்க வீட்ல கேட்க மாட்டாங்க.”

“கேட்டாங்கன்னு வச்சுக்கோங்க. ஏன் வம்பு. நேரா விசாரிக்கு வந்துடுங்க. உங்களுக்கு ஒன்னும் கஷ்டம் இல்லையே.”

அவள் யோசித்தாள்.

இளம் வாலிபனுடன் வாசக சாலைக்குப் போவதில் கடினம் இருக்கிறது. நல்ல அனுபவம். ஸ்நேகிதிகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளலாம். இன்னும் திருமணமான தோழியை நெருங்கிப் பழகலாம். அவளுக்கு உதவியாக இருக்கலாம்.

இந்தப் பையன் கமலக்கண்ணன் கொஞ்சம் வழிகிறான்.

எல்லா ஆண்களும் வழிகிறவர்கள்தான். கொஞ்சம் வயதான பாக இருந்தால் நின்று நிதானித்து பார்த்துவிட்டுப் போவார்கள். இதை எப்படித் தடுக்க முடியும். ஏன் தடுக்க வேண்டும். அத்து மீறினால்தான் கண்டிக்கப்பட வேண்டும். தவிர ஒவ்வொரு பார்வைக்கும் குற்றம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் இங்கு வாழ முடியாது. அந்த வேலை கிடைத்தால் மிக அற்புதமான விஷயம்.

‘தம்பி உனக்கு தெரிஞ்சு பொண்ணுக்கு வேலை வேண்டாம்’ அவ்வளவானே. அதுக்கு இந்த வேலையை ஏன் ட்ரை பண்ணு? இது டெம்பரரி வேலை. திடீர்னு நாலஞ்சு ஆர்டர் வந்துடுச்சு. அதாவது கிட்டத்தட்ட நாலாயிரத்து அறுபது

பொண்ணும்தான். நேரமும் இல்லை. அதனால இந்த வேலை முடியுறதுக்காகவே கொஞ்சம் ப்ரூப் ரீடர் சேர்க்க வேண்டிய அப்படினனு பேசப்பட்டிருக்கு. வேலை முடிஞ்சா அதுக்கு அனுப்பிடுவாங்க. வேலை எத்தனைநாள் ஆகும்னு சொல்ல முடியாது. என் அபிப்ராயத்துல மூணு மாசம். ஆனா, எந்த வேலைய நாம மூணு மாசத்துல முடிச்சுருக்கோம். டபுள் வேலை ஆகும். ஆறுமாசம் வேலை கேரண்டி. அதுக்கும் மேலான மறுபடியும் எவனாவது ஒரு நாலாயிரம் பக்கம் ஆர்டர் வந்து கொடுத்தா வேலை தொடரும். அதுக்கும் மேலான மறுபடியும் இன்னொரு நாலாயிரம் வந்தால் வேலை இந்த வேலை நிரந்தரமாகலாம். கம்பெனியும் நாலாயிரம் பக்கம், நிறைய புது ஆளுங்க உள்ள வந்தா உனக்கும் வேலை. எனக்கும் பிரமோஷன். உனக்கும் சம்பளம் அதிகம். எனக்கும் சம்பளம் ஜாஸ்தி. உனக்குக் கீழ் நாலாயிரம் பொண்ணுங்களை வேலைக்கு விட்டு அதுங்களை வேலைக்கு எம்ப்ளாய் ப்ரூப் பார்த்துக் கொடுன்னு சொன்னா ஒரு வேலை இருக்காது. அநேகமாக அப்படித்தான் நடக்கப் போகுது. ரொம்ப தெரிஞ்சு பொண்ணுன்னா உள்ள சேர்க்காது. உன் தங்கச்சியா இருந்தா கிட்டக்கயே கொண்டாராது. உன் தங்கச்சி தெரிஞ்சு பொண்ணு, அதிகம் தெரியாத பொண்ணா சேர்த்துக்கோ. ஆடிபாடி வேலை செஞ்சா உன் வேலை இருக்காதுன்னு முன்னாடியே பாடியிருக்காங்க. நாம் வேலை முடிச்சு வேலை செய்வோம். என்னா சொல்ற.”

அப்பத்தியிரண்டு வயது வயசாளி உதிர்ந்த பற்களுக்கு வயசு காற்றை வெளியிட்டு பேசியபோது அவன் அவரை பார்த்தான். அந்த முறைப்பை சிந்திப்பதுபோல் அவன் சொன்னான்.

‘வெளியே வந்து யோசித்தான்.

‘கல்திகாரியிடம் போனால் என்ன?

நேரடியாய் கதவு தட்டி வேலை கேட்டால் என்ன? மிகவும் தெரிந்தவர் என்று சொன்னால் என்ன. என்ன தவர் என்று கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வது.

நான் இந்தப் பொண்ணை திருமணம் செய்யப் பறேன். நலமாக வாழுதலின் பொருட்டே இந்த பி கேட்கிறேன்.

டேய்... படவா உதைபடப் போற.

மனம் இரண்டு விதமாய்ப் பேசியது.

நான் சிந்திப்பதே தவறு. சரியாக சிந்திக்க வேண்டாம்.

கமலக்கண்ணன் அமைதியானான். ஆனாலும், அருகிலிருந்து ஒரு குறுகுறுப்பும், படபடப்பும் அவனை மிகச் செய்தன. இடதும், வலதுமாய் நடக்கச் செய்தன.

அந்தப் பதிப்பகத்தின் பெரும் பொறுப்பில் இருக்கிற வுடன் போய் தன்னுடைய அபிலாஷையை சொல்ல ஒரு கடிதாசி எழுதிக் கொடு. இந்த மாதிரி பேர் உன் அப்ளிகேஷன் போட்டிருந்தா இந்த வேலையை என்ன அவாளுக்கு கொடுக்கணும். அவாளுக்கும் எனக்கும் இட உறவு அப்படின்னு ஒரு வார்த்தை எழுதிக் கொடு. "இது கொடுத்துடு. நான் என்ன சொல்றாருன்னு சொல்றேன்."

கடைசி வார்த்தையாய் எனக்கு மிக வேண்டியவர் என்று எழுதினான். அதைப் பார்த்துவிட்டு அவர் புன்னகை செய்தான்.

"இது போதும். நான் சொன்னபடி பார்த்துக்கறேன்" என்று கண் சிமிட்டினார்.

அவனுக்கு உள்ளே பயம் கொப்பளித்தது. சந்தோஷமும் இருந்தது.

உயர்ந்த பதவியில் இருப்பவரின் உதவியாளர் அவன் அருகே அழைத்தார்.

"மிகவும் வேண்டியவர்னா என்ன, அப்படின்னு கேட்பது அப்படித்தான் அப்படின்னு பதில் சொன்னேன். ஒன்றை அப்போ கொடுத்துடுன்னு சொன்னார். அநேகமா நீ சொல்வது."

அவனுக்கு வேலை கிடைச்சதும். சுமாரா இங்கிலீஷ் சொன்னோ."

அவள் நல்லா பேசுவா ஸார்".

அவள் பதில் சொன்னான்.

அவள் அவளுடைய ஆங்கில அறிவு பற்றி அவனுக்கு இருந்தது. அரைநாள் லீவு எடுத்துக் கொண்டு அவள் லாபகிப் போனான்.

அந்த வீட்டில் அவள் அம்மாவும், அவளும் மட்டுமே இருந்தார்கள். வரவேற்றார்கள். அவளுக்காக தான் சிபாரிசு செய்ததாகவும் அந்த வேலை கிடைக்கும் என்றும் உறுதியளித்தான்.

அவ்விடம் படிப்பு எப்படியென்று விசாரித்தான்.

அவள் நம்பிக்கையோடு பதில் சொன்னாள்.

அவ்விடம், போண்டாவும் கொடுத்தார்கள். சாப்பிட்டுவிட்டு அந்த நேரம் பேசிவிட்டு வந்துவிட்டான்.

அவளின் அலுவலகத்தில் என்ன விதமான டெஸ்ட் இருந்தது என்று மெல்ல விசாரித்தான்.

அந்த பேப்பரைத்தான் ப்ரூப் திருத்தி கொடுக்கச் சொல் சொன்னான். மூணே இடம் திருத்தாம விட்டா பாஸ். ஆறு இடம் திருத்தாம விட்டா மறுபடியும் டெஸ்ட். பத்து இடம் திருத்தாமவிட்டா திருப்பி வீட்டுக்கு போன்னு சொல்லிடுவான் வேணா இந்தப் பேப்பரை எடுத்துண்டு போ. ஒரு மணிக்குள் பார். திருத்தச் சொல்."

அவ்விடம் கொடுத்தார்.

"என்ன ஸார் டக்குனு கொடுக்கறீங்க."

வேண்டப்பட்டவான்னு சொன்னதுனால் சொன்னேன்.

அந்த வேலை கத்துண்டா போறது, இங்கிலீஷ் சுமாரா தெரியுமா."

"நன்னாவே தெரியும் ஸார்."

“அப்போ ஏன் பயப்படற. எடுத்துண்டு போய் கொண்டு விதி அவளை நோக்கி அவனை வேகமாக தள்ளுவாள். போல் அவன் உணர்ந்தான். மறுபடியும் பேப்பர் எடுத்துக் கொண்டு அவள் வீட்டிற்குப் போனான்.

இந்த முறை தோசையும், புளிக் குழம்பும், போன்ஸும் சாப்பிட்டான். எப்படி திருத்த வேண்டுமென்று சொன்னான்.

மூன்றாம் நாள் இன்டர்வியூக்கான அழைப்பை கொண்டு போய் நீட்டினான்.

மூன்றாம் நாள் வந்து மடமடவென்று பேப்பர் திரும்பினான். ஒரேயொரு இடம் தவற விட்டிருந்தான். ஐந்தாம் நாள் அவளுக்கு நிச்சயம் வேலை கிடைத்துவிடும் என்று சொன்னான்.

ஆறாம் நாள் அவளுக்கு வேலை கிடைத்தது.

ஏழாம் நாள் பிரமாதமாக உடுத்திக் கொண்டு தேவதைபோல் அவள் பதிப்புகத்திற்குள் நுழைந்தாள்.

இவளைப்போன்று ஆறு பெண்கள் நுழைந்தார்கள்.

அவள் நன்றியோடு அவனை தொலைதூரத்திலிருந்து பார்த்தாள். வணக்கம் சொன்னாள். மற்ற பெண்கள் உட்கார்ந்ததால் அதிகம் நெருங்கிப் பழகாமல் விலகி இருந்தாள்.

ஆனால், முதல் நாளே அவளோடு வேலையில் சேர்ந்த பெண் அவளை விசாரித்து விட்டாள்.

“உனக்கும், மிஸ்டர் கமலக்கண்ணனுக்கும் என்ன சம்மதம்.”

“இல்லையே. ஒரு சம்மந்தமும் இல்லையே.”

“ஏய்... யாரை டபாய்க்கற. கமலக்கண்ணனைத்தானே கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறே.”

பொற்கொடிக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது.

வரை சின்னச் சின்ன வேலைகளை கொடுத்து அவர்களை வெவ்வேறு இடத்திற்கு வேலைக்கு அனுப்பினாள். ஆளுக்கொரு புத்தகம் என்று பிரித்துக் கொடுத்தாள்.

பெண்கண்ணனுக்கு உதவியாக வேறொரு பெண் கொடுத்தாள்.

புதிதாக வேறொரு ஆளிடம் உதவியாளராகப் போய்ச் சேர்ந்தாள்.

மணி நேரம் வீட்டில் பார்த்த பெண்ணை, ஆறு மணிக்கு மேலாக பேசிப் பழகி சிரித்து, கேலி செய்து கொண்டு தொடர்ந்த போது உள்ளுக்குள்ளே காமம் துடிக்காத காதல் பற்றிக் கொண்டது. திரும்பத் திரும்ப பார்த்து வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தபோது கண்ணன் தவித்தான். நிதானித்தான்.

இப்படி, ஏதேனும் அபத்தமாகச் செய்து வாழ்க்கையை சீரடித்து கொள்வோமா என்று பயந்தான்.

தனது காதலா என்று ஆராய்ந்தான்.

அவன் உதடு, பல் வரிசை, மூக்கு, முகவாய், கண்கள், கை எல்லாம்தான் தன்னை ஈர்க்கின்றன என்று புரிந்து கொண்டான். அதற்குப்பிறகு அவள் பேசுவதும், பழகுவதும் மனமாக இருப்பதும், இனிமையாக இருப்பதும் வேறு வேறாகக் கோப்பப்பட்டாலும் அவள் அந்த விஷயத்தை மனமாய்க் குவதையும் பார்த்து அவளில் லயித்துப் போனான்.

ஆனால் தாங்கமுடியவில்லை. சொல்லிவிடப் போகிறான் என்று காலையிலிருந்து உள்ளுக்குள் அரற்றிக் கொண்டான். வேலையில் கவனமில்லாமல் இறுக்கிக் கொண்டான்.

அவன் ஆயிற்று உனக்கு என்று இரண்டு மூன்று பேர் தனது படியாய் நடந்து கொண்டான்.

இது என்னது என்று நான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று இதில் அவளுக்கு ஈடுபாடு உண்டா என்று புரிந்தது. இல்லை என்று சொன்னால் சில நாட்கள் காலமாகும். பிறகு மெல்ல, மெல்ல நான் அவளை மறந்து விட்டு என்னுடைய இயல்பான இடத்திற்கு வந்துவிடுவேன். தீர்மானித்தான்.

மாலை நேர காபிக்கு பிறகு பின்புறமுள்ள திடீர் அலுவலர்கள் அமர்ந்தார்கள். திடீர் அலுவலர்களுக்கு அப்பால் ஒரு கவலை இருந்தது. கான்கிரீட் வேலிக்கு அப்பால் கிடைக்காது இருந்தது. இடுகாடு என்று பெயர்தாலே அதை மிக மிக சுத்தமாக அலங்காரமாக வைத்திருந்தார்கள். எல்லா கல்லறைகளையும் துடைத்து தூய்மையாக வைத்திருந்தார்கள். நல்ல செடிகளை ஆரோக்கியமாக வளர்த்தார்கள். நீர்பாய்ச்சினார்கள். கிட்டத்தட்ட நூறு வருடம் இடுகாடு அது.

ஒவ்வொரு பெயராய் படித்துக் கொண்டு அவை அவனும் போன போது ஆறு வயது குழந்தையை ஐயம் வருடத்திற்கு முன்பு புதைத்த கல்லறைக்கு அருகே அவளிடம் தன் மனதை சொன்னான். தான் அவளை அழைக்க உயிருக்கு உயிராக நேசிப்பதாகச் சொன்னான்.

அவள் அதிரவில்லை. அதேசமயம் சந்தோஷப்படவில்லை.

“இதை நான் எதிர்பார்த்தேன். எனக்கு சிறிது அவதூறு கொடுங்கள்” என்று கேட்டாள்.

உள்ளுக்குள் பொங்கிய காதலை வெளியே சொல்ல விட மிகக் கொடுமையான விஷயம் எதிராளி அவளை கேட்டுப் போய் சம்மந்தப்பட்டவரும் அவகாசம் கொடுக்காது விட்டுப் பதிலுக்காக காத்திருப்பது.

அவள் ஆறு நாட்கள் கழித்து நாம் இன்னும் சற்றுப் பழகலாம், பிறகு காதலிக்கலாம் என்று சொன்னாள்.

இது நான் பேசிப்பழகுவோம். பிறகு திருமணம் பற்றி சொல்லி விட்டாளே தவிர பொற்கொடிக்கு பற்றி யோசிக்கவே பயமாக இருந்தது. அதை தவிர வயிறு கலங்கியது. தாய், தந்தையோடு பழக்கம் விட்டேத்தியாக, எது கேட்டாலும், என்ன சொல்லும், எப்போது ஆசைப்பட்டாலும் வாங்கி கொடுக்கிற பெண்ணாக வளர்ந்துவிட்டு யார் வீட்டிலோ இருக்கிறதற்கும் கையேந்தி நிற்க வேண்டிய மனைவியாக இருக்க வேண்டிய கட்டாயம் பற்றி யோசிக்கும்போதே அவள் கைபம் வந்தது. கோபத்தால் நடுக்கமும் ஏற்பட்டது.

அவள் மனோபந்தியின் அப்பாவும், அம்மாவும் மகளின் இல்லற உறவை பற்றி அதிகம் கவலைப்பட அந்தக் கவலையை வெளியே அதிகரிக்க வைத்து தன் வாழ்க்கைப்பற்றியும் சந்தேகம்போது திருமணம் என்ற விஷயமே வேண்டாம் என்று சொன்ன அவளுக்குத் தோன்றியது.

அவள், சட்டென்று ஒரு ஆள் ஸ்நேகமாகிப் பேசி, சிரித்து வந்தாள். திருமணம் செய்து கொள்கிறேன் என்று சொன்னபோது உள்ளூர சந்தோஷம் ஏற்பட்டாலும் பயமும் திகிலும் வந்தது.

அப்பொழுது சிரிக்கின்ற இந்த கமலக்கண்ணன் தாலி கட்டும் என்னவாக மாறுவான் என்ற கவலை ஏற்பட்டது.

அவள் திருமணம் செய்துகொள்ள முடியாது என்று சொன்ன என்ன செய்வான் என்ற எண்ணமும் ஏற்பட்டது. தூக்கம் வரவில்லை. புரண்டாள். பல் தேய்க்கும்போதும், குளிக்கும் போதும், சாப்பிடும்போதும் அதே சிந்தனையாக இருந்தாள். என்ன சொல்வது. என்ன சொல்வது என்று அவஸ்தைப் பட்டாள். அம்மாவிடம் சொல்லி விடலாமா, அப்பாவிடம்

ஆலோசனை கேட்கலாமா என்று நினைக்க ஆரம்பித்த ஒருவேளை சொல்லி அவர்கள் கலவரமானால் செய்வது என்று அதை விலக்கிக் கொண்டாள்.

தோழியிடம் சொல்லலாமா என்றால் அதுவும் இருந்தது. என் வீட்டிற்கு எனக்குக் காவலாக வந்துள்ள மைத்துனனையே அசைத்துப் பார்த்து விட்டாயா தவறாகப் புரிந்து கொண்டால் என்ன செய்வது. நான் போய் மைத்துனனை கவர்ந்து விட்டேன் என்று நினைவிட்டால் அதை எப்படி தடுப்பது. இத்தனை நாள் புத்தகம் கொண்டு ஸ்நேகிதி இப்பொழுது எதிர்க்கத் துண்டிவிட்டால் அதை எப்படி ஏற்பது என்று பயந்தாள்.

சீட்டுக்குலுக்கி போட்டுப் பார்த்தாள். சரி என்று வந்தால், ஆனால், சரி என்பதை மனம் ஏற்கவில்லை.

மறுபடியும் குலுக்கிப் போட்டுப் பார்த்தாள். வேண்டாம் என்று வந்தது. அவள் குழம்பிப் போனாள்.

அந்த ஆறு நாட்களும் கமலக்கண்ணன் அவளை அதிகம் பேசாது இருந்தான். அவளைப் பார்த்து மெல்லிய சிரித்து விட்டு நகர்ந்து போனான். ஒரேயொருமுறை பதிலுக்காக உயிரை கையில் பிடித்துக் கொண்டு காத்திருக்கிறேன் என்று சொன்னான்.

“முடியாது என்று சொல்லிவிட்டால் என்ன செய்வது என்று கேட்க அவன் கழுத்தில் சுருக்கிட்டு இறந்து போய் என்பதுபோல் நடித்துக் காட்டினான்.

“விளையாடாமல் சொல். என்ன விதமாக நீ எதிரொலிப்பாய்” என்று அவள் அதட்டலாகக் கேட்க, “அந்த நேரத்தில் அதை முடிவு பண்ண முடியும். இந்த நேரத்தில் நிச்சயம் எனக்கு சரியென்று சொல்வாய் என்றுதான் படுகிறது. மறுதலிக்கிறவள் இப்படி கேள்வி கேட்க மாட்டாள்” என்று சொல்லிவிட்டு நகர்ந்து போனான்.

அதற்குள் இளிக்கிறோமோ, அசடு வழிகிறோமோ ஒரு கணம் எளிதாக வயப்பட்டு விடுகிறோமோ என்ற எண்ணம் சேர்ந்துகொண்டு அவளை துன்புறுத்தியது.

இந்த விஷயத்தை எந்தவித உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புமின்றி சரியாக ஆராய்ந்து பார்க்கலாம். திருமணம் முடிவடைந்த பின்னர் கூடாது என்ற முடிவில் நான் இருக்கிறேனா அல்லது திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற முடிவில் நான் வாழ்கிறேனா, முதலில் அதை தீர்மானம் செய்து கொள்ளலாம் என்று உள்ளுக்குள் பேசினாள்.

கமலா நேரம் கழித்து எனக்கு திருமணம் பிடித்தது என்பதான் என்ற முடிவுக்கு வந்தாள்.

திருமணம் பற்றி ஒரு பயமிருக்கிறது அவ்வளவே. திருமணம் பற்றி வெறுப்பு இல்லை. திருமணத்தை வெறுக்கவில்லை. திருமணம் பற்றி எனக்கு என்ன தெரியும். அப்பாவும், அம்மாவும் தோஷமாக இல்லையா. என் ஒன்றுவிட்ட அக்காவும், சித்திரா கணவனும், மனைவியும் சந்தோஷமாக இல்லையா. யாரோ சில பேர் சில வேதனைகள் படுகிறார்கள். ஆனால் திருமணத்தையே வெறுத்துவிட முடியுமா.

அம்மாவைப் பற்றிப் பதற கஷ்டத்தைப் பார்த்தா கல்யாணமே தவிர வேறு என்ன தோணுது” என்று அம்மாவிடம் உரத்துப் பேசுவது அவள் விட்டுச் சிரித்தாள்.

அவள் “பேரெண்டுக்கு தோணுதா” என்று உடனே கேட்டாள்.

அது என்னவோ பொட்டிப் பாம்பா அடங்கிக் கிடக்கு.”

அப்படித்தான்டி. எல்லாரும் அப்படித்தான். எத்தனை நாள் இருந்தாலும் கல்யாணம்னு ஆனபிறகு அது எல்லாத் தவிர தாங்கிக்கிட்டு குடித்தனம் பண்ணத்தான் எல்லாரும் செயல்படுவாங்களே தவிர வேணாம்னு சொல்ல ஒரு தவிர ஆகாது. இப்போ என்ன கஷ்டம் உன் பேரெண்டுக்கு.”

அம்மா கேட்டாள்.

“அவ பாட்டுக்கு ராணி மாதிரி இருந்தா. இப்போ போகாரி மாதிரி காலையில் அஞ்சலேர்ந்து ராத்திரி பத்து மணிக்கும் ஓயாத உழைப்பு.”

“இதுக்கா அலுத்துக்கற. அவ வீடு அது. அவ யாரு செய்யாத வேற யாரு வந்து வேலை செய்வா.”

“இல்லையே. அவ அம்மா சோறு பிசைஞ்சு உண்டுவாளே.”

“அந்த மாதிரி இப்போ ஊட்டறதுக்கு ஆள் இல்லை. சொல்றியா. தப்பு. அது அவங்க அம்மா வீடு. அவங்க தப்பெத்த குழந்தை அவ.”

அவ அம்மா அவளுக்கு ஊட்டுவா. அவ அம்மா யாரு ஊட்டறதுன்னு அவ யோசனை பண்ணி பார்த்தா. காளா? அதே மாதிரிதான் இனிமே ஊட்டறதெல்லாம் யாது. அவதான் ஊட்டறதுக்கு பழகிக்கணும். அவ குழந்தை பிறந்து அந்த குழந்தைக்கு ஊட்டறதுதான் வேலையே தவிர இன்னும் யாராவது வந்து ஊட்டுவாங்கன்னு நினைச்சா அவளும் தப்பு. அவளை ஆவறா, ஒஹோன்னு சொல்ற நீயும் தப்பு.”

“கல்யாணம்கறது கஷ்டமான விஷயம்தான்னு சொல்றியா.”

“இல்லைம்மா. கஷ்டமான விஷயமே இல்லை. இந்த கஷ்டத்துக்கு நடுவுல நிறைய சந்தோஷங்கள் இருக்கு.”

“என்னென்ன சந்தோஷம்.”

அவள் கேட்க, அம்மா அவளை உற்றுப் பார்த்தாள்.

“சொல்ல முடியாது. வாயைத் திறந்து சொல்ல நல்லாயிருக்காது. கொஞ்சம் அசிங்கமா ஆபாசமா இருக்கிறது. அதை அனுபவிச்சவளுக்குத்தான் அது என்னென்ன சந்தோஷமென்று தெரியும்.”

“ஏம்மா, ஏன் சொல்ல முடியாதுங்கற.”

“அவரும், பொண்ணும் பேசிக்கற விஷயமில்லை. அவரும், பொண்ணுமே வேணா கேளு. உங்கிட்ட அதுக்கு உதவலமாட்டா.”

“அந்த கல்யாணம் ஆகலைடி. உனக்கு சொன்னா உண்டுவா.”

“அவளை அலட்சியப்படுத்தி விட்டு நகர்ந்து விடு.”

“அந்திட்டம் விசாரித்தபோது ஸ்நேகிதி சரியாக பதில் சொல்லலை.”

“அந்தான் காலையிலேர்ந்து வேலை நிறைய ஆணா, எல்லாம் ராத்திரி சரியா போயிடும்.”

“அவ, இத்தினி வேலை செய்றியே. பாவமா இருக்கு. அப்பார்த்தா அப்படின்னு சொன்னா போதும். அத்தனை வேலும் சாதாரணமாக போயிடும். இன்னும் ரெண்டு மூன்று மூட்டை இழுத்துப் போட்டுச் செய்யலாம்னு தோணும்.”

“அவையோ ஒரு முட்டாள்தனம் தெரியலை. நம்மள அழைத்திக்கலை.”

“அந்திக்கிறது, தாழ்த்திக்கறதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை. அவரு பாட்டுக்கு ஊர் சுத்திக்கிட்டு இருந்தவர்தான்.”

“அம்மன்னு ஒண்ணு நடந்த பிறகுகூட சம்பாதிக்கணும்னு யோசனை பண்ணலை. அதுக்காக அலையலை.”

“அவ ஒரு வருஷத்துல கல்யாண கடனை அடைச்சுட.”

“இன்னும் மூணு வருஷத்துல ஒரு வீடு வாங்கிடலாம்.”

“அவன்னு திட்டம் போடலை. அதுக்காக அந்த மனுஷன் அலையலை. அவரு பாடுபடறபோது நான் வீட்ட உட்கார்ந்து.”

“அவ அடிக்கிட்டு இருக்க முடியுமா. ஆம்பளை வேலை பண்ணறது அப்படின்னு பொம்பளை சும்மா இருக்க.”

“அவ அது ரெண்டுத்துக்கும் மேல எங்க கவலை”

யெல்லாம் இப்போ கூடுதலா வேலை செய்யறமோ வேலை செய்யறமோ இல்லை. இதைத் தாண்டியும் எப்படியாவது ஒரு வீடு வாங்கிடணும். எழுநூறு ரூபாய்தான் ஃபீட்டுக்கு மெட்ராஸ்ல கொஞ்சம் தள்ளியிருந்தாலும் வீடு வாங்கிட்டோம்னா தான் மரியாதை. மூணு வருஷ கிரஹப்பிரவேசம் பண்ணோம்னா, அட்டே... மகா காரியா இருக்காளேன்னு எங்க அப்பாவும், அம்மாவும் பாராட்டுவாங்க. அதுவரைக்கும் புள்ளைப்பேறுக தள்ளிப் போடலாமான்னு நினைச்சுக்கிட்டிருக்கோம் வேணாம்னு சொல்றாங்க”

“புள்ளைப் பேற எப்படி தள்ளிப் போடுவ.”

“அதெல்லாம் உனக்குத் தெரியாது.”

“அவங்க சரின்னு சொல்வாங்களா.”

“அவருதான் இதைச் சொன்னதே.”

வேலை கிடைத்ததால் கமலக்கண்ணன் வீட்டிற்கு போல போக முடியவில்லை. அவள் ஸ்நேகிதியை பார்த்துப் பேச முடியாமல் தவித்தாள். தனிமை உழன்றாள். அவள் தனிமையை கமலக்கண்ணன் கொண்டான்.

“ஏங்க நான் கேட்ட கேள்வி, பெரிய கேள்வியா பண்ண முடியாம தவிக்கறீங்களா. இப்போ திருமண வேணாம். பின்னால பார்த்துக்கலாமான்னு நினைக்கறீங்க எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. இல்லை, கமலக்கண்ணன் சரியாவே இல்லை. இவனைவிட இன்னும் நல்லவன் பார்க்கணும்னு நினைக்கறீங்களா. அதுக்கும் உங்களை உரிமை உண்டு. மறந்துடுங்க. நான் கேள்வி கேட்டது மறந்துடுங்க. சாதாரணமா இருங்க. என்கூட ஸ்நேகிதி இருங்க. ஒரு வேளை உள்ளுக்குள்ள லவ்வுன்னு தெரிஞ்சுன்னா அப்போ பார்த்துக்கலாம். இப்போ போய் தனியாக உடைச்சுக்குவானேன். நீங்க முகம் மாறி எதுவோ உட்கார்ந்துட்டு இருக்கறத பார்த்தா எனக்கு பயமா இருக்கிறது.”

இருக்கு. தேவையில்லாத உங்களை தொந்தரவு செய்யறமோன்னு கலவரமா இருக்கு. நான் உங்களை லவ்வுன்னு நீங்க என்னை லவ் பண்ணவேணாம். நாம லவ்வுன்னு பேரும் ஃப்ரெண்ட்ஸ். ஒரே இடத்துல வேலை செய்யறவங்க அவ்ளோதான்.”

அவள் பதட்டத்தோடு விலகிக் கொள்ள அவளுக்கு இடமிருந்தது.

அவள் ரீது மெல்லியதாய் ஸ்நேகம் படர்ந்தது. ஆறு வருஷ ஆறு வாரங்கள் அவர்கள் தள்ளிப் போட்டார்கள். அந்த ஆறு வாரத்திலும் அவனோடு பேசுவதும், அவன் அருகே அமர்ந்து வேலை செய்வதும் உணவு உணவாக பொழுதுகள் கழிந்தன. அவனுடைய கம்பீரம், தனிய இனிமை, அவனுடைய லட்சியங்கள் அவள் புரியத் துவங்கின. அலுவலக நண்பர்களுக்கு நடுவே, அவளைய அவர்களைப் பற்றி ஒரு வதந்தி பரவியது.

“அந்த லவ் யூன்னு சொன்னாராம், நீ வெயிட்ட யூன்னு சொன்னியாம். நிஜமாதானா” ஒரு ஸ்நேகிதி கேட்போது அதை மறுக்க முடியவில்லை.

அவள் மறுக்காதபோது அதை ஊர்ஜிதப்படுத்தி இன்னும் பரவியது.

அவங்க ரெண்டு பேரும் ஒருத்தரையொருத்தர் கிணங்க என்று ஆபீஸ் நம்பியது. அதிகாரிகள் வரை அது கூறியிருந்த எல்லோரும் படிப்பாளிகள். நன்கு கவனங்கள். எனவே, காதல் என்பது பற்றி எந்தவிதமான கவனமான அபிப்பிராயமும் இல்லை. காதலித்து ஏமாற்றுவது கடுங்கொடுமை என்று நினைக்கிறவர்கள். மதம் விட்டு ஜாதிய விட்டு ஜாதியும் திருமணம் செய்து கொள்வது தவறானது என்று அவர்களில் பல பேருக்கு எண்ணம் இருந்தது. சிலர் வாழ்க்கையை அவ்விதம் அமைத்துக் கொள்ளும் இருந்தார்கள்.

“அவர் யாதவ். நீ பிள்ளைமார். இதுவொரு பெரிய வித்தியாசமா. நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டிருக்கிற கேத்தலிக கிறிஸ்தியன். நான் பாட்டுக்கு மாசி கோயிலுக்கு போயிக்கிட்டுதான் இருக்கேன். அவர் பார்ச்சுக்கு போய்கிட்டுதான் இருக்காங்க. எங்களை எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை. ஹால்ல மேரி மாதிரி இருக்கும். சமையல் அறையில் சமயபுரத்தான் பாடும் கும். இன்னிக்கு வெள்ளிக்கிழமை விளக்கேத்தி சாமி மலையான்னு அவருதான் கேட்பாரு. நானே, மெழுகு ஆயிப்போச்சன்னா வாங்கிட்டு வந்துடுவேன். நானே கிழமை அவரோட சர்ச்சுக்கு போவேன். அவங்க எல்லாம் சொல்றாங்களோ அதே மாதிரி பண்ணுவேன். வீடு இருக்கும்னா யாரை கும்பிட்டா என்ன. எங்க சமையல் பெருசுன்னு சொல்ற போதுதான் சண்டை வருது. சாமியும் பெருசு. மனுஷனைவிட நிச்சயமா பெருசு. டின்னு தீர்மானம் பண்ணிட்டா சண்டை வறறதுக்கு இருக்கு.”

அலுவலகத்தில் ஒரு பெண் தன் காதல் கல்யாணம் வெற்றியைப் பற்றி விதம் விதமாகச் சொல்லிக் கொடுத்தாள்.

“நானும் என் வொய்ப்பும் ஒரே ஜாதி. ஜாதகம் இருக்கு. போய் பொண் பார்த்துட்டு வந்தேன். எனக்கு பிடிச்சிருந்தது. மேற்கொண்டு எங்க வீட்ல போய் பார்த்தேன். எங்க வீட்லயும் பேசினாங்க. அங்க பார்த்தேன். நாயே, பேயேன்னு பேசிக்கிட்டாங்க. பார்த்தேன். இது சரியா வராது. அவகிட்ட போய் சொன்னேன். உன்னை பிடிச்சிருக்கு. என்னை நீ கல்யாணம் பண்ணுகறியான்னு கேட்டேன். எங்க வீட்லயும் அஞ்சு பவுடர் இத்தனை வார்த்தை பேசியிருக்க வேண்டாம். முடியாதுன்னு சொல்லியிருக்கலாம். இல்லை போ. நான் சொல்லியிருக்கலாம். எங்க வீடுதான் அதிரடியா பேசுனேன். அவ வருத்தப்பட்டா. நம்பினா நம்பு. நாங்க பெரும் ரிஜிஸ்டர் மேரேஜ் பண்ணிக்கிட்டோம். ஆக

எல்லாம் பார்த்து பெண் பார்க்க வந்துட்டு பொண்ணும் பார்த்தா. சம்மந்தம் பேசி அதுக்கப்புறம் முறிஞ்சுபோய் மேரேஜ் பண்ணின கப்பிள் எனக்குத் தெரிஞ்சு. நான் நாங்களாதான் இருக்கமுடியும். அதுக்கப்புறம் அவசரமா கல்யாணம் பண்ணி வச்சாங்க. எத்தனை நாளை பாங்கன்னு எங்க வீட்லயும் கேட்கலை. அவங்க சொல்லலை. ஆனா, எங்க வீட்ல எத்தனை பவுன் பவுடர் அத்தனை பவுன் போட்டுத்தான் அவங்க கல்யாணம் பண்ணி வச்சாங்க. இன்னிக்கு கல்யாணமாகி வருஷமாச்சு. அவங்க வீட்ல போட்டதைவிட நாலு மடங்கமாக நான் அவளுக்கு போட்டுட்டேன்.

எல்லாம் படுத்த படுக்கையா இருந்தபோது அவளை எழுப்பி வச்சு பார்த்தது என் பொண்டாட்டி. என்னுடைய மனமனார்கூட இந்தியாவில ஏதோ ஒரு ஊர்ல மெலிசா இருந்து ஆஸ்பத்திரியில சேர்த்தபோது, ஓடிப்போய் பார்த்தால் உதவியையும் செய்து, மெட்ராஸ் கூட்டிட்டு வந்தாள். இப்போ என்னுடைய அம்மாவும், அவளுடைய அம்மாவும் ஒன்னா சினிமா போறா. ஒன்னா கோயிலுக்குப் போறா. எல்லாம் மறந்து போச்சு. இப்ப சொல்லு இது மேரேஜா லவ் மேரேஜா.”

அவளிடமிருந்து ஒருத்தர் அவளுக்கு அறிவுரை சொன்னபோது திருமணம் பற்றிய கனவுகள் அதிகமாயின. அவர் இது பேசினார்.

மேரேஜ் பண்ணிண்டு நாங்க எங்க தெரியுமா போனோம். அதுக்கு போகலை. திருவேற்காடு கோயிலுக்குப் போனோம். கோயிலுக்குள்ள தலைக்கு மனைக்கட்டை வச்சுக் கொடுத்தால் பக்கத்துல படுத்துக்கிட்டோம். காலங்கார்த்தியை வரூப தரிசனம் பார்த்துட்டு, குளிச்சுட்டு மறுபடியும் அபிஷேகம் பார்த்தோம். அம்பாளுக்கு புடவையும், வாங்கிக் கொடுத்து அதையும் பார்த்தோம். அதுக்கப் பிறகு வீட்டுக்கு வந்தோம். எங்க வீட்ல வழக்கம்போல

கெடுத்துட்டியே எம்புள்ளைய, மயக்கிட்டியே எம்புள்ளையன்னு பேச ஆரம்பிச்சாங்க. அவங்க பேசி முடிச்சு சொன்னோம். நாங்க ரெண்டு பேரும் தங்கினது திருப்பிக் கோயிலல்லன்னு. வீடு வாயே திறக்கலை. ரொம்ப அசைக்கத்தின எங்கப்பாதான் ரொம்ப வேகமா கீழ் இறங்கி வந்தார்.

லவ் பன்றதுக்கு பயப்படாத. அரன்ஜ்ட் மேரேஜை லவ் மேரேஜ்தான் அழகு. ஆறு வாரமா பேசிப்போய் இல்லை. இன்னும் பேசங்க. இன்னும் பழகுங்க. அவர் வெளியூருக்குப் போ. ஒண்ணும் தப்பேயில்லை. அம்மா குழந்தையா, அப்பா குழந்தையான்னு அவனை விசாரி. எல்லாத் தொடர்பையும் மெலிசா நறுக்கி உன் திருப்பி உட்கார் வை. பொண்டாட்டிதான் முக்கியோசனை பண்ணவை. பொண்டாட்டி மூலமாக மத்தவா முக்கியம்னு அவனுக்குப் புரியலை. ஒரு ஆம் அதை புரிஞ்சுன்னுட்டா வீடு நல்லாயிருக்கும்.

திருமணமாகியும் 'அப்பாதான் முக்கியம். அம்மா முக்கியம். அக்காதான் உயிர். அப்படின்னா ஏதோ அவங்ககிட்ட இருக்கு. எல்லாம் கலந்ததுதான் மனம் என்கிற உறவு. வீட்டிலுள்ள எல்லா ஆம்பளைங்களைத் தாண்டி உனக்கு மிகப்பெரிய உறவு கணவன். ஒருத்தர் யொருத்தர் கெட்டியா பிடிக்க ஆரம்பிச்சாட்டாங்க உங்களை ஜெயிக்க ஆளே கிடையாது."

அதிகாரி விலாவரியாய்ப் பேச அவளுக்கு கண் தெரியுது. கற்பனைகள் இன்னும் இன்னும் அதிகமாயின. கமலக்கண்ணன்... கமலக்கண்ணன் என்று உள்ளுக்குள் பேச ஆரம்பித்தாள். நேசிக்க ஆரம்பித்தாள்.

அதை வெளிப்படையாகவும் காட்டினாள். அவள் தங்கள் காதலை கொண்டாடினார்கள். எல்லாரிடமும் கொண்டார்கள்.

சென்னை மாநகரம் முழுவதும் கைகோர்த்து வந்தார்கள். ஒன்பது மணி அலுவலகத்திற்கு எட்ட

வந்தார்கள். ஐந்தரை மணிக்கு அலுவலகம் முடிந்த பின்னர் மணி நேரம் இருந்து விட்டுப் போனார்கள். மிகவும் ஒன்றாக சாப்பிட்டார்கள். ஞாயிற்றுக் கிழமை சந்தித்துக் கொண்டார்கள். மெல்ல தொட்டுக் கொண்டு முத்தமிட்டுக் கொண்டார்கள். கன்னத்தோடு மெல்ல குழைந்து கொண்டார்கள். கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு எங்கேனும் கைபட்டாலும் பெரிதாக அலட்டாமல் அவள் சாதாரணமாக இருந்தாள். அவன் அவளை கைப்பட்டது போல அடிக்கடி அவளைத் தன்

கைக்கு அது பிடித்திருந்தது. காதல் என்ற மலர் விரிய மன்கிற தேன் ஊற்றெடுத்தது.

பெண்ணின் அணைப்புக்கு கிறங்கிப்போய் ஆண் க்கிட்டிப்பதுதான் பெண்ணின் வெற்றிகரமான நேரம். அவர் பார்க்கும்பொழுது அவளுக்கு மிகப்பெரிய பரவசம் வந்தது.

திருமணத்தை உன் வீடு ஏற்றுக்கொள்ளுமா."

அவன் கேள்விகேட்ட போது "நிச்சயம் ஏற்றுக் கொள்ளும். உன் கொள்ள வைப்பேன்" என்று அவன் உறுதியளித்தான்.

அவன் வீடு ஏற்றுக்கொள்ளுமா" என்று கேட்டபோது அவன் தட்ட நாள் சொல்லியாகிவிட்டது. திருமணம் காதல் கொண்டதாக இருக்கும் என்று நாள் வீட்டில் சொல்லி அவன் யார் கமலக்கண்ணன்? என்று அம்மா கேட்கிறார். அப்படித் தெரியும் என்று கேட்டேன். ஒரு நோட்புக் களத்திலும் அவன் பெயரைத்தானே எழுதி வைத்திருக்கிறாய் என்று அம்மா சொன்னார்கள். உன்னைப் பற்றி விசாரித் தான் நாள் சகலமும் சொல்லிவிட்டேன்."

“அம்மா சரியென்று சொல்லி விட்டார்களா”

“இல்லை. சரியென்று சொல்லவில்லை.”

“வேறு என்ன. வேறு என்ன சொன்னார்கள்.”

“நீ செய்வது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.

ஆனாலும், உன்னை தடுக்க என்னால் இயலாது. முற்ற வைத்துவிட்டேன். எப்பொழுது அவன் விட்டு அடிக்கடி போனாயோ, எப்பொழுது அவன் உனக்கு வாங்கித் தந்தானோ அப்பொழுதே இது எங்கேயோ முடியப்போகிறது என்று உள்ளுணர்வு சொல்லிவிட்ட திருமணம் செய்து கொண்டால் எனக்கு சந்தோஷம் திருமணமாகி ஜெயித்தால்தான் எனக்கு சந்தோஷம்.

“ஜெயிப்பது என்றால் என்ன.” கமலக்கண்ணன் கேட்டான்.

“இரண்டு குழந்தைகள் பெற்று இரண்டு குழந்தைகளையும் நல்ல நிலையில் வளர்ப்பது.”

“அதற்கு எத்தனை வருடம் ஆகும்.”

“சுமார் இருபது வருடம் ஆகும்.”

“அதாவது இருபது வருடம் கழித்துத்தான் உன் உன்னை ஏற்றுக் கொள்வான் என்று சொல்கிறாயா.”

“அம்மா. அப்பொழுதுதான் முழுமனதாக நம் திருமணப் பற்றி சந்தோஷப்பட முடியும் என்று அம்மா சொன்னாள்.”

“இது விசித்திரமாக இல்லையா.”

“இல்லை. ஒரு அம்மாவினுடைய வேலை அப்படி இருக்கும். இதற்கு அவள் எதிர்ப்பு தெரிவிக்காமல் இருப்பது மிக உத்தமமான விஷயம்.”

அவன் மௌனமானான். இதே போல தன் வீடு போய் என்று யோசித்தான்.

பெண் பார்ப்பதற்கு ஒருமுறை முயற்சி செய்து இல்லை. அந்த முயற்சியை ஒருபோதும் செய்யவில்லை என்று சொன்னான்.

“இன்னும் ரெண்டு வருஷம் போகட்டுங்கறியா.”

“பெரியல்லாம் ஒண்ணும் சொல்லலையே.”

“அது வருஷமே கல்யாணம் பண்ணிடலாமா.”

“அதுவந்தான் ஒரு எண்ணம் இருக்கு.”

“அந்த பொண்ணு பார்க்கட்டுமா.”

“பண்ணம்.”

“அதாவது புரியலையே. பொண்ணு பார்க்க வேணாம் கல்யாணம் முடிச்சுடலங்கற. என்ன பண்ணலாம்.”

“அது பார்த்து நடத்தி வைப்பாரும்மா” என்று சொல்லிவிட்டு அதுபற்றி அக்கறையில்லாமல் நகர்ந்துபோய் விட்டான். பிறகொண்டு ஏதேனும் பேசினால், தானும் பேசலாம் என்று நினைத்தவனுக்கு சற்று ஏமாற்றமாக இருந்தது.

அப்பாத்திலுள்ள ஒரு மிகப் பெரிய அருங்காட்சியகம் அப்பாத்தகம் ஒன்று அவர்கள் பதிப்பகம் தயாரிக்க தீர்மானித்தது. அது பற்றிய குறிப்புகள் அவர்களிடம் இருந்தன.

அந்த அருங்காட்சியகத்திலிருந்த பொம்மைகள் அப்பாத்தகம் இல்லை. அதே நேரம் அவர்களிடமிருந்த பொம்மைகள் அங்குள்ள புத்தகங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து ஒரு அவசியமும் நேர்ந்தது. சில தகவல்கள் இருந்தன. எனவே, ஒருவாரம் ஆறு பேர் கொண்ட குழு அங்கு போய் இரண்டிரண்டு பேராகப் பிரிந்து விவரங்களை சரிபார்த்தும், படங்களை எடுத்துக் கொண்டும் சென்றார்கள்.

அந்தக் குழுவில் கமலக்கண்ணனும் பொற்கொடியும் இருந்தார்கள்.

அங்கு தங்கிய ஒரு நாளில் கமலக்கண்ணனிடம் பொற்கொடியை மெல்லியதாய் தன்னை இழந்தாள். மேலோட்டமாய்

அவன் வசப்பட்டான். ஆனால், அதுவே அவளுக்கு பெரிய நாணத்தையும், திருமணம் விரைவில் வேண்டும் என்ற வேகத்தையும் கொடுத்தது. கல்யாணம், எப்போ கல்யாணம் என்று நச்சரிக்க ஆரம்பித்தாள்.

அவன் சற்று அதைப்பற்றி கலவரப்படுகிறான். தெரிந்து அவனுக்கு அருகே போய் அவனை அணைத்து கொண்டு நீ என்னை திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று தாராளமாகப் பழகினாள்.

இன்னும் முப்பது நாளுக்குள் அதற்குண்டான ஏற்பாடுகளைச் செய் என்று அவனை தூண்டிவிட்டாள்.

ஆனால், அவன் எப்படிச் செய்வது, என்ன செய்வது தெரியாமல் விழித்தான். வீட்டில் இரண்டுமுறை அப்போது ஆரம்பித்தபோது “இந்த மாதிரி இருந்தா சரியாவது வேற ஜாதிப்பொண்ணு, வேற மதத்துப் பொண்ணு கிடின்னு எதுனா எண்ணம் இருந்ததுன்னா தயவுசெய்து கொடுக்கு வராத, அப்படியே போயிடு. என்னால தாங்காத புள்ளை கல்யாணம் நான் சொல்லியபடிதான் நடக்கணும். தவிர, அவன் சொல்றபடி நடந்தா நான் முக்கியமில்லன்னா ஆவது. நான் முக்கியமில்லாத அந்த இடத்துக்கு நான் தயாராக இல்லை.”

அம்மா தெளிவாகச் சொன்னாள். அவன் பயந்து போனான். “யாரையாவது லவ்பண்ணியா” மறுநாள் கேட்டான்.

“இல்லைம்மா” என்று பொய் சொன்னாள்.

அவன் பொய் அவனுக்கே வெட்கமாக இருந்தது.

அவன் இருண்டுபோய், வேலைகளில் தவறுகள் செய்துவிக்கின்ற கமலக்கண்ணனை அவள் உற்றுப் பார்த்தாள். கமலக்கண்ணன் ஸ்நேகிதனிடம் காரணம் கேட்டான்.

“அவன் கொஞ்சம் பயந்துபோய் கிடக்கான் பொற்கொண்டான். அவங்க வீட்ல ஏத்துக்கலைன்னு தெளிவா தெரியுது.”

பொண்ணு, வேற மதத்துப் பொண்ணை கல்யாணம் செய்ய நான் வரமாட்டேன். எங்கயாவது கெட்டு ஒழின்னா அது இவனுக்கு இந்த மாதிரி அம்மாவை உதறிட்டு விட ஒரு பயம் இருக்கு.”

அவன் திடுக்கிட்டான். என்ன செய்வது என்பதுபோல் அவன் நண்பர்களோடு கலந்து ஆலோசித்தான்.

அவன் பண்ணைவை. கல்யாணத் தேதியை அவன் என்ன சொன்னான். நீ முடிவு பண்ணு. மாட்டேன்னு சொன்னான். மாட்டேன்னு மூஞ்சியில் குத்தி ரத்தக்களரி பண்ணிடு.

அவன் ஆபீஸ் ஸ்நேகிதர்கள் எகிறி குதித்தார்கள்.

“அவன் முடிஞ்சுருச்சு இல்லை.”

அவன் ஒரு ஸ்நேகிதன் கேட்டான்.

அவன் என்று சைகையிலே பொற்கொடி தலையசைத்

தவறும் என்ன தயக்கம். வெட்டி போட்டுவேன்.

அவன் விட்டான் அம்மா வந்து இப்போ வேணாம்னு

சொன்னாங்க, அப்போ வேணாம்னு சொல்றாங்கன்னு பதில்

சொன்னான். நீ பத்திரிகையை அடிச்சு. கொண்டாந்து

சொல்ல அவள் தேதி பார்த்தாள். இடம் பார்த்தாள்.

அவன் சொல்ல அவள் தேதி பார்த்தாள். இடம் பார்த்தாள்.

அவன் சொல்ல அவள் தேதி பார்த்தாள். இடம் பார்த்தாள்.

அவன் சொல்ல அவள் தேதி பார்த்தாள். இடம் பார்த்தாள்.

அவன் சொல்ல அவள் தேதி பார்த்தாள். இடம் பார்த்தாள்.

அவன் சொல்ல அவள் தேதி பார்த்தாள். இடம் பார்த்தாள்.

அவன் சொல்ல அவள் தேதி பார்த்தாள். இடம் பார்த்தாள்.

“என்னா நியாயத்துக்கு இந்த மாதிரி உட்கார்ந்திருக்கற. மனுஷன்தானா நீ. விட்டுட்டு ஓடிப்போய் பார்க்கறியா. அந்த மாதிரி எண்ணம் இருந்தவச்சுக்கோ, இப்போ, இந்தப் பத்திரிகைய எடுத்து மீட்டுக்குப்போய் வண்ட வண்டையா உங்கம்மா போன். நீ என்னவெல்லாம் அந்தப் பொண்ணைச் சொல்லிலாவாரியா சொல்வேன். அதுக்கப்பறமும் அந்தப் பொண்ணை ஏதாவது தப்பா பேசிச்சுன்னா உங்கம்மா பொண்ணுங்க நல்லா இருக்குமானு இன்னும் அசைக்கேட்பேன்.” கூட வேலை செய்தவர் கோபப்பட்டு சமாதானப்படுத்தினான்.

ஒரு பொழுதும் தான் பொற்கொடியை மறக்கத் தவிரவில்லை. மறக்கவும் முடியாது. ஆனால் அம்மாவின் கைகிடைக்காதது ஒன்றுதான் தனக்குக் கவலையளிக்கிறது. சொன்னான்.

“உங்கம்மா சம்மதம் யாருடா கேட்டா. அந்தப் பொண்ணைக்கு கொடுப்பினை இருந்தா கல்யாணத்துக்கு வந்து இல்லைன்னா வரவேண்டாம்.”

இந்த விஷயம் அதிகாரிகளிடம் போயிற்று.

“நான் வரேன் கல்யாணத்துக்கு எங்க ஜாதி சம்பிரதாயம் கல்யாணம் நடக்கட்டும். நான் உட்கார்றேன் மனையில் மடியில் பொற்கொடி உட்கார்ந்துக்கட்டும். தாலிய நம்ம எடுத்து தரட்டும். முதல் முடிச்சு போடு. மத்த முடிச்சையும் நம்ம ஆபீஸ்ல வேலை செய்யற பொண்ணு போடட்டும். இங்கேயே பொற்கொடிக்கு நூத்தனார், மச்சி மாமனாரா நாங்களே இருக்கோம். எதுக்கும் ஒரு வாரம் உங்கம்மாகிட்ட போய் சொல்லி பொற்கொடின்னு பொண்ணை லவ் பண்ணேன். நீ என்ன சொல்றேன்னு கேட்க உங்கம்மா சரின்னு சொன்னா நான் வந்து மத்தவங்களை பேசறேன். இல்லைன்னு சொன்னா உன் கல்யாணம் நம்ம நினைக்கறபடிதான் நடக்கும்” என்று அந்த அதிகாரி சொன்னான்.

பொண்ணை அம்மாவிடம் போய் தன் காதலைச் சொன்னான்.

“அங்கடியா, வேலைக்கு சேர்த்து விட்டியே அந்தப் பொண்ணை. அப்பவே நினைச்சேன். அது எதுக்கும் பொண்ணுன்னு”

“நீயே தீய முழக்கி உரக்கக் கத்தினான்.

“நீயே தீய முழக்கி உரக்கக் கத்தினான். நான் தப்புன்னு சொல்ல”

“நான் சட்டென்று வியந்தான்.

“நான் கல்யாணமெல்லாம் பண்ணிக்காதே. லவ் பண்ணு. நகர்ந்தோமானு வந்துடு. அதுங்களும் வேற இடம் போகும்”

“உங்கம்மா. அவ அந்த மாதிரி பொண்ணு இல்லை.”

“நான்டா. வேலைக்குப் போற பொண்ணுங்களை எல்லாம் தெரியாதா. இன்னிக்கு உன்னை லவ் பண்ணும். அந்த இன்னொருத்தனை லவ் பண்ணும்.”

“உங்கம்மா, அசிங்கமா பேசாதம்மா.”

“அதுக்கறது அசிங்கமா இருக்குது.”

“நான் தப்பாயிடுமாடா, எப்போ கூட வேலை செய்ற பொண்ணை லவ்வுன்னு சொல்லிச்சோ இந்தப் பொண்ணை எப்படி உத்தமின்னு கொண்டாடறது சொல்லு. அவ அம்மாவுக்குத் தெரியுமா.”

“தெரியும்”

“நீ கேடு, கெட்ட குடும்பமா இருக்கும் போல இருக்கு. சொன்னா அவ அம்மா.”

“நான் லவ் பன்றது பிடிக்கலை. ஆனா, நான் குறுக்க நிக்க நான். அப்படின்னு சொல்லிட்டாங்களாம்.”

“நான் செலவில்லை. அதான் குறுக்க நின்று தடுத்தா இருக்கேன். இல்லை போவும். எல்லா பொம்பளைங்களும்

சாமர்த்தியமான சாமர்த்தியம். நமக்கு இதெல்லாம் எவ்வாறு வராது, விட்டு. எங்க வீட்ல வேணாங்கராங்கன்னா விட்டு வந்து. நான் நூத்தியிருவது சவரனோட பொண்ணு பார்க்கிறேன். ஏற்கனவே, நாலஞ்சு வான் நீ ஒண்ணும் சொல்லலையேன்னுதான் நான் பிடி கொடுப்போறேன். இப்போ இடுப்புல புடவைய சொருகிகிட்டு நேன்னாக்க இதோ அதோன்னு ஆறேழு பேர் வந்திடுங்க. ஆறேழு பேர்ல உனக்கு புடிச்ச பொண்ணா பார்க்க சொல்லிவிட்டு வெளியே கிளம்பினாள்.

அவன் திகைத்தான்.

அன்று மாலையே இரண்டு, மூன்று பேர் ஜாதகம் வந்தார்கள். பெண் போட்டோவை காட்டினார்கள். பெண் மிக அழகாக இருந்தாள். ஆனாலும், அவள் போடோவை திருப்பி வைத்து விட்டாள்.

காதல் என்று சொல்லி தன் திருமணத்தில் அவசரம் விட்டோமோ என்று பயந்தான். அந்தப் பெண் பெரிய படி ஆனாலும், நன்றாக சமைப்பாளாம். அந்தப் பெண் தகப்பனார் ஊரில் ஒரு முக்கியமான நபர். பலபேரு தெரிந்தவர். மிக விமரிசையாகத் திருமணம் செய்வார் ஜாதகம் எடுத்துவந்தவன் விவரமாகச் சொன்னான்.

“ஒரேயொரு பொண்ணு. கொஞ்சம் நீ கொண்புடி அவங்க உன்னை ரொம்ப கொண்டாடுவாங்க. அப்பேரு குணம்” என்று விவரித்தான்.

கமலக்கண்ணனுக்கு மனம் ஊசலாடியது. தனக்கு அடித்துக்கொண்டான். இன்னொரு தடவை இப்படி யான அனுப்பாதம்மா என்று அம்மாவை கடிந்து கொண்டான்.

“அப்போ, என்னதான் தீர்மானம் பண்ணியிருக்க கல்யாணம் பண்ணிக்கப்போறேம்மா.”

அம்மாவிடம் கல்யாணத் தேதியை சொல்ல பயம் இருந்தது. திருமணத்திற்கு வந்து கத்தி ரகளை செய்வாள் என்ற கவலை இருந்தது.

அவன் அலுவலகத்திற்கு அம்மா வந்தாள். அம்மா அங்கு பார்த்து விட்டு பொற்கொடி மாடிக்கு ஓடினாள். அங்கு அங்கு அங்கு அதிகாரியும், மற்ற தோழிகளும் அம்மாவுடன் வந்தார்கள்.

அவங்க இது நல்லா வா இருக்கு. உங்க ஆபீஸ்ல உங்கு செய்ய அனுப்பினா என்னமோ லவ் பண்ணாங்க. எனக்கு ரொம்ப கவலையா இருக்குங்க. இது நல்லது உங்க” அம்மா பிழியப்பிழிய அழுதாள். அவர்கள் அழைப்படுத்தினார்கள்.

அவங்க ரகசியமா கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறதா உங்க, ஊரைவிட்டு ஓடி எங்கேயோ தாலி கட்டப் போய் சொல்றாங்க. அப்படியெல்லாம் பண்ணிக்க உங்க.”

அவன், நீங்க பண்ணி வைக்கிறீங்களா.”

அவன் நடக்காதுய்யா. நான் பண்ணி வைக்கவும் உங்கு எனக்கு அந்த மாதிரி கல்யாணம் பிடிக்காது. இது நூற்பது சவரனோட இதோ பாருங்கய்யா என்ன பொண்ணு.”

அவன் அந்தப் போட்டோவை காண்பிக்க பல பேர் அங்கு பார்த்து விட்டு திருப்பிக் கொடுத்தார்கள்.

அவ்வாறான இருக்கு பொண்ணு. ஆனா, உங்க பையன் பண்ணிட்டானே” என்று அதிகாரி சொல்ல, “அது உங்க, லவ் இன்னிக்கு பண்ணலாம். நாளைக்கு மறக்க அந்தப் பொற்கொடிகிட்ட சொல்லிடுங்க இதெல்லாம் உங்கு தப்புன்னு. நீங்க கண்டிச்சு வைங்க” என்று சொல்லிவிட்டு அம்மா போனாள்.

அங்கே அவசரக்கூட்டம் கூடியது. திருமணத்தை கமலக் கண்ணன் தாயார் இல்லாமல் நடத்த வேண்டுமென்று தன்னைச் செய்தது.

“நிச்சயமா உங்கம்மா வந்து கத்துவாங்க. அசிங்கம் வாங்க. அங்க சீன் க்ரியேட் பண்ணாத. அது எல்லாம் கஷ்டம். அம்மாகிட்ட சொல்லாத ஆபீஸ் கிளம்புது வந்திடு. அங்கவந்து ட்ரெஸ் மாத்திக்க.”

வழக்கமாக எட்டு மணிக்கு கிளம்புகிறவன் கம்பை தன்று காலை ஏழு மணிக்கு கிளம்பினான்.

ஒருமுறை நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு வந்திருக்கிறான் என்று தோன்றியது. நமஸ்காரம் செய்தால் என்னமோ கேட்பாளோ என்று பயமாகவும் இருந்தது. வழிமுறையாக அம்மாவை மானசீகமாக நமஸ்காரம் செய்து கொண்டு வந்தான்.

திருமண மண்டபத்திற்குள் போனான். பத்தே நிமிஷத்தில் களில் மாப்பிள்ளையாக உருமாறினான். மனையில் தங்கி வந்தான்.

அக்னி வளர்க்கப்பட்டது. மந்திரங்கள் சொல்லப்பட்டு தாலி கட்டினான். பெண்ணோடு அக்னியை வலம் வந்தான்.

ரிஜிஸ்தரார் வந்திருக்க நோட்டுப் புத்தகத்தில் கையெழுத்துபோட்டு கணவன், மனைவி என்று உறுதியும் கொண்டார்கள்.

மொத்தம் சமையற்காரன் உட்பட எழுபத்திமூன்று பேர் வந்திருந்து விருந்து சாப்பிட்டார்கள். பிற்பகல் கணம் போனார்கள்.

சத்திரத்திற்கு காசு கொடுத்துவிட்டு நாதஸ்வரகாரன் பணம் கொடுத்துவிட்டு அவர்கள் பொற்கொடி வீட்டிற்குப் போனார்கள். அங்கும் விருந்து சாப்பிட்டார்கள். பொற்கொடியின் உறவினர்களுடன் அவன் பேசிப் புது புதிது கொண்டான். அந்த வீடு நன்றாக இருக்கிறது. சுமுகமாக இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து கொண்டான்.

அன்று இரவு ஒன்பது மணிக்கு பொற்கொடியின் வீடு அலங்கரித்த கட்டிலில் அவன் உட்காரவைக்கப்பட்டான்.

பொற்கொடி வந்தான். ஸ்நேகிதிகள் இழைந்து இருவருக்கும் கைகுலுக்கி வாழ்த்து செய்தார்கள்.

இவ் உங்க பிராபர்ட்டி. கொஞ்சமா விளையாடலாம் நல்லா விளையாடுங்க.” என்று கேலி செய்தார். ஒன்பது காலுக்கு கதவு சாத்தப்பட்டது. ஒன்பது இருவரும் குடித்துவிட்டு மெல்ல மெல்ல மடியில் இருத்திக் கொண்டார்கள். ஒன்பது முப்பதுக்கு அவர்கள் மும்முரமாக இருந்தார்கள்.

அந்த மணிக்கு கன்னத்தோடு கன்னம் வைத்து இழைந்து இருந்தார்கள். உடம்பு குடு அதிகரிக்க ஒருவரை மோகத்தில் மூழ்கடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். காலுக்கு எல்லாம் முடிந்து போயிற்று.

இதுதான் திருமணமா என்றெல்லாம் அவர்கள் கமலக்கண்ணனுக்குள் ஓடின. அவன் மல்லாந்து இருக்க கொண்டிருந்தான். அருகே உட்கார்ந்து அவன் கேள்வி கேட்க ஒற்றை வார்த்தையில் பதில் கொண்டு கொண்டிருந்தான். அம்மாவின் நினைப்பு அவனை புரட்டி வாட்டியது.

“ஏங்க, ஏங்க... எதுவோ போல இருக்கீங்க. வேற வேற போயிட்டீங்களா.” முதலிரவு அறையில் கமலக்கண்ணன் அசைத்து பொற்கொடி கேட்டான்.

“ஆமாம்.”

“ஏங்க போயிட்டீங்க?”

“அம்மாக்கிட்ட.”

அவன் கொஞ்சம் பயந்தான்.

“ஏன்?”

“ரொம்ப பெரிய தப்பு பண்ணிட்டோமோன்னு நினைக்கிறேன்.”

“என்னை கல்யாணம் பண்ணதா.”

“இல்லை. அம்மாகிட்ட சொல்லாதது. அம்மா சொல்லி சண்டை போட்டு நீ என்ன கத்தினாலும் அப்பா பொண்டாட்டின்னு அதிரடியா ஏதாவது செய்திருக்கிறான். அதைப் பண்ணாத இப்படி தடுக்குனு கல்யாணம் பண்ணுமனு தப்பு தப்புன்னு தோணுது. இது துரோகமோன்னு தோணுது.”

“அம்மா என்ன பண்ணியிருப்பாங்க.”

“திட்டியிருப்பாங்க.”

“திட்டியிருக்கட்டுமே. சமாதானப்படுத்தறது.”

“அம்மாவையும் வச்சுட்டுத்தானே கல்யாணம் பண்ணியிருக்கணும். என் உறவுக்காரங்களையும் வச்சுட்டுத்தானே கல்யாணம் பண்ணியிருக்கணும். நீ பண்ணது ரொம்ப தவறு. குத்தமா, ரொம்ப பெரிய தவறா படுது.”

அவன் புலம்பினான். புலம்பும்பொழுதே கண்ணை மூடி விட்டான்.

அவள் பயந்து போனாள்.

“பரவாயில்லைப்பா. எல்லாம் சரியாப் போயிடும்.”

“சரியா போகாதான்னு தோணுது. இருவத்தேழு வருஷம் அம்மா விதம் விதமா உதவி செய்திருக்காங்க. பதினாறு வயசுல படுத்த படுக்கையா கிடந்தபோது தோள்லே பிடிச்சு கிட்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடியிருக்காங்க. எனக்கு உடம்பு சரியாப்போகணும்னு, மொட்டை போட்டுகிட்டு வந்தாங்க. உன் முழுக்க கேலி. அந்த கேலியையும் எங்கே பெருசா எடுத்துக்கவேயில்லை. என் புள்ளை பிழைச்சு அதுபோதும் அப்படின்னு சொன்னாங்க. எனக்கு என் அம்மாவை உதற புத்தி வந்தது. ரொம்ப சிரமமா இருக்கு. தெளிவா இல்லைன்னா என்னை நீ தெளிவு பண்ணினா கணும். அம்மாவை கூட்டிட்டு வாங்க அம்மாவை வச்சு

பண்ணணும்னு நீ சொல்லியிருக்கணும். என்னை ஏமாத்திட்டாப்போலவே படுது.”

அவள் வேகமாகப் பேசினாள்.

“நீயும் கலவரமடைந்தாள்.”

“நீயா தயவுசெய்து எனக்கொரு உதவி பண்ணு”

“உதவி”

“நீ அம்மாவைப் பார்க்கணும்.”

“சரிவா.”

“சரிவா, என்ன பண்ணப் போறீங்க.”

“அது அம்மாவை போய் பார்க்கப்போறேன்,”

அவள் பதிலுக்குக் காத்திராமல் சட்டையை போட்டுக் கொண்டு, பட்டு வேட்டியை கழற்றி விட்டு பேண்ட் கொண்டு, கொண்டான். புதிய செருப்புகள் அணிந்து வெளியே வந்தான்.

அவன் வீட்டு திகைத்தது.

அவர்கொன்றாய் படுத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் திடுக்கிட்டார்கள்.

அவன் வாசற் கதவை திறந்தான். திரும்பி பொற்கொடியின் கீழே பார்த்தான்.

அவன் வீட்டுக்கு போயிட்டு வந்துடறேன். மனசு சிரமமா இருக்கு. எதுவோ ஒரு வேதனை. எங்கம்மாவை பார்க்கணும். திடுக்கிட்டு தயவு செய்து புரிஞ்சுக்கோங்க. தடுக்காதீங்க.”

அவளும் பேசுவதற்கு உட்படும் முன் ஏறி உட்கார்ந்தாள். அவளையே உதைத்துக் கிளப்பினாள். பதினோரு கிலோ தாண்டி தன் வீட்டிற்குள் நுழைந்தான். வண்டியை மீட்ட போட்டு நிறுத்தினான்.

அவர்கொடி அவன் வீட்டில் சுருண்டு விழுந்தான். அவன் தன்னைத் தெளித்து எழுப்பினார்கள். குடிக்க பால் கொடுத்தார்கள்.

“ஒண்ணுமில்லை. எல்லாம் சரியாயிடும். சரியாயிடும். கவலைப்படாத.”

அப்பாவும், அம்மாவும் மாற்றி மாற்றித் தேர்ந்து அவள் குலுங்கி குலுங்கி அழ ஆரம்பித்தாள். தன் கை பாழாகிவிட்டதே என்று நினைத்தாள்.

அந்தப் பெரிய கட்டிலில் அவள் மட்டும் கருணை படுத்துக் கொண்டாள். வீட்டுக்குள் நுழைந்தவன் குமிழியை அழுத்தினான். அம்மா கொட்டாவி கொண்டே வந்தாள்.

“என்னடா... காலையில போனவன் இப்போ வர...”

“ஆமாம்மா...வேலை நிறைய.”

“என்னா ஒரே செண்ட் வாசனை அடிக்குது. வேல வாசனையா இருக்கு.”

“ஆமாம்மா. ஒரு பார்ட்டி. அதுக்குத்தான், போய் வரேன்.”

“என்ன பார்ட்டி.”

“ஏதோவொரு பார்ட்டி விடேன். தூக்கம் வருது.”

அவன் உள்ளுக்குள்ளே போனான். சட்டையைக் கழித்தான். பேண்ட்டைக் கழற்றி லுங்கி மாட்டிக் கொண்டான்.

“என்னா, செருப்பு புதுசா இருக்கு. அந்தப் பெரிய வாங்கிக் கொடுத்தாளா.”

அம்மா குரலில் ஒரு கேலி இருந்தது.

“ஆமாம்மா. அவதான் வாங்கிக் கொடுத்தா.”

அவன் கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டான்.

“எதுனா சாப்பிடறியாடா.”

“எது இருந்தாலும் கொடு.” மறுபடியும் எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

அவனுக்கு காய்ந்த இரண்டு சப்பாத்திகளையும் கழுவி கொடுத்தாள். பால் கொடுத்தாள். சப்பாத்தியை பிடித்து பாலைக் குடித்தபிறகு கட்டிலில் படுத்து போர் பிடித்து போர்த்திக் கொண்டான்.

பொற்கொடி என்று தூங்குவதற்கு முன்பு யோசித்த மறுபடியே தூங்கிப் போனான்.

பொற்கொடி முன்பு இருந்த நிலைமையைவிட மனம் மிகவும் குழப்பமாக இருந்தது.

பொற்கொடி எங்கே போவது. பொற்கொடி வீட்டிற்கா, அல்லவலகத்திற்கா.

பொற்கொடி பயம் வந்தது.

பொற்கொடி பல் தேய்த்து காபியை குடித்து குளித்துவிட்டு மறுபடி படுப்பதற்கு முன் மறுபடியும் உடுத்திக்கொண்டு படுக்கையில் ஏறினான்.

“என்டா... இவ்ளோ சீக்கிரம் போற.”

“என்டா இருக்கும்மா.”

பொற்கொடி கிலோமீட்டர் தாண்டி பொற்கொடி வீட்டிற்குள் புகுந்தான். படுக்கையில் நுழைந்தது.

பொற்கொடி அவனைத் திட்டத் துவங்கினார்கள். அவன் பொற்கொடி வந்தது.

பொற்கொடி பொண்ணை பொண்டாட்டியாதானே ஏத்துண்டு இல்லை அசிங்கமா ஏதாவது உறவா வச்சுக்கலாமனு நினைத்தான்.

பொற்கொடியா. ஏற்கனவே உனக்கென்ன கல்யாணம் வச்சா. தொடுப்பா வச்சுட்டிருக்கியா. என்னாது இது.

பொற்கொடியில் ஒரு பொம்பளையோட கொஞ்சநேரம் படுத்து அப்புறம் உடுத்திட்டு போறதுன்னா. எங்கே போகிறது என்னான்னு நினைச்சுக்கிட்டிருக்க. ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் அம்மாவை விட்டு இருக்க முடியாதுன்னு சொல்லி.

பொற்கொடி நாங்க பொண்ணை கொடுத்திருப்போமா, எப்போ பொற்கொடி கொடுத்துட்டோமோ அப்போ அவ முக்கியமன்னு

நினைக்க வேணாமா. உங்கம்மா வர வேணாமா சொன்னது. போங்க, போய் கூட்டிட்டு வாங்க அம்மா நீங்க கூட்டிட்டு வரலைன்னா சொல்லுங்க நான் கூட்டிட்டு வரேன்” என்று அவள் அம்மா கத்த அவள் கோபத்தில் உடம்பு முறுக்கேறிற்று.

அவள் அம்மாவை சமாதானப்படுத்தி விட்டு அவள் அழைத்துக் கொண்டு போனாள்.

“ஏன் இப்படி பண்ணிட்டங்க” என்று அவளைத் தழுவிப்படி கேட்டாள்.

“இதோ பார். நான் குழம்பியிருக்கேன். தவிச்சிருக்கேன். என்ன பன்றதுன்னு தெரியாம எல்லாப் பக்கமும் அலை மோதறேன். உங்கம்மாவை தயவு செய்து நியல்லாம் பேச்சுச் சொல்லாதே. நான் உன்னை அழைக்க நடத்தறேனா, அசிங்கமா நடத்தறதுக்காக காதலிச்சு இந்தமாதிரி நடந்ததை அம்மா ஏத்துக்கமாட்டாங்க.”

“அம்மா என்னிக்கு ஏத்துக்க போறாங்க. அம்மா சொல்லிடுங்க.”

“எப்போ.”

“இப்பவே. நான் கிளம்பறேன். குளிச்சிட்டு கிளம்பி ரெண்டு பேரும் சாப்பட்டு அம்மாவை பார்க்கப்போறேன்.”

“இரு. அதுக்கு முன்னாடி ஆபீஸ்ல கேட்டுக்கலாம்.”

அவன் இரண்டு மூன்று பேரைக் கேட்க, ‘சொல்ல’ என்று இரண்ட பேரும், ‘சொல்ல வேண்டாம்’ என்று மறுப்பேரும் சொன்னார்கள்.

அவன் மேலும் குழம்பினான்.

“அம்மாகிட்ட இன்னிக்கு சொல்ல வேணாம் விட்டு என்று அவளுக்கு கட்டளையிட்டான்.

“என்ன பண்ணப்போறீங்க.”

அவள் கேட்டாள்.

“அவ்வளவு காலஞ்சநேரம் படுத்துட்டு தூங்கறேன். ராத்திரி தூங்கலை. ஒரே கனா.”

அவ்வளவு காலஞ்சநேரம் படுத்துக் கொண்டு தூங்கினான். அவள் அவனை நெருங்கினாள். தலையைத் தடவிக் கொண்டு இழுத்து அவனை அணைத்துக் கொண்டாள். எழுந்து போய் கதவைச் சாத்தி தாழிட்டு வந்தாள். அவன் அங்கே வேதனை கலந்த ஒரு சந்தோஷம் துக்கிடையே நடந்தேறியது.

அவன் இரண்டு மணிக்கு அவள் வீட்டில் இலைபோட்டு விட்டாள். அப்போது அவள் மனைவி வந்தாள். டைனிங் டேபிளைச் சுற்றி அவள் நின்று கொண்டாள்.

“எந்தான் பண்ணப்போறீங்க சொல்லுங்க.”

அவன் சொன்னது இந்த விஷயத்தை எங்கிட்ட விட்டுங்க. என்ன செய்ய வேணும், திருடனோ, ஏமாத்தறவனோ என்ன செய்ய வேணும். உங்க மகளை நான் உயிருக்குயிரா நேசிக்கிறேன். என்ன நல்லபடியாக கல்யாணம் பண்ணி குழந்தை குழந்தைகளாக இருக்கணும்னுதான் ஆசைப்படறேன்.”

அவன் அவர்களுக்கு அவன் மீது நம்பிக்கை இல்லை என்பதை அவர்கள் முகபாவம் காட்டியது.

அவன் எழுந்து கையலம்பப் போனான். மறுபடியும் அவன் போய் தலைகுனிந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அவன் தலை குடும்பத்தை வேதனைப்படுத்துகிறோம் என்று சொல்லித் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

அவன் குடும்பத்தினர்கள் அசந்துபோய் அவன் சாப்பிட்ட இலை டேபிளைச் சுற்றி உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

அவன் பொண்ணை கொடுத்துட்டோம். முள்ளு மேல துணியைக் கொண்டு மொள்ளத்தான் எடுக்கணும். புடிச்சு இழுத்தாள் என்று கிழியும். பொண்ணு வாழ்க்கைதான் பாழாகும். அவன் கெட்டவனா எனக்குத் தெரியலை.

குழப்பவாதி. முட்டாள். கொஞ்சம் பயந்த கயவன். விதத்துல இது நல்லது. இன்னொரு விதத்துல இது மொள்ள மொள்ள தைரியம் கொடுத்து அவனை என் வேண்டியது உன் பொண்ணு பொறுப்பு. உன் பிள்ளை உன் புருஷன் பொறுப்பு.”

அந்த வீட்டில் தெளிவாகவும், உறுதியாகவும் தன் ஒரு பெண்மணி பொற்கொடிக்கும், பொற்கொடியை தகப்பனுக்கும் புத்தி சொன்னாள்.

“பொற்கொடி இங்க வா. அவன் கூப்பா மன கொல்லாத. பயந்துபோய் தள்ளிடாத. நீ கூப்பிடு. அகமிட் பண்ணவை. இவங்க எல்லாம் பொண்ணுக்கு பயப்படும் புள்ளைக்கு படிவாங்க. நீ புள்ளையாண்டிருக்கிற தெரிஞ்சாக்க ஓடிப்போய் இவனா அம்மாகிட்ட சொல்லுவா. அதனால் ஏதும் தகராறு பண்ணாத நாம இங்க செட்டில் ஆகலையே. இதுக்குள்ள குழந்தையா அப்பா ஏடாகூடம் பண்ணாத கடவுள் கொடுத்த வரமா வந்தான் சொல்றது புரியுதா. ஆமாம். அவ கூட குழந்தை பண்ணேன் என்னா அதுக்குன்னு அவன் சொல்லு. ஒன்றும் சொல்ல முடியாது. இவங்களை முரட்டுத்தனம் கட்டிப்போட முடியாது. அன்பாலதான் கட்டிப்போட முடியும். நீ மட்டுமில்லை. உங்க வீடே அவன் கிட்ட அன்பா, நடந்துக்கணும். ஏமாத்தறவனா இருந்தா மடக்கிப் போட சாத்தலாம். ஏமாளி, உன்கிட்ட ஏமாந்துட்டான். தன்னுடைய நிலைமை தெரியாத உனக்கு தாலி கட்டிட்டான். இவன் யாரு. இவங்க வீடு எப்படிப்பட்டதுன்ற விஷயத்தை போய் தெரிஞ்சுகிட்டு வரேன். எல்லோர் வீட்டையும் வந்த உண்டு. வாசப்படி மாதிரி பின்பக்கமும் உண்டு. நன்கெட்டது எல்லார் வீட்டையும் நடந்திருக்கும். என்னா, பொண்ணு இப்படி பண்ணிட்டாளேன்னா உங்க வீடு கூடதான் இப்படி நடந்திருக்குன்னு டக்குனு நாக் பல்லைபோட்டு நாம சொன்னா அசந்துருவாங்க. அசகலவிஷயமும் தயாரா வச்சுக்கோ. அதுவரைக்கும்

தன்மும் காட்டாத, அவனை அவமானப்படுத்தாத வச்சுக்கோங்க.” அவள் சொல்லிவிட்டு திடமாக வண்டியே போனாள். போகும் முன்பு ரகசியமாக உரை அந்த வீட்டில் மறுபடியும் நம்பிக்கை பிறந்தது.

அந்த வீட்டும், நீங்க எப்போ வேணா அம்மாகிட்ட சொல்லுவோம், இங்க வரப்போக இருங்க” என்பதுபோல் சொல்ல அவன் சற்று நிம்மதியானான்.

அவன் வந்த கிளம்பி இங்கே வந்து பொற்கொடியை அழைக்க கொண்டு அலுவலகம்போய் அவள் கொண்டு வந்த அலுவலகம் அவள் பரிமாற சாப்பிட்டுவிட்டு திருப்பி வந்தாள். வண்டியேறி பொற்கொடியின் வீட்டிற்குப்போய் அந்த வீட்டில் மணிவரை அவளோடு இருந்துவிட்டு பிறகு வந்த மணிக்கு வீட்டுக்குப்போய் அயர்ந்து தூங்கி காலை மணிக்கு எழுந்து பஸ்தேய்த்து குளித்து டிபன் சாப்பிட மணிக்கு பொற்கொடி வீட்டிற்கு வந்து அவன் வீட்டில் இடையறாத ஓட்டமாகவே போயிற்று.

அவன் எங்கே பேண்ட் இருக்கிறது. எங்கே ஜட்டி இருக்கிறது. எங்கே எங்கே வைத்தேன் என்று பல குழப்பங்கள் அவன் மனம்.

அவன் திருமணம் செய்துகொண்டு மனைவி என்கிற பெயரை அனுஅணுவாக அனுபவித்தான். ஆனால், அவன் எல்லாமல் இருந்தான். அம்மாவிடம் விதம் விதமாக சொன்னான். தொடர்ந்து நிம்மதியிழந்தான். அவன் வீட்டிலுள்ள பொய்களை அவனால் நினைவில் வைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

அவன் காதல் விவகாரங்கள் அவனைக் குழப்புகின்றன என்று அவன் தீர்மானம் செய்தான். கிட்டத்தட்ட முடித்துவிட்டு வந்து அவசரப்பட்ட ஒரு வரனை அவளே நேரில் போய் சொன்னான்.

“எப்போ கல்யாணம் வச்சுப்பீங்க.” என்று கேட்டாள்.

அவர்கள் ஒருமாதத்தில் திருமணம் ஏற்பாடு செய்யும் என்று சொன்னார்கள்.

“இருங்க வந்து சொல்றேன்” என்று சொல்லிவிட்டு பதினோரு மணிக்கு வந்தவனைப் பார்த்து “கல்யணத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கு” என்றான்.

அவன் அதிர்ந்து போனான்.

“என்னா சொல்ற... நீ பாட்டுக்கு ராத்திரி பதினோரு மணிக்கு வர, காலையில் ஏழு மணிக்கு போற, எவ்வளவு சுத்தற. இதெல்லாம் பார்த்துகிட்டு என்னால கம்மமா முடியுமா. அறுவத்தஞ்சு சவரன் நகையோட உன் பொண்ணு வருது. அடுத்த மாதம் பதினாலாம் தேதி யாணம்.”

“முடியாதும்மா,” அவன் வேகமாகக் கத்தினான்.

“ஏண்டா முடியாது.”

“நீ பார்க்கற பொண்ண கல்யாணம் பண்ணிக்க முடியாது.”

“ஏன் நீ பார்த்து கல்யாணம் பண்ணிட்டியா,”

“அதை இப்போ சொல்ல முடியாது.”

“எப்போப்பா சொல்லுவே என்னன்னு சொல்லுவே நான் பொறுத்து வந்து கல்யாணம் முடிச்சுட்டேன்னு சொல்லியா. அந்தக் கதையெல்லாம் இங்க ஆவாது. உன் சொல்றதா இருந்தா நீ என் பொணத்தைதான் பார்த்து முடியும்.”

“இந்த மிரட்டலெல்லாம் இங்க வச்சுக்காதம்மா. நீ பொண்ணை நான் கல்யாணம் பண்ணிக்க முடியாது.”

“உனக்கு கல்யாணம் ஆயிடுச்சா.”

“ஆகலை”

“வேற இடத்துல கல்யாணம் ஆகும்.”

“யாரு. அந்தப் பொண்ணுதானா.”

“உன் பொண்ணையிருந்தா உனக்கென்ன.”

“உன் பெத்த புள்ளைடா.”

“அந்த தெரியாம நீ எப்படி கல்யாணம் பண்ணுவே.”

“என்ன வேணாலும் பண்ணுவேம்மா என் இஷ்டம். கல்யாணம் அதைக் கேட்கறதுக்கு நீ யார்.”

“உன் சொல்ல அவள் மிகுந்த கோபமடைந்தாள். கத்திவந்து கத்தினாள். அக்கம் பக்கத்தாரைக் கூப்பிட்டு கத்தினாள். பெரியவர்கள் சில பேர் வந்து “தம்பி நீ கல்யாணம் இல்ல” என்று சொல்ல அவன் எழுந்து கத்திவந்து கத்தினான்.

“உன் தடுக்க தடுக்க, உதறி விட்டுப் போனான். அவனானது அவனுக்கு வேதனையாகத்தான் இருந்தது. அந்த அடித்துக்கொண்ட அம்மாவை ஒருவன் மடக்கி கொண்டு போனான்.

அவன் புரியலை. அவன்தான் சூட்சுமமா சொல்லி கொடுத்தான். ஊர்ல அத்தினிபேருக்கும் தெரிஞ்சு கொடுத்தான். அவன் தெரியாதப்போச்சு. அவனுக்கு ஏன் கொடுத்தான் ஏற்பாடெல்லாம் பன்ற, அவன் பத்திரிகை போட்டு கொடுத்தான் பண்ணிகிட்டான். குடித்தனம் பன்றான். வீணா கொடுத்தான் பெரிசு பண்ணாத. முடிஞ்சா மருமகளை கொடுத்தான் இல்லை ஒழிஞ்சது சனியன்னு தலை முழுகிடு. கொடுத்தான் முக்கா மணிக்கு ஊரைக்கூட்டி கொடுத்தான் யாருக்கு லாபம். உடம்பை கெடுத்துக்காத போ. கொடுத்து வச்சது அவ்ளோதான்.”

அவனை சமாதானப்படுத்தினான். அவனானது அவனுக்கு உடம்பு சரியில்லாமல், படுத்துக் கொடுத்தான்.

அவன் தாக்கியது. சோர்வுற்றான். அவனை மருத்துவ மனத்தில் கொண்டுபோய் சேர்த்தார்கள். நரம்புகளில்

ஊசியேற்றி மருந்தேற்றி மூச்சுத் திணறலுக்காக ஆக்ஸிஜன் வைத்தார்கள். அவனுக்கு செய்தி சொல்லியனுப்பினார்கள்.

அவன் வந்திருந்து பார்த்துவிட்டு “கிழவிக்கு ஒரு ஆட்டம் இல்ல. சும்மா ஆட்டம் காட்டறா” என்று சொல்லிட்டுப் போனான்.

மெல்லியதாய் அவளுக்கு அது சொல்லப்பட்டது. அவள் கோபமானாள்.

“நான் இதுவரைக்கும் ஆட்டம் காட்டலை. இனிமேல் காட்டறேன்டா ஆட்டம்” என்று போர்வையை உதறி எடுத்தாள். அடுத்த நாள் அவளை டிஸ்சார்ஜ் செய்தார்கள்.

கிராமத்திலுள்ள தம்பிகளுக்கு கடிதம் எழுதி அனுப்பினாள்.

அவர்கள் வந்ததும் தன்னுடைய நிலைமையை விவரித்தாள்.

“ரெண்டுல ஒன்னு பார்த்துடனும்தான். என்னால முடியலைன்னு வச்சுக்க தலையில் நெருப்பை வச்சுக்கிச் செத்துப்போயிடுவேன்” என்று சூளுரைத்தாள்.

அவர்கள் பயந்தார்கள். அவர்களோடு பொற்கொடியை வீட்டுக்குப் போய் வாசலில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

“யாரும்மா நீங்க.”

விவரம் புரியாத பொற்கொடியின் உறவு ஒன்று அவள் விசாரித்தது.

அம்மாவையும், மகனையும் பிரிக்கின்ற மருந்தைக் கெட்டிக்காரத்தனம் வெகுசில நாட்களுக்கே வந்த நான் ஊன்றி கவனித்திருக்கிறேன்.

அம்மா என்பவள் எத்தனை மோசமானவளாக இருந்தாலும், பிள்ளைக்கு அம்மாவைவிட்டு உதற மனம் வருவதேயில்லை. மாற்றுக்கு தொண்ணூற்று ஐந்து அம்மா பிள்ளை உறவுகள் இருக்கமாக மிகச்சரியாக நெருக்கி கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

இதன் ஆரம்பமும் முடிவும் கண்ணுக்குப் புலப்படுவதேயில்லை. விதம் விதமான சுருளாக இருவரையும் பிணைத்திருக்கும் அந்தக் கயிறு மொத்தத்தையும் அழுத்தி அறுத்து விடும் கணவனை லாவிக்கொண்டு போவது என்பது வெகு கடினமான பெண்களுக்கே முடிந்திருக்கிறது. அதிலும், கடுமையான உழைப்பைச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அம்மாவுக்கு வேறு பிள்ளைகள் இருந்தாலும் அல்லது வேறு வேலைகள் இருந்தாலும் அல்லது உலக வாழ்க்கை பற்றி கவலைப்படாத மனமுள்ளவர்களாக இருந்தாலும் ஒருவேளை பிரிவு என்பது அவள் சம்மதிப்பாளோ என்னமோ, அவளை விட்டு விடுவதற்கு விரும்புவாளோ என்னவோ.

அவ்வளவு, ஒரே பிள்ளை பெற்று அவளை அடக்கமாய் வைத்து தனக்கு நிழலாக வருவான் என்று நம்பிக் கொண்டிருக்கிற அவ்வளவு எளிதில் நகர்த்திவிட முடியாது. என்கிற மயக்கத்திற்கு பிள்ளை கட்டுப்பட்டவனாக இருந்தாலும் அம்மா என்கிற பரபரப்பை அவனிடமிருந்து விலக்க முடியாது.

அம்மாவிலிருந்தே புராணங்களும், கதைகளும், சினிமாவும், நாவல்களும் அம்மாவின் புகழ்பாடி வந்திருக்கின்றன. அவளைப் போய், குறை சொல்கிறாயே சண்டாளா, அம்மா எத்தனை துன்பங்களை அனுபவித்தாள் என்று வர்ணிக்கின்றனர். இவளைவிட அதிக உழைப்பை மனைவியாக இருப்பினும் அம்மாவுக்கு உழைப்பை மனைவியாகவே மனைவி கருதப்படுகிறாள்.

அம்மா தன்னை நடுவீதியில் வைத்து என் கல்யாணம் என்று இஷ்டம் என்று உரக்கக்கத்தி அவளைப் பார்த்து அம்மா அவளை விடுவதாக இல்லை.

கமலக்கண்ணனின் தாயார் கமலக்கண்ணனைப்
கணித்துவிட்டு அவன் திருமணம் செய்து கொண்ட
மீது போர்த்தொடுக்க ஆரம்பித்தாள். பொற்கொடியை
வைத்தாள். பொற்கொடியை அடித்து வீழ்த்துவதற்கு
பொற்கொடியின் வீட்டை சிதிலப்படுத்தி விட வேண்டு
மென்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டாள்.

உலகத்தில் எல்லோருக்கும் சண்டை போடத்தெரி
கோபத்தில் கத்துவார்களே தவிர எப்படி எதிராளியை
வாங்க வேண்டுமென்று வெகு சிலருக்கே ஞானமுண்ட
என்ன செய்தால் எதிரி துடித்துப்போவான் என்று மிகச்சி
திட்டமிட்டு வைத்திருப்பார்கள். மிகச்சிலரே அது
வேகமாகவும் தெளிவாகவும், கூர்மையாகவும் சிந்திப்பனர்.
ஒரு சிலருக்கு வேகமாக சண்டை போடவும் அடுத்தவரை
தாக்கவும் தெரியும்.

“யாரும்மா. யாரது எங்க வீட்டு வாசல்ல உட்கார்
கூச்சல் போடறது”

பொற்கொடியின் தாய் வெளியே வந்தாள்.

‘வாடி. சிங்காரி. ஆக்கங்கெட்ட நாயே அறிவுகெட்ட
ஊர் அழிக்கப் பொறந்தவளே, குடி கெடுக்கப் பொறந்த
நீதான் பொண்ணுக்கு அம்மாக்காரியா. பொண்ணு பொ
டியே தவிர அதை வளர்க்கறதுக்கு உனக்கு செவ்வ
தரலையா. வெட்கங்கெட்ட குடும்பத்துல வந்தவ
புருஷன் இருக்கானா போய் சேர்ந்துட்டானாடி.”

என்ன பேசுகிறாள் என்று புரிந்து கொள்வதற்கே
கொடியின் வீட்டில் நேரமாகியது.

அவர்கள் மிருதுவானார்கள். அவர்கள் இதமாகப்
கிறவர்கள்.

“சொல்லுங்க. நீங்க யாரு,”

“நான் பாழாப்போன புள்ளைய பெத்தவ. பத்துப் பெ
முன்னாடி அம்மாவை வெளியப்போன்னு சொன்னா

என் கல்யாணம் என் இஷ்டம் நீ யாருடி என்னை
வதுக்குன்னு என்னை கழுத்தைப் புடிச்சி வெளிய
பொன்னடி. பெத்த வயிறு எரியுதுடி. நான் உனக்கு என்னடி
பெத்த செய்தேன். நீயும் குழந்தை பெத்துருக்க. நானும்
பெத்த பெத்துருக்கேன். உனக்கு புடிச்சி நீ கல்யாணம்
பெத்துச்சிருக்க. எனக்கு புடிச்சி நான் கல்யாணம்
பெத்துச்சிருக்க. உனக்கொரு புள்ளை இருந்து அவனை
பெளவது இழுத்துட்டு வந்து உன்னை கழுத்தை
புடிச்சி வெளிய தள்ளினான்னா உன்னால பொறுத்துக்க
முடியுமா.”

“என் வாங்க. ஏன் வெளிய நின்னு பேசறீங்க.”

“என் என்னா வச்சிருக்கற சீர் செனத்தியா. உன்னால
என் முடியுமா சீர் செனத்தி. இருநூறு பவுன் போட
என் சொன்னாங்கடி. பதினைஞ்சு கிலோ வெள்ளிப்
பெத்த தரேன்னாங்கடி. நீ கிழிஞ்சு கவுனை போட்டுட்டு
பெத்துச்சி மாதிரி நிக்கற.”

கமலக்கண்ணன் அம்மா கத்தினாள்.

“நீ மொத்தமும் தளர்வாக இருந்தபோது, இந்தத் தாக்கு
தளர்வாக முடியாமல் தவித்தது.

“நீ கத்தறீங்க. உட்கார்ந்து பேசுங்க.

“நான் சம்மந்தி ஆயிட்டங்கறதுனால உட்காரத்துக்கு இடம்
இல்லை. நான் சம்மந்தி இல்லை. ஒருகாலும் உனக்கு
பெத்த ஆகவும் மாட்டேன். என் புள்ளைய உன் பொண்ணு
பெத்துப் போட்டு மயக்கிட்டா. இதுக்கு எனக்கு விருந்து
பெத்து மாணங்கெட்ட குடும்பம்படி உன்னுது.”

“உனங்க நிறுத்துங்க. ஜாஸ்தி பேசறீங்க.” பொற்கொடி

பெளவளை சோறு. மூணு வேளை தூக்கம். ஏசி ரூம்ல
பெளவளை தள தளன்னு காச வேணும்னா வேற எதுனா தொழில்

“இந்தாப்பா ரெண்டாயிரம் ரூபா வச்சுக்கோ.”

“எதுக்கு.”

“தாலித்தகட்டை வித்து கொண்ணாந்திருக்கேன் துக்கோ.”

“என்னன்னு சொல்லு.”

“என் பிள்ளை ஒரு பொண்ண தள்ளிட்டு போயிடு. அவ வூட்டுக்குப் போன என்னை செருப்பால அடிச்சு மயிரை புடிச்சி வெளிய தள்ளாங்க. அந்தப் பொண்ணு மாறி அடிச்ச இந்தப் பக்கம் பார். வீங்கி போயிருக்கு.”

அவள் கண்ணோரம் லேசாக ரத்தம் கசிந்திருந்தது.

“என்னன்னு சொல்லு.” அவள் விளக்கினாள்.

“என்னா பண்ணணுங்கற” மறுபடியும் சொன்னாள்.

“என்னாத்துக்கு இவ்ளோ சின்ன விஷயத்தை இப்பெரிசு பன்ற, கத்திகித்தியெல்லாம் வேணாம். கம்மா கெலாட்டா பண்ணிட்டு வந்துடறேன். அங்க உன் புற இருப்பானா. அவன் குறுக்க வந்தா அவன் தனலயி போட்டோமா.”

“போடு. எவன் குறுக்க வந்தாலும் அடி.”

கமலக்கண்ணன் அம்மா ஈவிரக்கமின்றி சொன்னாள்.

அன்று மாலை பொற்கொடி வீட்டு வாசலில் கமலக் கப்ரமணியம் என்கிற அந்த கூலியாள் இரண்டு கட்டை எடுத்து குறி பார்த்து உள்ளுக்குள் அடித்தான். டிஸி அடி உடைந்து போயிற்று. கண்ணாடி ஷோகேஸ் நொறுங்கி விழுந்தது.

யாரு... என்ன என்று சத்தம் போட்டபோது, கமலக் கப்ரமணியம் அடிச்சேன். உங்க வீட்ல விழுந்துடுச்சா. ஸாரி” என்று சொன்னாள்.

“எந்த நாய்டா அவன்.”

பார் சைக்கிளை விட்டு கீழிறிங்கி கொத்தாக கப்ரமணியத்தின் சட்டையை கமலக்கண்ணன் கையில் கமலக்கண்ணன் கை தட்டி விடப்பட்டது.

கண்ணனுக்கு சண்டை போடத் தெரியாது.

அந்த கூடத்தில் பதினோராம் வகுப்பு படிக்கும்பொழுது கமலக்கண்ணனுக்கு ஒரு புழுக்கைப் பென்சிலுக்காக சண்டை போடத் தெரிந்தது. அதற்குப்பிறகு அவனுக்கு சண்டை போடத் தெரிந்தது. அந்த வாய்ப்பும் வரவில்லை. கல்லூரிகளில் படிக்கும் போது கூட அவன் கலை இலக்கிய குழுவோடுதான் பதினாறு கெலாட்டைக் குழுவோடு இல்லை. ஆனால் கப்ரமணியம் வாரத்திற்கு மூன்று சண்டை போடு வந்ததற்கு, நான்கு நாள் ஸ்டேஷனுக்குப் போவான். அதற்கு மூன்று மாதம் ஜெயிலில் இருப்பவன். வெகு காலம் கமலக்கண்ணனை அடித்தான்.

அந்த தாயை வூட்டுட்டு அசிங்கம் பிடிச்ச பொம்பளை அடித்தனம் வச்சுருக்கிறியே நல்லவா இருக்கு. அந்த கேட்டதுக்கு இவ்ளோ மொரைப்பீங்களா. நாய்ங் அடித்துல நல்லது சொல்றதுக்கே ஆள் இல்லையா, தன்மே செத்துப் போயிடுச்சுப்பா” என்று சொன்னாள். அந்த மயக்க இருந்து அடித்த குதூகலத்தில் வீட்டை விட்டுப் போயிடுனாள்.

அந்த கிழிந்திருந்தது. தாடையில் கடுமவலி இருந்தது. அந்த அருகே வீங்கியிருந்தது. பின் மண்டையில் அந்த முதுகில், வயிற்றில், மார்பில் எல்லா இடங்களிலும் அந்த அருகே குத்துகள் விழுந்ததால் அங்கங்கே விண் விழுந்தது.

அந்த வேதனையால் அவன் பொற்கொடியின் அம்மா அடிச்சாள். சீறி விழுந்தான். பொற்கொடியின் அம்மா அடிச்சாள்.

அந்த அடிக்கு கோபம் தலைக்கேறிற்று.

அமைதியாக இரு... அமைதியாக இரு... அமைதியாக இரு என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டாள்.

நடுவிலே புகுந்து விலக்க முயன்ற பக்கத்து காரருக்கும் ஒரு குத்து விழுந்தது.

அவர் பிள்ளை அப்பாவிற்கு அடிவிழுந்ததைக் கவனித்து வெகு கரிசனமாய் போலீஸுக்கு போன் செய்தான். வந்தது. விசாரித்தது.

“சொருகு சுப்ரமணியமா. போன தடவையிலே சிட்டாம்பா. கட்டிங் கொடுறான்றதுக்கு கவனித்து இல்லைன்றான். புடி... புடி...”

ஓயர்லெஸ்லில் ஆணைகள் பறந்தன.

சொருகு சுப்ரமணியம், அவர்கள் தேடுவதற்குள் போன் போலீஸில் சரணடைந்தான்.

போலீஸ் ஆற அமர விசாரித்தது.

காலைப் பத்திரிகை, மாலைப் பத்திரிகை என்று இரண்டு பேரையும் கூப்பிட்டு விலாவாரியாய் தகவல் கொள்ளச் சொல்லிற்று. டபக்கென்று தாவிப் பிடித்து என்று தன்னைப் பற்றி பீற்றிக் கொண்டது.

காவல்துறைக்கு மிக எளிதான இந்த வழக்கைப் படுத்தி எல்லாப் பத்திரிகைக்கும் கொடுத்து வாரப் பத்திரியிலும் வெளியிட்டு தங்களைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டது.

சொருகு சுப்ரமணியத்திற்கு ஒரு மாதமும், அது தூண்டிவிட்ட கமலக்கண்ணன் அம்மாவிற்கு ஒரு மாதமும் சிறைத்தண்டனை வாங்கிக் கொடுத்தது.

இரண்டு நிமிடத்தில் முடிந்த இந்த விசாரணை அடுத்த மூன்றாவது நிமிடத்தில் கமலக்கண்ணன் சிறைக்குப் போனான்.

அவன் நியாயம் எதுவும் பார்க்காமல் ஊர் தூற்றி

தவிர ஆள்வச்சு அடிச்சுட்டு அவனே ஜெயில்லயும் போடும்பா. போலீஸ்காரனுக்கு மால் வெட்டிட்டான்” என்று வாய்க்கு வந்தபடி புறம் பேசியது.

அவன் சரியாக, உடம்பின் வலி சரியாக கமலக்கண்ணன் ஒருவரத்திற்கு மேலாகியது.

அவன் வெறுத்தான். மனைவியை வெறுத்தான். தன்னை வெறுத்தான். நண்பர்களை வெறுத்தான். தன் தனிமையில் முடங்கிக் கிடந்தான். தன் வாழ்க்கை அப்படி ஆயிற்று என்று யாருமில்லாதபோது வாய் புலம்பினான்.

அவன் நடந்தது. இனி என்ன நடக்க வேண்டும் என்று அவன் விதமாக யோசித்தான்.

அவன் தவறா? இதில் அம்மாவுக்கு என்ன கஷ்டம்? யோசிக்க, அவள் பக்கத்திலிருந்து இதைப் பற்றிச் சொல்லி அவளுக்குண்டான மரியாதைகள் நழுவிட்டுப் போய் விட்டன. தான் என்ன கனவு கண்டிருந்தோமோ அந்தக் கனவு சிதிலமடைந்ததையும் அவள் உணர்ந்து ஆங்காரம் கத்துகிறாள் என்பதை புரிந்து கொண்டான்.

அவன் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டான். கடுமையாக நடந்து கொள்ள என்று மனைவி நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் இத்தனை இழிவாக வீட்டிற்கு வந்து கல்லடிக்கும் இவள் தொந்திரவு செய்வாள் என்று எவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இவள் மனுஷிதானா. இவள் வீட்டில் யார் துடித்தனம் பண்ண முடியும் என்று மனைவி பேசுவதும் அவன் தோன்றியது.

ஒருவேளை அம்மாவின் சொல்படி ஏதேனும் பெண்ணை திருமணம் செய்து கொண்டு வந்திருந்தால் கூட அம்மா கைகாட்டுகிற பெண்ணை மணம் செய்து கொள்ளும் கூட “அவளுக்கு குழம்பு ஆக்கத் தெரியலை. அவள் ரசம் வைக்கத் தெரியலை” என்று குற்றம் சொல்வாள்.

அப்படி குற்றம் சொல்லி நான் ஒரு ரசம் வைத்த தெரியுமா? எப்படியிருக்கும் தெரியுமா? என் கைக்குழம்பு உரே நிக்லும் என்று பீற்றிக் கொள்ள அதை மருமகன் சரி என்று தலையாட்டினால் அவளுக்கு சந்தேகம் இருக்கும். அம்மா கர்வி. வெறும் அசட்டு கர்வி.

பொற்கொடியின் அம்மா, பொற்கொடியின் வீடு அப்போய் கிடக்கிறது. தன் மகள் வாழ்க்கை சர்வ நாசம் போய்விட்டது. அதற்குக் காரணம் கமலக்கண்ணன் கமலக்கண்ணனுக்கு எதிர்த்து நின்று எதையும் சிவந்த பார்த்து சரியாகச் செய்யத் தெரியவில்லை வெறும் மனதைக் கைப்பிள்ளையாக இருக்கிறான். ஒரு நிமிடம் அம்மா பக்கமாகவும், மறுநிமிடம் மனைவியின் பக்கமாகவும் இருக்கிறான். திருட்டுத்தனமாக பெண்ணை போகும் கொள்கை வே வீட்டிற்கு வருகிறான். இந்த வீட்டை அவன் படுத்துகிறான். அவனுக்கு மரியாதை கொடுப்பது என்று சொன்னதும் அவன் வந்ததும் முகம் திருப்பிக் வதும் நியாயம் என்றும் பட்டது.

இரவு மட்டும் வருகிறேன் என்று சொன்னால் பெண்ணிற்கும், அந்தப் பெண்ணைப் பெற்றவர்களுக்கும் எத்தனை வலியிருக்கும். இது எத்தனை அபத்தமான எவ்வளவு அவமரியாதை.

அவன் வருத்தப்பட்டான். அவர்களுக்காக நொந்தான்.

சரி, என்ன செய்வது என்று யோசிக்க, யோசிக்க விடக்கிடக்கவில்லை. மேனேஜரிடம் இரண்டு மணி நேரம் வேண்டும் என்று கேட்டு அங்கு போய் நின்றான்.

எனக்கு எல்லாம் தெரியும். என்ன பண்ணணும்னு நான் ஒரேயொரு விஷயம் சொல்வேன். கேட்பியா. எல்லாவற்றையும் மாற்றும். உன்னைப் பார்த்தா என் பெருக்கற பொம்பளைக்கு கோபம் வருதுய்யா. என்னைப்பாவி. லட்டு மாதிரி இருந்த பொண்ணை என் பண்ணிக்கிட்டு நாஸ்தி பண்ணிட்டானே. இவன் என்னவானா அப்படின்னு நேத்து காலையில்கூட உன்னை அவ பாயிண்ட் ஆஃப் வியூ லேர்ந்து அது கரெக்ட். காலே, உனக்குப் புரியாது. அது எங்களுக்குப் புரியுது. என்னைக்கிட்ட இருக்கிற சந்தோஷமே காணாமப் போச்சு. என்னை அது வராதோன்னு பயமாவே இருக்கு. எனக்கு என்ன இருந்து இந்த மாதிரி லவ்வுல மாட்டிக்கிட்டு இருக்கிறான் என்ன பண்ணதுன்னு ஒரு கலவரமே வந்துடுச்சி. என்னைக்கிட்ட சொல்லிட்டேன். இந்த லவ்வுகிவ்வெல்லாம் என்னை அம்மா. உனக்கு கல்யாணம் பண்ணிக்கணும். கேளு என்னை பண்ணி வைக்கிறேன்னு சொல்லிட்டேன்.

பொற்கொடியை மட்டும், அவ வீட்டை மட்டும் காலே, லவ்வுன்னு ஒரு கான்செப்ட் இருக்கில்லையா. என் ஒரு அழகான விஷயம் இருக்கில்ல.

எதையே பிடுங்கி எரிஞ்சுட்ட எல்லாக் காதல் தோல்வியும் எதிரானவை. காதலை வெட்டிச் சாய்ப்பவை. ஒரு காதல் ஒரு பத்து பேர் காதலை சந்தேகத்திற்கிடமாக மாற்றிவிடுகிறது. ஒரு காதல் வெற்றி அடுத்த இரண்டு காதல் வெற்றிகளை ஏற்படுத்த வாய்ப்பு கொடுக்கிறது. காதல் இருக்கே அது ஃபோர்ஸ். அது பெரிய காதல் பொற்கொடி கமலக்கண்ணன் கதை தெரியாதா அந்தப் போச்சே அப்படின்னு ஒரு நாலு பேர் சொன்னா அது பேர் நாப்பது பேர் கிட்டபோய் யாரெல்லாம் லவ்வுல இருக்கோ, அவங்ககிட்ட போய் சொல்வாங்க. அவங்க அவங்க லவ்வுலயும், அவங்க நேசிக்கிற விஷயத் து சந்தேகம் வரும்.

எனவே, காதலில் மறுபடியும் வெற்றியடைய எனச் செய்ய வேண்டும்னு நீ யோசிக்கணும். எனக்குத் தெரியுமே ஒரேயொரு ஃபார்முலா தள்ளிப் போடுவது. எனக்குடித்தனம் செய்வதை எப்படி வேலை மாற்றம். கோழிகளைப் போய். அங்க நம்ப பிரான்சு இருக்கு. கோவா போய். நம்ப பிரான்சு இருக்கு. ஐதராபாத் போய். ஏக்ளாஸ். அப்போ இப்போ சொல்லு டெல்லிக்கு அனுப்பிடறேன். நாற்பத்தியாறு பேர் வேலை செய்யறான். நீ வந்தியா வேலை செய்யறியா ஒண்ணும் தெரியாது. ஒரு வேலையை என் கொடுத்துட்டு பத்து நாளைக்கு அப்புறம் வந்து பாருமே. நீ ரெண்டு நாள்லயும் முடிக்கலாம். ரெண்டரை நாள்ல முடிக்கலாம். பத்து நாள்லயும் முடிக்கலாம். பத்தா கரெக்டா வேலை முடிஞ்சுடுத்துன்னு கேட்பான். வேலை முடிஞ்சுடுத்துண்ணு இன்னொரு வேலை தருவான். நிம்மதியான இடம் போயிடறியா.”

“நாளைக்கு சொல்றேன் ஸார்.”

“நாளைக்கு என்ன இருக்கு. இதே நிலைமைதானே. உங்க வொய்ஃப்பை விட்டுட்டு உங்கம்மாவ விட்டுத் தனியா போ. எங்கயாவது போய் உட்கார்ந்துடு.”

சரியென்று தலையசைத்தான்.

மறுநாள் காலை அவனுக்கு வேலை மாற்றல் உத்தரவு வந்தது. வேலை மாற்று உத்தரவை அவன் மனைவியிடம் காட்டினான்.

பொற்கொடி வாங்கிப் பார்த்தாள். அதிர்ந்துபோய் மனைப் பார்த்தாள்,

“ஏன் இப்படி திடீர்னு பண்ணிட்டாங்க, நான் பேசட்டுமா.”

“வேணாம்.”

“ஏன்”

“நான் பேசித்தான் இந்த வேலை மாற்றமே கிடைச்சது.”

“என் இப்படி பண்ணிட்டங்க.”

“உங்க இருக்கறது எனக்குப் பிடிக்கலை.”

“உங்க கேட்காம ஏன் பண்ணிங்க.”

“நான் என்ன சொல்லியிருப்பேன்”

“நான் உண்டாயிருக்கேன்னு சொல்லியிருப்பேன். நான் உங்கசின்னு சொல்லியிருப்பேன். இதெல்லாம் கிடக்காதீங்க. நீங்க என்னை விட்டுப் போகணுமா.”

“நான் முகம் தூக்கி அழுதான்.”

“நான் செய்வது என்று மறுபடியும் கமலக்கண்ணன் சொன்னான்.”

“உங்க ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் இடையே காதல்.”

“உயாணம் செய்து கொள்ளத்தான்.”

“உங்க கல்யாணம்.”

“நான் பெறுவதற்காகத்தான்.”

“நான் பெறுவது அப்படியென்ன முக்கியம்.”

“உங்க உலகத்தில் அடுத்த தலைமுறையை வளர்ப்பதைத் தான். உங்கள் வழியை பெருக்குவதைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. உலகத்தின் எல்லா செயல்பாட்டும் அறுந்துவிடக் கூடாதென்றும் வாழையடி வாழ வேண்டுமென்றுதான்.”

“உங்க இதற்காக வாழையடி வாழையாக வாழ வேண்டும்.”

“நான் எது செய்வதற்காகவும் நீ மனிதனாகப் பிறக்கவில்லை. மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் வம்ச விருத்திக்கான பணியை ஈடுபடுவதும் அப்படி ஈடுபட்டு ஜெயிக்க வேண்டுமென்று போனாலும் அடுத்த தலைமுறையை வளர்ப்பதும் முக்கியமான விஷயங்கள். மெல்ல மெல்ல மேல் போக வேண்டும் வளர வேண்டும் என்பதுதான் மனித பணிக்கோள். இதற்காகத்தான் மொழி. இதற்காகத்தான் இதற்காகத்தான் சமைத்த உணவு. இதற்காகத்தான்

வீடு, வாசல், நாற்காலி, மேஜை, வாகனம் எல்லாமும் அடுத்த தலைமுறையே இல்லை என்று சொன்னால் அனைத்தும் மனிதனிடமிருந்து விட்டுப் போகும் மரணம் பற்றி சிந்திக்க ஆரம்பிப்பான். அடுத்த தலைமுறை இல்லை என்பதும் மரணம் நெஞ்சில் ஏறி மிதிப்பதும் வாழ்வின் அர்த்தம் உடனடியாக கை நழுவிப் போகிறது. எல்லா செயலும் அர்த்தமற்றுப்போகின்றன. எப்பெண் சூளுறுதல் என்பது மரணத்தை எதிர்க்கும் மனிதனை நிரந்தரமாக்கும் விஷயம். அதனால்தான் பெண்களை, சூளுற்ற உயிரினத்தை உலகம் மதிக்கிறது. அதை காப்பாற்றத் துடிக்கிறது.

காதல் என்பது அடிவேர். குடித்தனம் என்பது மனதின் கிளையும். காமம் என்பது பச்சை இலைகள், குழந்தைகள் பூவும் கனியும். சூளுற்ற பெண்ணும் பூத்துக்குறும் மரமும் ஒன்றே. பூத்துக்குறலுங்கும் மரத்தைப் பார்த்த பூ சூளுற்ற பெண்ணைப் பார்க்கும்பொழுது உலகத்து மரங்களுக்கு வருகிறது. கணவன் என்கிற ஆணுக்கும் வரவில்லை. கண்டதும் கண்கிறங்கி பிறகு மனம் பறிகொடுக்கிற மெல்லப் பேசி புத்தி விசாலம் அறிந்துகொண்டு நின்ற நளினங்களும், நறுவிசும் புரிந்து கொண்டு நின்ற நானில்லை என்ற நிலைக்குப்போய் கடிமணம் பூசுகும்பம் நடத்துவதில் ஈடுபட்டு இன்னும் விசாலமாகி, இன்னும் நறுவிசும், நளினமும் கூடி இன்னும் உறுதிப்பட்ட காதல் வளர்ந்து அந்தப் பெண் சூளுற்றவாள் என்று கேட்டதும் அவளை மெல்லத் தழுவிக்கொண்டிருக்கிறேன். கவலை வேண்டாம் என்று சொல்லி ஆணை மிக உயர்ந்தவன்.

பெண்ணின் உடம்பிலும், மனதிலும் மாறுதல் வரக்கின்ற அந்தக் காலகட்டத்தில் அவளுக்குப் பக்கத்திலுள்ள யாய் அருகேயிருந்து உன் ஒவ்வொரு அசையும் பொறுப்பு. உன்னுடைய சிரமம் என் சிரமம். நீ பிள்ளை

கமக்கிறாய், நான் பிள்ளையோடு உன்னையும் பிள்ளை என்று சொல்லுகிற ஆளே உத்தமம்.

பெண் சூளுற்றாள் என்று தெரிந்ததும் விலகிப் போகிற பாலகுமாரன். இனி அவள் உபயோகமில்லையென்று நினைக்கிறவன் அயோக்கியன். இழிபிறப்பு. நல்ல தாய்க்கு நல்ல பிறந்து நல்லபடி வளராதவன்.

பெண்களுக்கும் இந்த நேரத்தில் அனைத்துக் கிளர்ந்த புருஷன் கிடைப்பது அரிதாக இருக்கிறது. மரமாயான அன்பு உள்ளவர்தான் இந்த நேரத்தில் இன்னும் உலகமாகவும், உறுதியாகவும் இருந்து பெண்ணை மலர் வைக்கிறார்கள். ஆணின் நேர்மையான முகம் மலர் நிச்சயம் தெரிந்துவிடும். அப்படி நேர்மையான ஆண் கிடைத்துவிட்டால் பெண்ணின் மலர்ச்சி உறுதிபடும். பிறக்கிற குழந்தைக்கு மிகவும் உதவும்.

பெண்கண்ணன் பிரச்சினைகளை தாக்குப்பிடிக்க முடியாத ஊர் மாற்றிப் போகிறேன் என்று சொன்னபோது அப்படி முகம் பொத்தி அழுதுதான் சூளுற்றிருப்பதைச் சொன்னான்.

பெண்கண்ணன் அதிர்ந்து போனான். தான் ஏன் இவ்வளவு சமமான சூழ்நிலையில் சிக்கிக் கொண்டோம் என்று நினைத்திட்டான். மறுபடியும் உள்ளே போய் அதிகாரி தான் மனைவியின் நிலைமையைச் சொல்லி நான் போக விரும்பவில்லை. இங்கேயே இருந்துவிடுவது வந்தாலும் சமாளித்துக் கொள்கிறேன் என்று சொன்னான்.

கவலை இது அவ்வளவு எளிதான காரியமில்லை. கவலை அலுவலகத்தில் பேசி வேறு ஒரு இடத்திலே பிள்ளை முதலாளியிடம் பேசி பல காய்களை நகர்த்தி பல சமாதானம் செய்து அதிகாரி இந்த மாறுதலுக்கு உதவி செய்திருக்கிறார்.

ஒருவேளை தன்னுடைய முழுக்கதையையும் இவ்வாறு மற்ற் அதிகாரிகளிடம் சொல்லியிருக்க வேண்டும். தனிமனிதனுக்கு உதவி செய்யலாம் என்று கேட்டிருக்க வேண்டும். தன்னுடைய நிலைக்கு மீதி இறங்கி வந்து தயவு செய்து எனக்கு உதவுங்கள் என்று அவனுக்காக இவன் பிச்சைக் கேட்டிருக்க வேண்டும். அப்படிக் கொடுத்த பிச்சையை கவிழ்த்துவிட்டு என் வேறு போடு என்று சொன்னால் அது நியாயமேயில்லை. எந்த அதிகாரியும் வேலை செய்கிறவன் விருப்பத்தின்படி வேலைந்து கொடுப்பதில்லை. வேறு வழியில்லை, வேலை கொடுத்து போய்த் தான் ஆகவேண்டும்.

இவளையும் அழைத்துப்போய் விடலாமா இல்லை.

இல்லை. வேறு இடத்தில் போய் இவளை வைத்து கொண்டு இவளுக்குத் துணையாக மறுபடியும் ஆள் தேர்ந்து கொடுக்கிற வேதனையை விட இவள் தாயிடமே இருப்பது நல்லது.

இப்படி சூனற்ற நேரத்தில் இவளை விட்டுப் போக நல்லதுதானா.

உலகத்தில் எல்லோரும் மனைவி சூனற்ற வேலையை விட்டு விட்டு அருகே உட்கார்ந்து கொள்வார்களா. இல்லையே. சில நேரங்களில் இவளுக்கு ஆள் தேர்ந்து கொடுக்க சொல்ல முடியும். எல்லாம் நல்லதற்கே என்று சமாதானப்படுத்த முடியும்.

கமலக்கண்ணன் தீவிரமாக யோசித்து “வேறு யாருமில்லை. நான் மாற்றலுக்கு போய்த்தான் ஆகவேண்டும்” என்று சொல்ல, அவள் இந்த வேலையை ராஜிபு செய்துவிட்டு அவனோடு வருவதாகச் சொன்னாள்.

“என்னோட வந்துட்டீன்னா உன் பிள்ளைப்பேரை கவனிச்சுக்கறது”

“நீங்கதான் கவனிச்சுக்கணும்.”

பிள்ளை பதில் சொல்ல, அவன் லேசாக கோபப்பட்டான்.

“நான் கவனிச்சுக்க முடியும்.”

எங்கம்மா கவனிச்சுக்குவான்னுதான் என்னை என்று பண்ணிங்களா. எங்கம்மா பார்த்துப்பாங்கன்னு என்னை லவ் பண்ணுணிங்களா. எது வந்தாலும் நாம இப்போதும் பார்த்துப்போம்னுதானே லவ் பண்ணோம். அந்தபிள்ளை கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டோம். இப்போது கல்யாணமோட இரு. எங்க அம்மாவோட இருன்னா என்ன தான்?”

என் கேட்பதில் நியாயம் இருப்பதாக அவனுக்குத் தெரியுது. ஆனாலும், சரியான பதில் சொல்ல முடியாத காரணத்தினால்தான் அவனை சமாதானப்படுத்த முடியாததால் கோபப்பட்டான்.

பிள்ளை டிரான்ஸ்ஃபர் கொடுக்கத்தான் செய்வாங்க. என்னை கொட்டி வச்சிருக்கு. இங்கேயே இருக்கணும்கறது. அவன் வார்த்தைகளை வேகமாக இறைத்தான்.

“நீ எனக்குத் தெரியாது. ஆனா, நீங்க வேணாம். நீங்க இருங்க. மாத்த முடியாதுன்னா வேலையை மாற்றிப் பண்ணிடுங்க”.

“சோறு போடுவா.”

“அந்த வீட்டில் போடுவாங்க. நான் போடறேன் சோறு.”

“அந்த வீட்டுக்கு நியாயம் நிமிர்த்தினாள். அந்த வீட்டில், எனக்கு அந்த தயிர் சோறு போட்டுட்டு சுத்தி கொட்டு இது என்னா வீடுன்னு நினைச்சே. ஏது வீடுன்னு நினைச்சே நீ என் பொண்ண என்ன பன்றதுன்னு நினைச்சே. வச்சிக்கிட்டிருக்கியா. கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு ஆயிரம் கேள்வி கேட்டாங்க. அன்னைக்கு என்னை ஓவ்வொரு பருக்கையும் நான் வேறே எதுவோ சாப்பிட்டு மாதிரி இருந்ததே. தவிர சாப்பாடு சாப்பிட்ட மாதிரி

இல்லை. சாப்பிடற நேரம் துன்பப்படுத்துற ஒரே மாதிரி உன் குடும்பமாத்தான் இருக்கும்”.

“உங்க பயம் மாதிரியே, அவங்களுக்கும் பயம் உண்டா?”

“நல்லபடியா தொடர்ந்து வாழணுமேன்ற பயத்துண்டா? நான் வெளியூர் போறேன்.”

“வெளியூர் போனா வாழ்ந்துட முடியுமா. வாழறதுக்கு என்ன தனியா வாழறதா. என்சூட வாழ வேண்டாமா?”

“நீ இவ்வளவு சீக்கிரம் புள்ள பெத்துப்பேணு கண்டா.”

அவன் பதிலுக்கு எகத்தாளமாகப் பேசினான்.

“ஏன் ராவும் பகலுமா பொண்டாட்டி... பொண்டாட்டிக்கு அலையறபோது இது மறந்து போயிடுச்சா?”

“உண்டாயிட்ட. வேணும்னா வச்சுக்கறது. வேண்டாம் எடுத்துடறது.” அவன் வாய் கூசாது பேசினான்.

அவள் உரத்த குரலில் கத்தினாள்.

“ஒவ்வொருத்தி உண்டாக மாட்டாளான்னு அவஸ்தை உனக்குத் தெரியுமா? பொம்பளை யாழ்ந்து புரியுமா. அதுக்கப்புறம் தாண்டா அவளுக்கு மதிப்பு இல்லை என்று வேகமாகப் பேசினாள்.

வாழ்க்கையின் மிகப்பெரிய பேறான தாய்மையைப் பற்றி எதுவும் அறிந்து கொள்ளவில்லை. அறிந்து கொள்ளாமல் அவன் வீடு வளர்க்கவில்லை. “சரி. சுத்தி வளைக்க வேண்டாம். விட நேரா விஷயத்துக்கு வருவோம். என்சூட நீயும் வந்த ஆனா, இது வேணாம். எடுத்துடு.”

“சரிதான் போய்யா.”

அவள் சீறியெழுந்தாள். புடவை உதறிக் கொண்டு வந்தாள்.

“நான் எங்கயும் வரலை. நீங்க போங்க.”

“ஏன் இதான் செளரியமா இருக்கா புருஷன் இல்லாமல் குடித்தனம் பன்றதுதான் உங்க வீட்டுக்கு பழக்கமா?”

அவர்கள் வீட்டு மனிதர்கள் சிலரை மேற்கோள் காட்டி அவர்களை நிரூபிப்பதற்காக வெளியூர் போய் மனைவியை உள்ளூர் வீட்டில் ஆண்களை இவன் சுட்டிக் காட்ட அவளுக்கு உதவி கொடுக்கியது.

அவன் எல்லாரையும் உங்கப்பாவோட நினைச்சீங்களா, ஏழு பேரும் உங்கப்பாவோட சம்மந்தமேயில்லாம உங்கம்மா உங்கங்களே. என்ன நடந்தது. ஏது நடந்ததுன்னு நாங்க கேட்கலாமில்லை. நாங்க பெரும்போக்கா போயிட்டா. நாங்க நாம நாம இல்லாத பேசுவீங்களா.” அவள் மெல்ல அவன் இழுத்தாள். அவன் கோபமானான்.

பொற்கொடி அளவுக்கு மீறிய கமலக்கண்ணனின் தலையில் அதிர்ந்து போய் சீற ஆரம்பித்தாள்.

அவள் உனக்கு எப்படி வலிக்குதுன்னு காமிக்கணுமா. உன்னை பேசறேன் பார் என்று பதிலுக்குப் பதில் ஆரம்பித்

தாங்க தாங்க முடியாத அவன் கை ஓங்கினான். பளிச்சுண்ட பொற்கொடியை ஒரு முறை அறைந்தான். இரண்டா முறை கை ஓங்கியபோது, அவன் வீடு மொத்தமும் அதிர்ச்சியடைந்தது. வேகமாய் சிறத் துவங்கியது.

அவர்களுக்கும் பொறுத்திருந்தோம். இன்னொரு தடவை அவள் எங்க முகம் வேற துண்டு துண்டா வெட்டி எடுத்துவந்தாள் நாய்”

பொற்கொடியின் அம்மா பல்கடித்துக் கொண்டு தலை தாழ்த்தி அவனுக்கு பயம் ஏற்பட்டது.

“என்ன... என்னா முறைக்கறீங்க” என்று அவளை நோக்கி அவன் கேட்டான். அவன் வீட்டு ஆண்கள் ஓட்டுமொத்தமாய்

ஏறி அவன் மீது கைவைத்து வாரி வெளியே போய் அவர்களைத் தள்ளித் திமிறியவனை பம்பு அடித்தார்கள். தரையில் வைத்துத் தேய்த்தார்கள்.

சகலத்தையும் அவள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவனுக்கு அழுகை கொப்பளித்துக் கொண்டிருந்த பித்துப் பிடித்தவன் போல் கத்தலானான்.

“போச்சு. போச்சு. எல்லாம் போச்சு. என் வாழ்க்கை நாசம் பண்ணிட்ட மகாபாவி. என்னை ஆணைகள் கொல்ற” என்று ஏதேதோ பேசினான். அழுதான். தன் அடித்துக் கொண்டான்.

அவள் வீட்டில் வைத்திருந்த தன்னுடைய பொருள்கள் வாரிக் கொண்டான். யாரிடமும் விடைபெறாமல் வெளியே இறங்கினான்.

தன் வீட்டிற்குப்போய் அதேவிதமாக பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு மாநிலம் விட்டு மாநிலம் போகும் தண்டவண்டியில் ஏறி தொலைதூரம் மாற்றலாகிப் போனான். போய் சேர இன்னும் இரண்டு நாட்கள் இருப்பினும் தாகவே போய், வேலையில் சேர்ந்துகொண்டான்.

அங்குள்ளவர்களுக்கு அவன் குடும்பத்தில் நடந்த அதனாலேயே இங்கு வேலைக்கு வந்திருக்கிறான் என்ற சொல்லப்பட்டிருந்தது.

அவர்கள் அவனை மௌனமாக வரவேற்கவில்லை. தனிமையில் இருக்க வைத்தார்கள். அவன் தன் வேலை முழு வீச்சாக திறம்பட செய்து காட்டினான்.

“புஸ்தகம் போடலாம்னு நினைச்சு கையில் வச்சு கையெழுத்துப் பிரதிகள் பதினேழு இருக்குங்க. என் ஆயிரம் பக்கத்துக்கு மேலே இருக்கும். பிரிண்ட் பண்ணாது, ஐநூறு பக்கத்துக்கு வரும். இந்த பதினேழு படிச்சுட்டு இது என்ன சொல்லுது அப்படின்னு ஒரு கடிதம் தேவைப்படுது.

பலவளவு நாள்ல தருவீங்க”

புத்தகத்தைத் தரேன்.”

“என்னு”

“ஒரு மாசத்துல தரேன்.”

“பதினேழு புஸ்தகமா”

“ஆம்”, அது என்னன்னு தெள்ளத்தெளிவா எங்களுக்குக் கொடுத்திட முடியுமா.”

“ஆம் வீச்சுல படிச்சுட்டு அது என்னன்னு என்னால விடை முடியும்.”

அப்போ அவசியமில்லை. நீங்க ரெண்டு, மூணுமாசம் எடுத்துக்கலாம்”.

“தனவயில்லைங்க. ஒரே மாசம் எடுத்துக்கிட்டு என் வேலையைத் சொல்லிடறேன்”

“அது முதல்ல போடலாம், எது போடவேண்டாங்க அபிப்பிராயமும் உங்களால சொல்ல முடியுமா.”

“முடியும்”.

“நீங்க முழுக்க படிச்சுருக்கீங்களன்னு நிர்வாகம் சோதனை எடுக்கிற பாரக்கும்”.

“என்னை அப்படியெல்லாம் சாதாரணமா எடை போட்டுட மாட்டீங்க. படிக்காத படிச்சா மாதிரி பம்மாத்து காட்டற பொய்யெல்லாம் என்கிட்ட கிடையாது.”

“அது உங்க ரும். பதினேழு கையெழுத்துப் பிரதி. எப்போ படிக்கறீங்க. இன்னிக்குத்தானே வந்திருக்கீங்க. ஒரு மாசத்துல ஆரம்பிச்சா கூட போதுமா.”

“உம்மை. இன்னிக்கு போய் உட்கார்ந்து ஒரு பத்து பத்துல என் வேலையை ஆரம்பிச்சுடுவேன்”

அவன் படிக்க உட்கார்ந்தான்.

மறுநாள் மாலை அந்தப் புத்தகத்தை பற்றி ஆராய்வு குறிப்பெழுதி இந்தப் புத்தகத்தை வெளியிடுவதன் மூலம் அதேபோல் மார்க்கெட்டில் எத்தனை புத்தகங்கள் விற்கின்றன. யார்யாரெல்லாம் இந்த மாதிரியான புத்தகங்கள் எழுதி இருக்கிறார்கள். இது விற்பனைத் தகுதியில் இடத்தில் இருக்கிறது. எந்தப் பகுதியில் இந்த மாதிரி புத்தகங்கள் அதிகம் விற்கின்றன. இந்தப் புத்தகம் வெளிவரவில்லை. அதற்குக் காரணம் என்ன? அதற்கு என்ன வரவில்லை? அதில் அவனுடைய அபிப்பிராயம் என்றெல்லாம் எழுதியிருந்தான். அதற்கு அவனாகவே ஒரு சிறிய புகார்தான் தயார் செய்து ஒரேயொரு பக்கம் படித்தால் பிறகு அந்தப் புத்தகத்தைப் பற்றி தெரிந்துகொள்ளலாம் என்று குறிப்பு தயார் செய்திருந்தான்.

அது தலைமைக்குப் போனதும் அங்கிருந்து இரண்டாம் வந்தார்கள்.

“தவறாக நினைத்துக்கொள்ளவேண்டாம். குறிப்பு மாக இருக்கிறது. ஆனாலும், நீங்கள் முழுக்கவும் படிக்கிறீர்களா என்று பார்ப்பதற்கு நாங்கள் விரும்புகின்றோம்.

அவனை சோதிக்கத் துவங்கினார்கள். அவன் வெறு
வாங்கினான். அவர்கள் கைகுலுக்கிவிட்டுப் போனார்கள்.

“மதராஸிகள் மதராஸிகள்தான். அவர்கள் ஆங்கில
வுக்கு இணை ஆங்கிலேயர்கள்தான்” என்றெல்லாம் பரஸ்பர
விட்டுப் போனார்கள்.

அவன் அடுத்த புத்தகத்தில் பாதி படித்திருக்கிறான். பார்த்து மிரண்டு விட்டுப் போனார்கள்.

ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் அந்த ஊர் சுற்றிப் பார்த்து அந்த ஊருக்கு அருகே போகும் நதிகளுக்கும், கிணறுகளுக்கும் டிரீஸ்ட் பஸ்ஸில் ஏறி பயணம் போய் வந்தால் அங்கு தமிழ்நாட்டு ஹோட்டலில் சாப்பிட்டான். அருகேயுள்ள மெஸ்ஸுக்கு மாற்றிக் கொண்டான்.

புற ஏர்ப்போர்டில் வேலை செய்கிற பிரம்மச்சாரிகளு
அப்பார்ட்மெண்டுக்கு இன்னொரு ஆள் தேவைப்படு
வதற்கு சொல்ல அங்குபோய் தன்னை அறிமுகப்
படுத்திக் கொண்டான்.

தொடர்ச்சிமாயிடுச்சா.”

“அப்பா, ”

வாய்மையை வந்துடுவாங்களே.”

ஸார் இப்போதைக்கு வொய்ஃப் வரமாட்டங்க.”

பெரிய ப்ரெக்னெண்ட்டா இருக்காங்க. குழந்தை
யை வயசு ஆகறவரைக்கும் இங்க அங்க நகரமாட்டாங்க.
அப்ப சம் மூணு வருஷம் கேரண்டி."

இங்க வரவங்களெல்லாம் டக்டர்குனு கல்யாணம்
பண்ணிட்டு போயிடறாங்க. இன்னொரு
நாங்க தவிக்க வேண்டியிருக்கு அல்லது நாங்களே
போடவேண்டியிருக்கு. சரி. நீங்க வந்து
சமர்ப்பிங்களா.”

தங்கவேலுக்கேள் ஸார். இதுவரைக்கும் சமைச்சதில்லை.”

முனுபேரும் பிரமாதமா சமைப்போம். ஒரு வாரம்
யிருந்தீங்கன்னா நீங்களும் சமைச்சிடுவீங்க.”

மாண்புமிகு கல்வி, தகவல் தொழில்நுட்ப மற்றும் இளைஞர்வिकास அமைச்சர்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே கம்பெனியின் லைப்ரரியிலிருந்தே தென்னிந்திய வகைகள் என்கிற நூல் எடுத்து ஜெராக்ஸ் எடுத்திருக்கிறாண்டான். மேலிடத்தின் உத்தரவு பெற்று வெளியே வந்து கொண்டு போனான்.

புறமும் வர தாமதமாகிறது என்பதைப் பார்த்து, அவரே குழம்பும், காயும், செய்தான். சோறு பொங்கி விட்டான்.

பாபிட் பார்த்தான்.

இருந்தது.

நண்பர்கள் வந்ததும் அசந்து போனார்கள்.
“அவ்வளவு விரைவில்...”

“அட... எப்படிங்க, புஸ்தகம் பார்த்துட்டு செம்ம நல்லாயிருக்கு போங்க, ஒரு சின்னதப்பு பண்ண கடுகு வெடிக்காத கொட்டிட்டங்க. கடுகு வெடிக்க படப்படன்னு வெடிக்கணும். கொஞ்சம் பச்சை இருக்கு. மத்தபடி எல்லாம் ரைட்.”

பாராட்டு தெரிவித்தார்கள்.

“கொஞ்சம் ரசம் வைக்க சொல்லிக் கொடுக்க
என்று அவன் கேட்க ஒருவன் எப்படி ரசம் வைப்பது
விவரித்தான்.

கமலக்கண்ணன் குறிப்பு எழுதிக் கொண்டான்

“அண்ணே... நீங்க நான்...”

“அண்ணே... நீங்க நம்ம ரூமுக்கு வந்து பத்துநாள் ஒரு லெட்டர்கூட மெட்ராஸ்லேர்ந்து வரலையே.”

“என்னாத்துக்குங்க லெட்டர் எழுதறது.”
“என் பொன்...”

“ஏன் பொண்டாட்டி புருஷனுக்கு லெட்டர் எழுதறது.”
டாங்களா.”

“அந்தக் காலமெல்லாம் போயிடுச்சங்க. ஆபீஸ்கள்
வருது நல்லாயிருக்கீங்களான்னு கேட்கறாங்க. நாம
சொல்றோம். நான் கேட்டதுக்கும் அவங்க பதில் சொல்
அதைத்தாண்டி எழுதறதுக்கு என்னா இருக்கு.”
“ஏதோ உங்க வீட்டுக்குள்ளே இருக்கிறாங்க.”

“ஏதோ உங்க வீட்ல குழப்பம்னாங்க.”

“யார் சொன்னது.”

“உங்க ஆபீஸ்ல இருக்கறவங்கதான் விசாரிக்காம ஒரு ஆளை விடுவோமா. ஏன், அவரு ஊருக்கு வந்திருக்காருன்னு கேட்டதுக்கு ஏதோ குழப்பம்னாங்க.”

“ஆமாங்க. எனக்கும் பெண்ணைப் பெத்தவங்கல
ஆகலை. மனைவிக்கு எந்தப் பக்கம் போகறதுன்னு

அவங்க பேச்சும், அவங்க போக்கும் அல்லாட்டமா என்னாத்துக்கு அவங்களை கஷ்டப்படுத்துவா நான் நகர்ந்து வந்துட்டேன்”

வந்திட்டிங்களா."

தலகரிங்க, பிரிய முடியாது."

தனால கோபம்.”

மேலேஜ். அதுல ஆரம்பிச்சு. சின்னச்சின்னதா எது
எனும் தப்பு. எங்க நின்னாலும் தப்புன்னு”.

சொல்றது தப்புன்னு. உங்க அம்மாவா. அவங்க

குங்க ஐயா. நான் ரொம்ப நொந்து போயிருக்கேன்.

இறுமாந்திருந்தேன். கொஞ்ச நாள்ல எல்லாம்

ஆரம்பிக்கும்போதே ஷி லேச
தட்டி காலை தட்டிவிட்ட மாதிரி மொத்த வாழ்க்கை
கவிழ்த்துவிட்டாங்க”

னி எதிர்காலம் என்ன."

குத் தெரியலை. நல்லபடியா முடியும். எல்லார் குறையும். என் மனைவி என்னை புரிஞ்சுக்குவா.

இருக்கிறவங்களுக்கு நான் யாருன்னு தெரிய
நேசம் தெரியவரும். என் காதல் தெரிய

நான் அமைதியா காத்துகிடப்படுக்கேன். அங்கிருந்தா
குத்தம் நடந்திருமோன்ற அளவுக்கு பேச்சும்,
யும் ஆயிப்போச்சு. இந்த இடம்

புத்தகங்களுக்கு இங்க வந்துட்டேன்னு வச்சுக்கோங்
தப்பு என் பேரலயும் இருக்கலாமில்லையா” சொல்லி
யிரந்தான்.

அவன் கண்களில் மெல்லிய கோடாய் கிழங்கு இறங்கியது. அவர்கள் பதறிப்போனார்கள். வந்து அவர்களைக் கொண்டார்கள்.

“ஸாரி பிரதர். என்னன்னு தெரியாத இருக்கக்கூட அதனால் கேட்டோம். முடிஞ்சுபோச்சு. இதுக்கு மெல்லிய கிழங்கு ஒன்னும் விஷயமில்லை. இது எல்லார் வீட்டுலும் கிழங்கு விஷயம்தான். காலம் நிச்சயமா சகலமும் சரிப்பட்டுப் பயப்படாதீங்க. வேறு எதுனா உதவி வேணும்னா சொல்லு. நாங்க செய்றோம். மறுபடியும் நீங்களா சொல்லு. நாங்க வாயைத்திறந்து கேட்க மாட்டோம்”. அவர்கள் அவனையாய் பேசினார்கள். நடந்து கொண்டார்கள்.

“பொண்டாட்டிதான் இல்லையே. நம்ம கூட கூப்பிட்டு வரது. செம ஃபிகர். ஸ்விஸ்லேர்ந்து வந்திருக்கா. ஒரு குலுக்கு குலுக்கறா பாருங்க. உடம்பே ஆடிப்போய் ஆறாவது தடவையா போறேன். வரீங்களா.”

“வேணாங்க.”

“ஏன்”.

“அமிர்தம் சாப்டுட்டேன். அசிங்கம் சாப்பிட வேணாமா. ஒண்ணுமே சாப்பிடலைன்னா? பசிக்குது. சாப்பிடாணும்னு போகணும். இது எனக்கு வேணாங்க.”

“தண்ணிப் போடுவீங்களா.”

“எப்போதாவது பீர் சாப்பிடுவேன். அதுவும் பிடிக்காது.”

“என்ன பண்ணுது.”

“வாந்தி வருதுங்க.”

“விட்டுடுங்க. சுத்தம். பீர் சாப்பிடுறபோது உங்க கிழங்கு கறியும் சப்பாத்தியும் பண்ணி வைங்க. உங்களுடைய புண்ணியமா போகும்”.

“ஆஹா செய்துடலாம்.”

“ஏன்னா நாங்க ஒருமாதிரி தள்ளாட்டத்துல இருப்போம்.”

அவன் வறுத்து வைக்கிறேன். முட்டை பொரிச்சு வைக்கிறேன். ஏதாவது பண்ணி வைக்கிறேன்.”

“அதும்கூட சாப்பிட மாட்டீங்களா. ஏன்?”

“என்கிற விஷயம் போதையோடு அனுபவிக்க மாட்டீமன்றால் ஒருவன் தெளிவாக இருத்தல் அவசியம். என்கிற விஷயம் அசிங்கப்படுத்தப் படவேண்டுமென்றால் ஒருவன் போதையோடு இருப்பது முக்கியம். நான் அசிங்கப் படுத்த விரும்பலை”.

“பொண்டாட்டியோட தான் சண்டை. அதை மறக்கறதுக்கு உன்னை”.

“அதை மறக்கறது, சண்டையையா, அவளையா. அவளை மறக்க விரும்பலை. அவளை மறக்க முடியாத போது உன்னை சண்டையையும் மறக்க முடியாது. குடிச்சிட்டா அதுங்களை அதிகமாகும். ஞாபகமும் பெருகும். புலம்பலா நாம் புலம்பறதே நம்முடைய நம்பிக்கை ஆயிடும். சண்டை அப்படின்ற விஷயத்தை தெளிவா பார்க்கு. நான் குடிக்கவே கூடாது.”

“நா மாதிரி தபஸ் மாதிரி செய்துகிட்டிருக்கீங்க போலி நண்பர்கள் வினவ, சிறிது நேரம் யோசித்தான்.”

“ஆம் என்று சொன்னான்.”

“பிள்ளை புத்தகங்களையும் குறிப்பிட்ட காலத்தில் படித்து முடித்தான்.”

“பிள்ளைகள் எடுத்துக் கொடுத்தான். இன்னென்ன புத்தக முதலில் செய்யலாம். இவைகளை பிற்பாடு செய்ய இதை இன்னொரு முறை யோசித்துவிட்டு செய்யலாம். புலம்பலாம் பட்டியலிட்டு அவரிடம் கொண்டுபோய் கொடுத்தான்.”

அவன் செய்யும் வேலை நேர்த்தி அவர்களை அசத்தியது. அவன் மனமாரப் பாராட்டினார்கள்.

அவனைப் பற்றிய மிக நல்ல குறிப்பை சென்னைப் பகுதிக்கு எழுதினார்கள்.

அது தனியார் நிறுவனம். அங்கு திறமைக்குத்தான் பதவி உயர்வு. அங்கு ஜாதியோ, மதமோ, சிபாரிசோ தகுதியாகி விட்டால் உயர்வு கிடைக்கும். அங்கு உயர்வு கொடுத்து உயர் பதவி வாங்க முடியாது. அங்கு பிடித்தல் அதிகம் செல்லுபடியாகாது. சிறிதில் சென்னை களை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாமே தவிர பெரும்பாலும் உயர்வுக்கு அவை ஒருபோதும் உதவாது. வேலை தெரிந்தால் என்று உயர் அதிகாரிகளுக்கு குறிப்பாக கம்பெனியின் தாராளமும், நிர்வாகியுமாக இருப்பவர்களுக்குத் தெரிந்த அப்படிப்பட்டவரை வெகு உறுதியாக தங்கள் நிறுவனத்தை வைத்துக் கொள்ள விரும்புவார்கள். ஏனெனில் உயர் கண்ணன் போன்றவர்கள் இந்த நிறுவனத்தில் நான் இதை நாட்கள் வேலை செய்தேன் என்று ஒரு கடிதம் வாங்கிக்கொண்டு அடுத்த புத்தக நிறுவனத்திற்குப் போய் ஐந்தாவது நிமிடம் வேலை கிடைக்கும். இப்படி வாங்கியதை விட நிச்சயம் நூறு ரூபாய் சம்பளமாவது கிடைக்கும்.

பத்து நிமிட நேரடிப் பேட்டியில் கமலக்கண்ணன் கெட்டிக்காரன் என்பதை எந்த நிறுவனமும் புறக்கணிப்பதில்லை. கொள்ளும்.

இப்பொழுதெல்லாம் வெளிதேசத்திலிருந்து நிறுவனம் இந்தியாவில் இறங்கி தங்கள் புத்தகங்களை விநியோகிப்பதற்கு புத்தகங்களை இங்கு அச்சிடவும், அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்கு ஏற்றுமதி செய்யவும் முயலுகின்றன. அது செய்கின்றபோது இந்தியாவிலுள்ள சில பெரிய மனிதர்கள் எழுதும் புத்தகங்களையும் வாங்கி விற்பனை செய்கிறார்கள். அம்மாதிரியான புத்தகங்களின் தரத்தை கமலக்கண்ணன் வெகு எளிதில் வெகு தெளிவாக அபிப்பிராயம் சொல்லி விடுவான்.

புத்தக நேர்ந்தெடுத்த. முதல் புத்தகத்திற்கு படங்கள் வரண்டுமென்று அவன் வாதாடினான். மறுத்தபோது கணக்கு இடைஞ்சல் தரும். என்ன செலவானாலும் கணக்கு அக்கறைப்படாது அறுபது பக்கத்திற்கு ஒரு புத்தகம் இந்திய கலாச்சார மாறுதல்களை குறிக்கும் படங்களைப் போட்டோக்களை கொடுத்திருக்கிற குறிப்புகளைப் போட மாக்கவேண்டுமென்று அவன் காரணகாரியங்களை விளக்கினான். எவ்வளவு செலவாகும் என்பதை கணக்கு காட்டினான். அதை புத்தகத்தின் மீது எப்படி வரண்டும் என்பதையும் விவரித்தான். படங்களுடன் புத்தகத்தின் விலை இவ்வளவு, படமில்லாத புத்தகத்தின் விலை இவ்வளவு. படம் போல் ஒரு விளம்பரம் எதுவுமில்லை. இது கூடுதலாக புத்தகம் வாங்க வைக்கும் என்று கணக்கு கூடுதலாய் ஐநூறு புத்தகம் விற்பனை கிடைக்கக் கூடியது என்பது ஆயிரம் புத்தகத்திற்கு கணக்குப் போட அவன் வாக்குவாதத்தில் நியாயம் இருப்பதை நிர்வாகி புறக்கண்டார்.

ஆயிரம், இரண்டாயிரம் புத்தகங்களல்ல பல பிரதிகள் உலகம் முழுவதும் விற்பனையாக வேண்டியிருக்கின்றன என்று அவர் எடுத்துப் பேசினார்.

இப்போன்ற பிரச்சினைகளை நாம் எதிர்கொள்ள வேண்டியது அவசியம் என்று அவன் சொல்ல நிறுவனத்தின் தலைவர் அந்த விஷயம் போயிற்று.

அவன் விஷயத்தையும் அரைமணி நேரம் படித்தவர், கணக்கண்ணன் சொல்வது சரி. எல்லாம் தெளிவாக விவரம் வைத்துப் பேசி வே. யார் இந்தக் கமலக்கண்ணன்” என்று சொன்னார்.

அவ்வளவுகத்தில் அது பெரிதாகப் பேசப்பட்டது. அப்போது அந்த நிர்வாகத்தின் தலைவர் இதுவரை யார் அவர் எழுதியவரையும் விசாரித்ததே இல்லை.

அதுவரை துக்கப்பட்டிருந்த கமலக்கண்ணன் திடீர்
தெய்தினான்.

முதல் ஒருவாரம் பொற்கொடிக்கு தலைவியை
விழுந்தது போலிருந்தது. கமலக்கண்ணன் மாற்றல் வர
கொண்டு ஊர் விட்டு தலைநகர் போய், அங்கு போய்
பிறகு ஒரு போன்கூட செய்யாமல் இருந்தது பற்றி
வேதனையும், ஆத்திரமும் ஏற்பட்டன. இவ்வேதனையெல்லாம்
மனிதனா என்று ஒரு பொருமல் ஏற்பட்டது. ஆண்கள்
பட்ட வேஷதாரிகள், தோழிகளிடம் சொல்லிப் புலம்பினால்
ஆனால், நல்ல வேளையாக அவள் தோழிகள்
காரர்கள்.

“உனக்கு ஏற்பட்ட துன்பம் ஒரு விபத்து. இதைக் கேள்வி
லாமல் நடுநிலையாக இருந்து பார்க்க உன்னால் இய
முடியாது. எவ்வளவு கத்த வேண்டுமோ, எத்தனை து
வேண்டுமோ திட்டி விடு. புலம்பு. அழு. நெஞ்சில் அழுது
கொள். ஆனால், இதுவல்ல உன்னுடைய இடம். அது
விதமானது. அதை நீ புரிந்துகொண்ட பிறகே உன்
அதை தீர்க்க முடியும். இப்போது தீர்க்கின்ற பலத்தையெல்லாம்
இல்லை. எனவே, நீ எத்தனை புலம்பினாலும் நான்
கேட்டுக் கொண்டிருப்போமே தவிர நீ புலம்புவது சரி
சொல்லமாட்டோம்” என்று எடுத்துரைத்தார்கள்.

அவர்கள் சொன்னதின் பேரில் அவள் நிதானத்தி
வந்தாள்.

மனதை வேறு திசையில் செலுத்து என்று அவள்
உபதேசித்தார்கள். அதற்கு உதவி செய்தார்கள். நிறைய
சொன்னார்கள். பாட்டு கேட்கச் சொன்னார்கள்.

திக்காமல் இருக்க பாடிக்கொண்டேயிருப்பது ஒரு வழி.
அதும், சிந்தனைக்கும் வெகு தூரம். பாட்டு சிந்த
வை தடை செய்கிறது. சிந்தித்து குழம்புவதை தவிர்க்
வதற்குப் பாட்டு போன்ற ஒரு போதையான விஷயத்தில்
புதுபுது அடுபடுவது நல்லது என்று சொன்னார்கள்.

தோழி தன்னிடமிருந்த வாக்மேனையும், சில கேஸட்
களும் அவளுக்குக் கொடுத்தாள். வேறு சிலரும் கேஸட்
கொடுத்தார்கள். இருபது கேஸட்டுகளையும் மாறி மாறி
கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அலுவலகத்தில் அவ
ளது பளுவான வேலை கொடுக்காமல் வெறும் பிழை
தீர்ந்த வேலை கொடுத்தார்கள். அரைமணி நேரம்
திருத்துவது, கால்மணி நேரம் பாட்டு கேட்பது,
அரைமணி நேரம் பிழை திருத்துவது என்று அவள்
செய்தாள்.

அவள் மனம் மாற பாடல்கள் உதவின. எந்நேரமும் மனசுக்
பாட்டு ஒடிக்கொண்டிருந்தது. சிந்தனைகள் எழும்
பாட்டு அறுந்து விழுந்தன. வாழ்க்கை முழுவதும் இப்படி
கேட்டுக் கொண்டிருந்தால் போதும் என்று தோன்றி
யிருந்தால் கேட்கக் கேட்க வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை ஏற்
படுக திசை திரும்பும் என்று ஒரு எண்ணம் தோன்றியது.

அவள் நல்லவன்தான். உண்மையானவன்தான். அவன்
இந்தத் தொந்தரவு ஏற்பட்டது. அவன் அம்மாவுக்
கும் நடுவே அவன் அல்லாடிப் போய்விட்டான்.
அவன் உறுதியாக இருக்க முடியவில்லை. எல்லா
வர்களும் உறுதியானவர்கள் அல்ல. அவனிடம் பெண்
அதிகமாக இருப்பதாலேயே என்னைக் காதலித்தான்.
பெண் தன்மை அதிகமாக இருப்பதாலேயே என்னைப்
பெணியே வாழுகின்றான்.

அவன் இத்தனை குழப்பத்திற்கும் காரணம். உண்மை
கதைக்கூட சொல்ல முடியாது. தனக்கு விருப்பமில்லாத
தன் தன்னுடைய கௌரவம் குறையும் விதத்தில், தான்

சபையேறி நெஞ்சு நிமிர்த்தி நிற்க முடியாத வகையில் மகன் திருமணம் செய்துகொள்கிறான் என்றால் அவன் எத்தனை வலிக்கும். அவன் எத்தனை வேதனைப்படும். நான் அவனை விரட்டியிருக்கக் கூடாது. இத்தனை வேதனைகளையும் சொல்லியிருக்கக் கூடாது. காதல் சொல்லிவிட்டு காதலிக்கச் சொல்லியிருக்கக் கூடாது. காதல் சொல்லிவிட்டு பித்த உடனேயே திருமணம் செய்துகொள்... திருமணம் செய்து கொள் என்று பதறியிருக்கக் கூடாது. நான் மனம் விட்டேன். காதல் என்று வீட்டுக்கு சொல்வதற்கு முன்பு அவன் திருமணம் செய்துகொள்ளப் போகிறான் என்று சொல்ல வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டுவிட்டேன். திருமணம்தான் காதலுடைய முடிவு என்று நினைத்து விட்டேன்.

நான் பதறியதற்கும் காரணம் இருக்கிறது. நிறைய காதல் தோல்விகள் என்னைச் சுற்றி இருக்கின்றன. பாதல் காதலித்துவிட்டு பாதியில் விட்டு விட்டுப் போகிறார்கள். நல்லாயில்லை என்று ஒரே வார்த்தையில் ஒதுக்கி விடுகிறார்கள். நான் கூப்பிட்டவுடனே வந்துட்டியே. இன்னும் எத்தனை பேர் கூப்பிட்டு எத்தினி பேர்கிட்ட போயிருக்கிறோம். நான் கூசாமல் பழி சுமத்துகிறார்கள். இதையெல்லாம் பாதல் பொழுது தாய், தந்தையரால் பார்த்து வைக்கிற திருமணம்தான் சிறந்தது. அவன் வீடு அதற்குத் தயாராக இருந்தது.

சற்று பொறு. நான் சுதாரித்துக் கொள்கிறேன். திருமணம் சேர்த்துக் கொள்கிறேன். அங்கே இங்கே என்று காலம் காலமாக வங்கியில் போட்டு வைக்கிறேன். ஒரு நல்ல மனம் பாதல் பார்த்து நிதானமாக திருமணம் செய்யலாம் என்று நினைக்கெனவே அவளுக்குச் சொல்லியிருந்தது. அவள் சரியென்றுதான் சொல்லியிருந்தாள். வீடு எடுத்துக் கொண்டு இருக்கிற எல்லா முயற்சிகளையும் பார்த்துவிட்டு நன்றிக்கு அவர்களை மனதுக்குள் வணங்கிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால், இடையில் கமலக்கண்ணன் புகுந்து கண்ணன் காதலிக்கிறேன், உன்னைக் காதலிக்கிறேன் என்று சொல்லிவிடாது சொல்ல மனம் மயங்கிவிட்டாள்.

அவன் ஒன்றும் சினிமா நடிகனைப்போல அழகனல்ல, அழகிய வசதி வாய்ப்புகள் உள்ளவனல்ல. எல்லாம் கெட்டிக்காரனல்ல. நல்லவன். கடும் உழைப்பாளி. அவன் காதலிக்கவில்லை. நாம் காதலிக்கப்படுகிறோம். நம்மை ஒருவன் சுற்றி சுற்றி வந்து காதலிக்கிறான். அவன் விஷயத்திலே அவன் மதிமயங்கி விட்டான். காதலிக்கிறோம் என்று கர்வப்பட்டு விட்டான். அந்த கர்வம் அவனை காதலுக்கு, இழுத்து, இழுத்துக் கொண்டு வந்தது. “நீ மட்டுமா, நிறைய பேர், லவ் யூன்னு சொல்லியிருக்காங்கடா. இதெல்லாம் எனக்கு சரியா வராது” என்று காதலுவதற்கு அவளுக்கு மனோதிடம் இல்லை.

அது நல்லாயிருக்கே. ஒரு ஆள் சுத்தி சுத்தி வந்து சொல்வது போல இருந்துக்கு, பார்க்கறதுக்கு சந்தோஷமாக இருக்கே. அது பரவசப்பட்டு பரவசப்பட்டு அவளும் காதல் என்கிற வகையில் அடித்துச் செல்லப்பட்டு விட்டாள்.

அவள் யார் மீதும் இல்லை. பொற்கொடி மீதுதான். தவறு செய்தும் இல்லை. அவள் மனதின் மீதுதான். யாரையும் சொல்லி பயனில்லை. குறை அவளிடம் இருக்க வேறு யாரை நோவதில் அர்த்தமில்லை. இப்பொழுது என்ன நான் வயிற்றில் கருவேறு வளருகிறது. அழித்துவிடலாமா நினைக்கலாம். வேண்டாம்... நமக்குத் துணையாக இந்தக் காதல் இருக்கட்டும். இந்தக் குழந்தைக்கு காதல் என்றால் கெட்டுவிடும் என்று சொல்லித் தருவோம். கல்யாணம் என்றால் கெட்டுவிடும் என்று சொல்லித் தருவோம். ஆண் என்பவன் யார் என்று சொல்லித் தருவோம். அவன் பெண்ணாக இருந்தால் கெட்டு எதிராக வளர்ப்போம். அவன் ஆணாக இருந்தால் பெண்ணாக அனுசரித்து போக வேண்டும் என்று அடிப்படைவைப்போம். அவன் மூலம் உலகத்தை மாற்றுவோம்.

அவளுக்குள் ஒரு வெஞ்சினம் படர்ந்தது.

அவள் கெட்டு இந்தக் குழந்தை இறந்துவிட்டால், மறுபடியும் கெட்டாவது ஊர்சுற்றி வரலாமே.

இல்லை. வேறு எவனும் தேவையில்லை. இந்த மென்மையான தோலுக்கு இந்த ஒரு அனுபவம் போதும்.

அவள் தீர்மானமாக இருந்தாள்.

நான் அழ வேண்டுமென்றுதானே இத்தனை வேண்டுகோள்கள் போசினாய். அழவேண்டுமென்றுதானே இவ்வளவு வேண்டுகோள்கள் தாரம் பிரிந்தாய். நான் அழப்போவதில்லை.

சங்கல்பம் செய்து கொண்டாள்.

இன்னும் யோசித்து, யோசித்து தெளிவானாள். இன்னும் மானாள்.

உன்னோடு மன வேறுபாடு. அதனால் இந்தக் குழந்தை என்ன பாவம் செய்தது. நான் இந்தக் குழந்தையைப் போலப் பாதகாத்து வளர்ப்பேன் என்று சபதம் எடுத்துக் கொண்டாள்.

சட்டென்று மனம் மாறி தோழிகளோடு சந்தோஷமாகப் பேசினாள். சினிமாவுக்குப் போனாள். டிபன் பாக்கிவிட்டு அடைத்துக் கொண்டு வந்திருந்தாலும் அதை பெருக்கிப் பெண்ணுக்கு கொடுத்துவிட்டு தோழிகளோடு வேறொரு இடம் போனாள். பூரியும், மசால் தோசையுமாக சாப்பிட்டு சாப்பிட்டுவிட்டு பீடா போட்டபடி திரும்பி வந்தாள்.

“உன் புருஷனுக்கு டெல்லியில் பெரிய மதிப்பு. அவன் யாரு எங்கேர்ந்து வந்திருக்கானனு கேட்டுக் குறிப்புகளை படிச்சுட்டு கீப் இட் அப் அப்படி எழுதியிருக்காரு. இது வரைக்கும் இந்த ஆபீஸ்ல யாரு அப்படி சொன்னதில்லை. அடுத்த மாசம் நேரா பார்க்கணும் அவர் மனசுல எதுவோ பெரிய புராஜக்ட் இருக்காம். எப்படி செய்யலாம்னு யோசனை கேட்கறதுக்காக ஒரு மிஷன் நடத்தப் போறாராம். மீட்டிங் அநேகமா நேபாளத்துல இருக்காம். நேபாள் மீட்டிங் நல்லபடியா இருந்துட்டா உங்க விஷயம் காரரை ரெஃப்ரன்ஸ் புக் எடுக்கறதுக்கு இங்கவேண்டாம். அனுப்பிடுவாங்க. அங்க பெரிய லைப்ரரி இருக்காம். இங்க கம்பெனி போடற புக்கெல்லாம் ஃபாரின் போற மாதிரி புக்காதான் இருக்கும். இந்திய வைரங்கள் இந்திய

வாழ்க்கை அன்றும் இன்றும், சோழப்பேரரசு அன்னு தலைப்புகள் தேர்ந்தெடுத்திருக்காளாம்.” அப்பேரரசுக்கும், இங்கிலாந்து மியூசியத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம்?

அவர் பழங்காலச்சிலைகள், செப்பேடுகள், அங்க அங்க போய் படிச்சு விதிவிதமா போட்டோ எடுத்து வரணும். போனா ரெண்டு வருஷம் ஆகக்கூடிய புகை அது. முக்கியமான ஆளெல்லாம் எடுத்து பெரிய பாரம் பண்ணாங்க. சேர்மனே கூட இருந்து கவனிக்கப் படுகிறது.”

அவளமும் ஜாஸ்தி ஆயிடுமில்லை.”

அவள் கேட்டார்கள்.

அவளையோ போயிடும்.”

அவள் பதில் சொன்னார்கள்.

அவள் மௌனமாக இருந்தாள்.

அவளத்தில் எல்லாமும் பிடிக்கிறது. எல்லாரையும் பிடிக்க என்னை மட்டும் ஏன் உனக்குப் பிடிக்காமல் போயிற்று. அப்படி வரும்போது வீட்டில் உட்கார்ந்து அழுதாள். கண் கண்ணீர் வரவில்லை. சாதாரணமானாள். அவர்கள் அந்த துடைத்துக் கொண்டாள். சாதாரணமானாள். அவர்கள் அந்த துடைத்துக் கொண்டபடியே அவனை நேபாளாளுக்கு அழைத்துப் போன ஒரு நட்சத்திர ஹோட்டலில் தங்க வைத்து கம்பெனி நிர்வாகிகளாலத்திட்டங்களைச் சொன்னார்கள்.

அவளின் மகன் விளக்க, எல்லோரும் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டார்கள்.

இதில் இன்னொரு விஷயம் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.”

அவன்.

அவளும் என்பது பற்றியும் நாம் புத்தகம் எழுதலாம். அந்த நட்சத்திர சாஸ்திரம் நேபாளில் அதிகம். நேபாளின் வரலாறு வினோதமானது. புத்த பிட்சுக்களின் வாழ்க்கை சமயமானது. சற்று கடுமையானது. உலகத்திற்கு நேபாள

ளைப்பற்றி அதிகம் தெரியவில்லை. ஆன்மீகத்தில் உயர்ந்தவர்கள் எல்லோரும் நேபாளாளுக்கு வந்துபோக விரும்புவார்கள். எனவே நேபாளைப் பற்றி மிகப்பெரிய ஒரு எழுதுவதற்கும் நாம் முயற்சி செய்யலாம்.”

அவன் எழுந்து அழுத்தம் திருத்தமாகப் பேசினான்.

“மிஸ்டர் கமலக்கண்ணன் இது எப்பொழுது தேவதாசர் உங்களுக்கு” கேட்டார் சேர்மன் ஆவலோடு அவன் பார்த்து.

“உள்ளே நுழைந்ததிலிருந்து நான் திகைத்துப் போய் கிறேன். நேபாளின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் அதிகமாகச் சொன்னார்கள். நான் ஓய்வெடுக்கவில்லை. ஒரு மடாலயத்தின் உள்ளே போய் வணங்கினேன். ஆயிரம் மடாலயங்களைச் செலுத்தினேன். நான் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வருகிறேன். எனக்கு ஏதேனும் நீங்கள் கற்றுக் கொடுப்பது என்று பணிவாகக் கேட்டேன். அங்குள்ள புத்த பிக்கு ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொண்டார்கள். தினக்காலையில் வந்து போகச் சொல்கிறார்கள். நான் சரி சொன்னேன். இன்று காலையில் போய் விட்டு வந்தேன். அவர்கள் ஒரு இளைஞனை துணைக்கு அனுப்பி நேபாளம் சுற்றிப் பார்க்கச் சொன்னார்கள். பல புத்தர் சிலைகள் கோரமான காளி சிலைகளை, அவற்றின் அம்சங்களை நான் களை எனக்கு விளக்கினார்கள். ஒரு குடும்பத்தினர் விட்டுக் கொண்டு போய் எனக்கு விருந்து அளித்தார்கள். தினக்கால மடத்திற்கு வருவதற்குள் என்னைப் பற்றிய எல்லா விஷயங்களையும் சென்னையிலிருந்து தருவித்து விட்டேன். இல்லற வாழ்க்கைப்பற்றி கேள்வி கேட்டார்கள். நான் திகைத்துப்போனேன். நாங்கள் இதை மந்திரத்தால் மறக்கவில்லை. எங்களுடைய கிளை மடத்திலிருந்து உங்களுக்குப் பற்றி தகவல் அறிந்தோம். ஏனெனில் நேபாளில் உங்களுக்கள் அதிகம் என்று சொன்னார்கள். நான் அரசியல் உயர்வு அல்ல என்று தெரிந்ததும் எனக்கு இன்னும் மரியாதை

புத்தர்கள். புத்தகம் வெளியிடுகிறீர்களாமே, நான் உங்களுக்குச் சேர்மனை பார்க்க முடியுமா என்று கேட்டார்கள். நான் பிரியப்பட்டால் ஒரு மடத்தின் பெருந்தலைவரைப் பார்ப்பதில்லை. அவரைப் பார்ப்பது அரிது என்று இங்குள்ளவர்கள் சொல்கிறார்கள்.”

அவன் சொல்லி முடித்ததும் அங்குள்ளவர்கள் திகைத்துப் போனார்கள்.

சேர்மன் மெல்ல கைதட்ட மற்றவர்களும் சேர்ந்து போனார்கள்.

புத்தகம் என்னைப் பார்க்க வேண்டும் என்று அவர் முடிவாக எப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு நாம் அவரைச் சந்திக்க ஒருநாள் ஏற்பாடு செய்வோம். வேறு ஏதேனும் புத்தகம் போட விரும்பினால் இரண்டாயிரம் பிரதிகளுள்ள புத்தகம் போட நான் தயாராக இருக்கிறேன். ஆயிரம் பிரதிகள் புத்தகமானாலும் சரி, அந்தவேலை செய்து கொடுப்பேன். அதற்கு மேலும் ஏதேனும் எதிர்பார்த்தால் பிற்பாடு சொல்லக்கூடாது என்று சொல்லிவிடுங்கள்” என்று சொன்னார்.

அப்பால் உணவுக்கு அவனை மட்டும் தனியே அழைத்து அவர்கள் தொடர்ந்து புத்தகம் வெளியிடுவது பற்றியும் உணவம் பற்றியும் அந்த புத்த பிட்சு கேட்டால் எப்படி ஒத்துக் கொள்வது, என்ன விதமாக பேரம் பேசுவது என்பது பற்றிப் பிவாதித்தார்கள்.

அன்றுடைய சொந்த வாழ்க்கை பற்றி அந்த புத்த பிட்சு சொன்னார்” என்று கேட்க அவன் சற்று நாணினான். அது கருக்கமாக தனக்கும், தன் மனைவிக்கும் ஏற்பட்டிருந்த பற்றி சொன்னான்.

அப்போது இப்படி ஆகிவிட்டதா கதை. நீ சற்று பொறுமை இருந்திருக்கலாமே. ஒரு பெண்ணை கர்ப்பமாக்கிவிட்டு மனைவி தொலைவு வந்தது நல்லதல்ல. தயவு செய்து உண்டைய கட்டளையாக இல்லாமல், வேண்டுகோளாக உங்களுக்கு மனைவிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதுங்கள். உங்கள்

தாய்மேல் உள்ள பாசத்தாலும், மனைவி மீது உள்ள காதலும் நீங்கள் திணறி விட்டீர்கள். பெரியவர்கள் பாலுதலு ஏற்பாடு செய்த திருமணம் என்னுடையது. அந்தக் காலத்தில் என்னுடைய அம்மாவும், என் மனைவியும் ஒத்துப்போய் பதிமூன்று வருடங்கள் பிடித்தது. பெண்களுடன் மிகுந்த ரகளை செய்து கொண்டிருந்தீர்கள் என்றால் அலுவலகத்தில் வேலை செய்ய முடியாது. முன்னேற முடியாது. நீங்கள் என்ன முள்ளவர். கூர்ந்த மதியுள்ளவர். முன்னேறுவது முடியாது. நீங்கள் யார்? உங்களுடைய ஜாதி என்ன? என்று சொன்னால் காத்தோரம் ரகசியமாகக் கேட்க தன்னை யாதவர் என்று சொன்னான்.

“நாங்களும் அதுதான்”

சேர்மன் விழி விரித்தார்.

திடீரென்று அவர்களுக்குள் மிகப் பெரிய ஒற்றுமையோன்யம் வெகு வேகமாக ஏற்பட்டது.

“உடனே உன் மனைவிக்கு கடிதம் எழுது” என்று சொல்ல நலமாக இருப்பதாகவும், தனக்கு புதிய பொறுப்பு கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் சம்பளம் அதிகரிக்கும் நினைக்கிறேன் என்பதாகவும் அவளுடைய நலன் போன்ற அவள் வீட்டார் நலன் கேட்டும் எழுதியிருந்தான். “உடல் நலத்தை பார்த்துக் கொள்ளும்படி வற்புறுத்தியிருந்தான்.

ஆனால், கடிதத்தில் உயிர் இல்லை. உளமார்ந்து கடிதம் எழுதப்படவில்லை. அது அவள் கைக்குக் கிடைத்த பிறித்து படித்ததும் தெரிந்தது.

அவள் பதில் கடிதம் எழுத முயற்சித்து தோற்றுப்போன உயிரோட்டம் இல்லாத கடிதத்திற்கு என்ன பதில் எழுத என்று திகைத்துப் போனாள்.

அதேசமயம் உண்மையாக இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பினாள். செய்த தவறுகளை பட்டியலிட்டுக் கொண்டு அந்தக் கடிதத்தை போஸ்ட் செய்து அனுப்பினாள்.

கடிதம் அவன் கைக்கு கிடைத்ததும் அதை எடுத்துக் கொண்டு அவரைப் போய் பார்த்தான். காலை ஆறு மணிக்கு அவன் இரண்டு பேரும் ஒரு மலைச் சரிவின் கல்படியில் காற்று கொண்டு அந்தக் கடிதத்தைப் பற்றி பேசத் துவங்கினார்கள்.

“பி. முதல் குற்றச்சாட்டு என்ன.”

பெரியவர் நிதானமாக அவள் கடிதத்தைப் பிரித்தார்.

“நீங்கள் என்னை காதலிக்கவில்லை. அது உண்மையா?”

பெரியவர் கமலக்கண்ணனை பார்த்துக் கேட்டார். கமலக் கண்ணன் தலைகவிழ்ந்து உட்கார்ந்திருந்தான்.

“அது அவன் தலையை கலைத்து விட்டுப் போயிற்று.

“தலை, பொய் நான் அவளை காதலிக்கிறேன். இன்ன இத்தனை சண்டை நடந்தபிறகும் நான் அவளைக் காதலிக்கிறேன்.” சொல்லிவிட்டுத் தலைகுனிந்து கொண்டான்.

“புதுநேரம் அங்கு மெளனம் நிலவியது.

“உண்மையாகவா என்று நான் கேட்கமாட்டேன்”.

சேர்மன் தொண்டையை செருமிக்கொண்டு பேசத் துவங்கினார்.

“உண்மையைத்தான் பேசுவாய் என்று எனக்குத் தெரியும். எதைக் காதலிக்கிறாய் என்பதுதான் என் பிரச்சினை. உன் மனைவி அழகாக இருக்கலாம். அவள் அழகை, உன் உடம்பை நீ காதலிக்கலாம். அவளை போகத்திற்கான உதவி என்று நீ நினைத்துக்கொள்ளலாம். அதனாலும் உன் ஏற்படலாம். உன் மனைவியின் புத்திசாலித்தனத்தை

காதலிக்கலாம். உன் மனைவியின் நேர்மையை, மனம் மென்மையை நீ காதலிக்கலாம் அல்லது இது மூன்று சேர்ந்து ஒன்று திரண்டவள் என்கிற உணர்வைக் காதலிக்கலாம். நீ எதைக் காதலிக்கிறாய் என்பதைப்பற்றி நீதான் வேண்டும். இது மூன்றுமே கலந்த அவளைத்தான் காதலிக்கிறேன். அதாவது அழகானவள். அறிவானவள், பண்புள்ளவள் என்றெல்லாம் அவளைச் சொல்கிறாய் அல்லவா? அது அறிவும் பண்பும் நிறைந்த ஒரு பெண் உன்னோடு பிணை கொள்ள காரணமென்ன.”

“எனக்கு அதுதான் புரியவில்லை. திடீரென்று என்னை இழிவு படுத்தினாள். நான் இழிவுபட்டது மேன்மையுற்றிருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறான் என்று நினைத்தேன். என்னை அடக்கி ஆள வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறான் என்ற எண்ணம் எனக்கு எழுந்தது.”

“இதுவொரு கற்பனையாகவும் இருக்கலாமல்லவா.”

“வேறு எப்படியும் இருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை” என்று அவன் தீர்க்கமாகச் சொன்னான்.

“சரி, இரண்டாவது குற்றம். நீங்கள் முரட்டுத்தனம் காட்டுகிறீர்கள். இதுவரையில் பொய்யான முகத்தோடு இரண்டு விட்டு இப்பொழுது நிஜமான முகத்திற்கு நீங்கள் காட்டுகிறீர்கள். விட்டீர்கள் இந்த முகத்தை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. என்னிடம் முரட்டுத்தனம் காட்டியவர்களோடு என்னை வாழ முடியாது. பேசக்கூட முடியாது” என்று எழுதிப்பிடித்தான்.

“இது மிக நியாயமாகப்படுகிறது. என்னுடைய கண்களோடு ஒத்துப் போகாதது மட்டுமல்ல. தன் உணர்வுகளை எதிராக இருப்பவர்களோடு ஒரு பெண் குடித்தனம் செய்வது வேண்டிய அவசியமில்லை. நான் முரட்டுத்தனம் காட்டுவதில்லை. வீட்டில் முரட்டுத்தனம் காட்டினார்கள். அப்பொழுது நானும் முரட்டுத்தனம் காட்டவேண்டியதாயிற்று.”

“நீங்கள் காட்டினீர்கள் என்பது உண்மையல்லவா?”

“அவன் கேட்க மறுபடியும் அவன் தலைகுனிந்து விட்டான்.”

“உங்கள் தாய் உங்களுக்கு முக்கியமாக இருக்கலாம். அந்தமாதிரி என் தாயும் எனக்கு முக்கியம். என் தாயை எப்படுத்த நீங்கள் முற்படும்போது உங்கள் தாய்க்காக உங்களை வக்காலத்து வாங்கும்பொழுது அது என்னை மிகவும் பயனாய்ச் செய்கிறது. ஒருவரை இழிவுபடுத்தி இன்னொருவரை மேலே தூக்குவது என்பது கேவலமான காரியம். உன் தாய் மூன்றாம் தர பெண்மணியைப் போல் நடந்து கொண்டாள் என்பதுதான் என்னுடைய வருத்தம்.”

“அதுதான் சிக்கல் என்பது எனக்குப் புரிகிறது. “நீ என்னைத் தெரியாமல் திருமணம் செய்து கொண்டாயா.” என்று அவன் சொன்னான்.”

“அவன் இந்தத் திருமணத்தை ஏற்கமாட்டான்.” என்று அவன் காரணம்.”

“எனக்கு காதலிப்பது பிடிக்காது.”

“நான் காதலிப்பது பிடிக்காது.”

“அவன் எனக்கு விமரிசையாக திருமணம் செய்ய விரும்பவில்லை. என்னுடைய ஜாதியிலேயே அவள் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறாள். நான் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பினான்”

“அதைச்சொல். உன் தலைமேல் உட்கார்ந்து கொண்டு உன்னை அரசாட்சி செய்ய விரும்பினான் என்று சொல். அவன் எழுந்திரு என்று சொன்னால் நீ எழுந்திருக்க வேண்டும். அவன் உட்கார் என்று சொன்னால் நீ உட்கார் வேண்டும்.”

“அம்மா, அம்மா அப்படித்தான்.”

“அதற்கு மாறாக நடந்து கொண்டாய்.”

எனக்கு நேர்ந்தது. என்னுடைய உழைப்பு முன்னேறுவதைக் காண சகிக்காமல் என் முன்தடுக்க என்னை அடிக்க வந்தார்கள். என் அடிக்க வந்தார்கள். என் மகளை கடத்திக்கொண்டனர். அவர்கள் யாரும் இன்று நன்றாக இல்லை. களுக்கென்று இருந்த கொஞ்ச நஞ்ச கொடுத்து கொண்டுபோய் விட, அவர்களை யாரேனும் பெரிய வீழ்ச்சிக்கு ஆளானார்கள். நோயும் தவிர நேரத்தில் அவர்களுக்கு நான் உதவி செய்திருந்தங்கள் குற்றங்களை சொல்லி வாய்விட்டு

மறுபடியும் சொல்கிறேன். (கோபத்தின் காரணமாக) பட்டையை வைத்து ஆளை அடிக்கிறவன் தன் வாழ்ந்ததாய் சரித்திரமே இல்லை. பதிலுக்கு அவன் கடவுள் இன்னொரு பட்டையை அணுப்புகிறான். அவன் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. (பெரும்பாலும்) அவன் அடிவாங்கித் தவிக்கிறான். உன் அம்மாவின் வயதிருக்கும்.”

“நாற்பத்தைந்து.”

“நார்பத்தைந்து வயதில் இருபத்தை” (1) வாழ்

“இளம் வயதில் திருமணமாகிவிட்டது”

“இந்த இளம் வயதில் திருமணமாகி வாழ்க்கை நடத்த எந்த அம்சத்தையும் அனுபவிக்காமல் வெறுமையாக சப்ஜி சாம்பார், வடை, ரசம் என்று வாழ்க்கை நடத்த பெண்களைப் பார்த்து கோபப்படுகிறார்கள். கனம் அழகாக அலுவலகம் போகிற எல்லாப் பெண்களையும் பார்த்து ஆத்திரம் இருக்கும். அப்படி ஒரு மனநிலை இன்னும் கோபமிருக்கும். அவளைப்போல் சிவசுப்பிரமணியம் சப்ஜி, சோறு, காய்கறி, குழம்பு, ரசம் என்று தான் இருக்கிறது. இன்னொரு முட்டாள்தான் அவளுக்குத் தந்தை. எப்படி ஆங்கிலம் பேசுகிறாள் என்று அவள் ஆத்திரமாக

அம்மாவின் அறிவீனத்தைப் புரிந்துகொள்ளாமல்
நீ தண்டித்தது தவறு.”

தமிழ்நாடு எப்படி சமாளிப்பது என்று எனக்குத் தெரியாது. "நாளைக்கு நான் சொல்லுவது இதுதான்"

பெரிய நிகழ்ச்சி தாமதமான பேச்சு. சிறிது கூட பொறுப்பாக எனக்குப் புரியவேயில்லை. அலுவலகத்தில் நேரடியாக நடந்து கொள்கிற நீ வீட்டில் ஏன் நடந்து கொள்ளவில்லை? நடந்துகொண்டாய் என்று சொல்லியாக இருக்கிறது. எப்படி இரட்டை வேடதாரி போலீஸ்காரை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாய் என்று சொல்கிறது. ஒருமனிதன் எல்லா இடங்களிலும் நடந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். இந்த இடத்தில் இருப்பேன் என்று ஒருவன் பிடிவாதம் பிடித்து நின்றேனாவது எப்படி. வீடு என்ற விஷயத்தை மீறாமல் கொள்ளாவிட்டால், நீ எங்கு போய் என்ன செய்வாய் உன் வெற்றி உனக்கு இனிக்காது. மாறாக உன் உயிர் எடுக்கும். வெற்றி போதும் என்று வெகுநேரம் யோன்றி விடும்.

தானும் என்று தோன்றியவர்கள், வெற்றி வேண்டி கிள்கியவர்கள் சமுதாயத்தின் மிகப் பெரிய பிழைகள். அவர்கள் தானும் வளர்வதில்லை. மற்றவர் வளர்விடுவதில்லை. இந்த தேசத்தில் வளர்ப்பவர் வளர்விடாதவர்கள் அதிகமிருப்பதால்தான் மிகப் பெரிய பிழையாக வாழ்க்கை இருக்கிறது. மற்றவர்களுக்கெதிர்ப்பற்றி குமுறுகிறவர்கள்தான் இந்த தேசத்தின் பிழை இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சோம்பேறிகளாக இருக்கிறார்கள். அந்த சோம்பேறிகள் தானும் ஜெயிக்கவந்தவர்களையும் ஜெயிக்கவிடாது ஏங்கிக் கொண்டு இவைகளை அப்புறப்படுத்தினால் இந்த தேசம் வளரும்.

உன் தாய் ஒரு விஷ விருட்சம். அவளை மண
வதுதான் உனக்கு நல்லது. அப்பொழுதுதான் உன்
கும் ஆரோக்கியம். உனக்கும் வசதி. உன் தாய்
படியாக மாற்றவில்லை என்பதுதான் என் மனைவி
உன்னை, குற்றச்சாட்டு சொல்வதற்கு மாறாக
அழைக்கவில்லை. இந்த விஷயத்தை வெகு
சரிசெய்ய வேண்டும். இப்பொழுதுகூட முயற்சி
தாயிடம் போய் அவள்தான் எனக்கு மனைவி. அ
நான் வாழப்போகிறேன் என்று நீ தெள்ளத்தெளி
லாம்.

ஒன்று செய், நாம் காசியைப் பற்றிய புத்தகம்
போகிறோமல்லவா உன் தாயை அங்கு வரவழை
உனக்கு தந்தையில்லையென்று சொல்லி
லவா. உன் தந்தைக்கான பித்ரு கடன்களை எ
அவளை அங்கு வரச்சொன்னேன் என்று சொல்லி
வெகு நிச்சயமாய் உன் மனைவிக்கு நீ எழுது

உன் தாய் வேறு ஏதேனும் புரளி கிளப்பி
விடக் கூடும். அப்போது நீ அவளிடம் மனம் வி
அதற்குமுன் இந்த விஷயத்தில் நீ செய்த தவறு
என்பதை மறுபடி மறுபடி சிந்தித்திரு. மனைவி உ
என்று நினைத்தால் நான் உனக்காக வருத்திப்பா
எதிரியான மனைவிகள் இங்கே உண்டு. நான் த
தொந்திரவு பண்ணும் மோசமான பெண்மணிகள்

ஆனால் உன் மனைவி அத்தகையவள் அல்ல. உன்
சென்னைக்குப் பேசி தெரிந்துகொண்டிருக்கிறா
டைய வேலையைப்பற்றி குண நலன்கள் பற்றி
ரிப்போர்ட் வந்திருக்கிறது. உன்னுடைய செவ்வ
யில் நான் தலையிடுவதாக நினைத்துக்கொண்ட
சொந்த வாழ்க்கை சந்தோஷமாக இருந்தால் இதை
னிக்கு உன்னுடைய உதவி இன்னும் அதிகமாக
என்ற பேராசையில் உன்னை, உன் மனைவியை

புதுத்துகிறேன். யோசனை செய். உன் தாயாரை
வழைத்து திரும்ப அனுப்பு. அதற்குமுன் இந்த
த நன்றாக யோசனை செய். தவறு உன் தாய் மீது
என்பது தெள்ளத்தெளிவாகப் புரிகிறது.

மனைவியும் சில வார்த்தைகள் அதிகமாகப் பேசியி
ததக் கடிதத்தில் அன்பு இல்லை. உன் மனைவி
பொழுது பேசாதே. உன் தாயை சரிசெய்துவிட்டு,
மனைவிக்கு பேசுவதே சரியான வழி. உன் பிரச்சினை
புரிந்துகொண்டு பேசுவதே நல்ல விஷயம்” என்று
நான் கமலக்கண்ணன் அவரையே பார்த்தபடி

ஆன் மகனுக்கு மனைவிக்கும், தாய்க்கும்
வெண்டிய மரியாதையை கொடுக்கத் தெரிய
மனில் அவன் வாழ்வு நிச்சயம் சீரழியும்.”

இதானமாக அழுத்தந்திருத்தமாகப் பேசினார்.

பெண்களும் ஒருவன் வாழ்க்கையில் மிகப்
பெரும் வகிக்கிறார்கள். அம்மா என்று மத்திம வயதில்
சொல்லும்பொழுது அந்தச் சொல்லில் அந்த
ஒரு நன்றியிருக்க வேண்டும். அந்த நன்றி
தலையெனில் நீ பிறரிடம் நன்றியை எதிர்பார்க்கக்
உன் மகள் அல்லது மகன் உன் மீது நன்றியோடு
வாழும்மெனில், உன் தாய் மீது நீ நன்றியோடு
வாழும். நீ இன்று மிகப் பெரிய ஆளாக மொழி
வாழும். மொழியில் திறன் படைத்தவனாக புத்தகங்கள்
வல்லவனாக இருப்பதற்கு என்ன காரணம்
வாழ்கிறாய். உன் தாய் அன்று மடியிலிட்டு
அழுது தன் ரத்தத்தை பாலாக்கிக் கொடுத்த

உணவு. அந்த அன்பு இல்லையெனில், இல்லையெனில், அந்தக் கருணை இல்லையெனில், கவனிப்பு இல்லையெனில் இன்று நீ சிறை முடியாது. உன் வளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு படியும் தாயின் தரம் இருக்கிறது. எனவே வெகு தாமதமாக வளர்ச்சிக்கு அந்த சுயநலமற்ற தியாகத்திற்குச் சொல்லியாக வேண்டும். வேலிக்குள் பெரிதாகி வேலியை உடைத்துக் கொண்டிருக்கிற விருட்சமாக வளருகிறது. நாலா பக்கமும் திவிரித்து இப்பொழுது மரத்தை தென்றல் நன்றாகச் சுற்றிக் காற்றினுடைய குளுமை அந்த மரத்தில் இறங்கி மரத்தின் மலர்களை மலர்விக்கிறது. இவ்வாறு செல்லுகிறது. காய்கனிகளை உணக்கமனம் உண்டாகி வருவது மனைவி ஒருவன் வாழ்க்கையில் தென்றல் மரம் வளம். அந்தத் தென்றல் மரத்தைச் சுற்றிப் போழுதுதான் மரத்தினுள் மிகப் பெரிய மரத்தின் கின்றன. வளர்ச்சி வெகுவேகமாக இருக்கிறது இருக்கிறது. நண்பனே... மனைவி இல்லாத மிக அபத்தம். இந்தச் சமூகம் மனைவி இல்லாத மதிப்பதே இல்லை. பெரிதாக அங்கீகரிப்பதில்லை. இவன் திருடனோ என்று பயந்துதான் பார்க்கிறார்கள். இல்லாதவர்கள் துறவிகளாக இருக்கும்பொழுது ஆண்களாக இல்லாமல் தங்களை பெண்களாகக் கிறார்கள். ஒரு பெண் தன்மையை ஏற்றுக் கொள்ளுமளவு நான் இறைவனுக்கு பணி செய்ய விரும்புகிறேன். பெண்ணாக மாற்றி அவன் காலின் கீழ் திடீராகச் சொல்லும்போது மனிதர்கள் அந்த ஆணை மாறிய ஆணை நமஸ்கரிக்கிறார்கள். பெண் தன்முள்ள ஆணை வணங்குகிறவர்கள் இவ்வளவு விரைவில் இல்லை. இவனிடமிருந்து வன்முறை வெளிப்படுகிறது. ஒரு பெண்மையின் மேன்மையை இவன் எவ்வாறு என்று அவனை நேசிக்கிறார்கள்.

ஆணாக வீராப்பு மிகுந்த ஆணாக எந்தப் பருவத்தையுமில்லாத தனி ஆணாக நின்று பார். வெகுதூரத்தில் விலக்கி வைக்கும். உனக்கு உடம்பம் கூட புரியவே புரியாது என்று உரக்கச் சொல்லி நீ பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டு பெண்ணாக மாறி கடவுளை திருமணம் செய்து கொண்டுதான் சமூகம் வற்புறுத்துகிறது. உன் எல்லா வன்முறைகளும் எனக்கு உண்டு. உன் தீயதெய்வங்களும் எனக்கு பங்கு உண்டு. ஆனால், நான் உன்னை இருக்க மாட்டேன் என்று சொன்னால் உன் உடம்பு அதிகமில்லை. எனவே, திருமணம் செய்து கொண்டு சமூகத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட விஷயம். உன்னை இன்னும் யோசனை செய்வோம். திருமணம் செய்து கொள்ள மென்மையாக்குகிறது. உன்னை அங்கீகரிக்கிறது. உன் குழந்தைகளை உனக்குப் பெற்றுத் தருகிறது உன் திருமணம். உன்னுடைய பரம்பரை உன் காரணம் உன் மனைவி. அந்த மலர்ச்சியை உன்னை உன்னிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்டு மகனாக, மகளாக உன் வாழ்வு முழுமையடைகிறது. இது உன் சமூக முடியாது.

உன் பவனை அருகில் வர இழுப்பதற்காக மோகம் உன் விஷயம் இருக்கிறதே தவிர மோகம் மட்டுமே உன் இல்லை. வெறும் மோகம் மட்டுமே இருப்பின் உன்னை அத்தனை பெண்களும் தாசிகளாக, உன் வரும் காகக்குப் படுக்கும் கூப்பிடு பெண்களாக உன் அன்பும், ஆதரவும் செய்ய ஆணுக்கு பெண் உன்னை சொல்ல பெண் தேவை. எனவே, பெண் உன்னைவாரு ஆணுக்கும் தனித்த முறையில் உறவாக உன்னைவாரு குடும்பம் என்ற விஷயத்தை உன்னைவாரு குடும்பம் என்ற விஷயம் கற்பித்தோடு நெருங்கிய சம்மந்தம் கொண்டது. கற்பித்தோடு இல்லாமல் குடும்பம் என்ற விஷயமில்லை.

உலகத்திலுள்ள அத்தனை மதங்களும் அக்காரணங்களும் இந்தக் கற்பு என்கிற குடும்ப விஷயத்தை மையாக பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த உலகம், வாழ்க்கை எங்குமே இல்லை. இம்மாதிரி மனிதகுலம் மதிப்பதில்லை.

எனவே, மனைவி என்பவள் உன்னை மட்டுமே கின்ற, உன்னை மட்டுமே மதிக்கின்ற, உன்னை உரித்தான ஒரு பெண். அந்தப் பெண் உன்னை உரித்தான என்கிற உரிமையோடு வருகிறாள். உன்னை உரித்தான தாய்க்கு ஒரு பயம் ஏற்படுகிறது.

நான் வேலை செய்துதானே இவனை வளர்த்தேன். ரத்தம்தானே இவனை உரமாக்கியது என்று அவன் இன்று இவன் ரத்தத்தை நான் சுமந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று உன் மனைவி எண்ண இவர்கள் திடீரென்று பிணக்கு ஏற்பட்டு விடுகிறது. நான் முதலா, நீ மறுபடியும் தொன்னைக்கு ஆதாரமா, தொன்னை நெய்க்கு என்று கேட்கிறது. வெறும் தொன்னைக்கு எக்க இல்லை. நெய் தொன்னையில்லாமல் வேறு எந்த முடியாது. தரையில் சிந்திய நெய்யை யாரும் எங்கே போட்டுக் கொள்ளமாட்டார்கள். எனவே தொன்னை நெய்யும் பரஸ்பரம் ஒன்றையொன்று சார்ந்திருப்பது உன் தாய் தொன்னை. உன் மனைவி நெய்.

மருமகளை நேசிக்கின்ற மாமியாருக்கு மிகப்பெரிய யாதை உண்டு. மாமியாரை நேசிக்கின்ற மருமகன் மிகப்பெரிய சந்தோஷம் உண்டு. என் தாயை நீ நேசிக்கிறாயா? மிகுந்த சந்தோஷம் என்று அந்த மனைவி கொண்டாடுவாள். மனைவி கொண்டாடும் அந்த அதற்கு ஈடு இணை உலகத்தில் எதுவுமேயில்லை. கொண்டாடுவதில்லை என்றே பல புருஷர்கள் தமது ஆத்திரமாகவும் வெறுப்போடும் இருக்கிறார்கள். தமது ஒருவனாக இருக்கிறாய்.

மனைவி உன்னை கொண்டாட வேண்டுமென்றால் உன்னை தாயை நீ கொண்டாடு. அப்பொழுது உன் தாயை கொண்டாடுவாள். இது சாதாரண உலகத்திரம். திரும்ப நன்றாக யோசனை செய். தாய் தாரம் முக்கியமா. தொன்னை முக்கியமா நெய் தாரம் யோசனை செய். திரும்பவும் சொல்கிறேன், உன் தொன்னை குப்பைக்குப் போகும். மருமகளை உன் மாமியார் கேவலமாக சமூகத்தால் புறக்கணிக்கப் படுகிறவரும் நெய் தரையில் சிந்தப்பட்டால் அந்த நெய் உபயோகப்படுத்துவார்கள். அந்த நெய் ஒரு மருமகன் இருந்தால் அதை பத்திரப்படுத்துவார்கள்.

உன் மாமியாரை மதிக்கின்ற மருமகளுக்கு மிகப்பெரிய சந்தோஷம் உண்டு. ஒரு மாமியாரும் மருமகனும் இல்லாதால் அந்த வீட்டிலுள்ள ஆண்மகனுக்கு சந்தோஷம் விடும். குழந்தையை இவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து நுகர்கொண்டு பாதுகாப்பார்கள் என்று தெரிந்து கொள்ளுக்கு வாழ்க்கையில் சம்பாதிக்கின்ற வெறி உண்டாகும். ஏனெனில் தாயைப் போஷாக்காக வைத்துக் கொண்டு மனைவியை சந்தோஷப்படுத்தவும் அவர்கள் சந்தோஷம் வளர்க்கின்ற மகனின் எதிர்காலத்திற் குறித்து மிகுந்த வலிவோடும் பொறுப்போடும் இருக்க வேண்டியவன். அப்பொழுது அந்தக் குடும்பம் சந்தோஷத்தில் ஈடுபடும்.

புருஷன் இவ்வளவு உண்மையாக சம்பாதிக்கின்றான் என்று மனைவி சந்தோஷப்படுவாள். தன் மகன் உன் தாயைக் கூடிக்குலாவி நன்றாக சம்பாதித்து குழந்தைப் பிறப்பிடுக்கிறானே என்று தாயும் நிறைவெய்துவாள். உன் தாயை அந்தக் குழந்தைக்கு தன் பாட்டியோடும், தன் தந்தையோடும் ஏற்பட, இதற்குக் காரணம் அப்பா என்று சொல்லிப் புரிபட அவன் தந்தையை போற்றி வணங்கு கிறான் சொல் கேட்டு நடப்பான். வீட்டிற்குள் சண்டை முதலில் அடிபடப்போவது உன் குழந்தைகள்தான்.

இந்த தேசத்தில் மிக மோசமான ரௌடி களும், கபடதாரிகளும், சோம்பேறிகளும் காரணம் அந்தக் குடும்பத்திலுள்ள ஆண்கள் ஒற்றுமையாக இல்லை என்பதே.

கமலக்கண்ணா நன்றாக யோசனை செய்து உன் மனைவியையும் சமாதானப்படுத்து. இம்மீட்டில் குடித்தனம் வை. ஒன்றாக வாழ அமைப்படுத்து. இரண்டு பேருக்கும் சமமான மரியாதை சமமாக மரியாதை கொடுக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்து. காரணம் சொல். பேசு, பேசு கோபித்துக் கொள்பவன்தான் மிக முட்டாள்தனமானவன். பாழாக்கிக் கொள்கிறான்.

யாரால் பேச முடியும். யார் சிந்திக்கிறானோ அது
முடியும். யாரால் சிந்திக்க முடியும். யார் தனியாக
கிறானோ அவனால் சிந்திக்க முடியும். யார்
இருக்க முடியும். வெற்றி பெற வேண்டும் என்று
யுள்ளவன் தனிமையில் இருக்க முடியும்.

(வீட்டுச் சண்டைகளை மறக்க சினிமாவைத்
 திற்கோ செல்பவன் முட்டாள். அவன் வீட்டு
 மறக்க இன்னொரு கூச்சலுக்குப் போகிறானே
 யில் தன்னுடைய பிரச்சினை என்ன என்று
 கொள்ள முடியாதவனாகவே போய் விடுகிறான்.
 பிரச்சினை என்ன என்று சொல்ல முடியாதவன்
 எப்படி ஆளுமை செலுத்த முடியும். பிறர் பிரச்
 செலுத்துவது என்பது என்ன. அடித்துக் கொடுக்க
 காரத்துடனும், ஆத்திரத்துடனும் பேசுவதா, அல்லது
 சொன்னால் மற்றவர் கேட்க வேண்டும், இல்லாவிட்டால்
 அதில் அர்த்தமிருக்கும் என்று மற்றவர் அறிய
 வேண்டும். அதற்குப் பெயர்தான் ஆளுமை.
 உன்னிடம் இருக்கிறதா. நீ சொன்னால் காலு
 கேட்கிறார்களா ஏன் கேட்கவில்லை. உன்னிடம்
 பற்றி புரியவில்லை.

பற்றி முற்றிலுமாக அறிந்து எழுதுவதற்கு
தயாராக இருந்துகொள். இப்பொழுது நேபாளத்
தரமாக இங்குள்ள முக்கிய இடங்களைப் பார்ப்
பதற்குலா கையேடு தயார் செய். ஹோட்டல்கள்
பற்றிப். எங்கெங்கு பயணம் செய்ய வேண்டும்
பற்றி முறைகளையும் நேபாளம் எதற்குப் பெயர்
பெறத்தையும் என்ன கற்றுக் கொள்ளலாம் என்பதை
தயாராகச் சொன்னால் இந்தியாவில் அத்தனை
பயணம் நான் இதைப் புத்தகமாக வெளியிட்டு
வாங்குபவர்களுக்கு பக்கத்திற்கு மிகாமல் படங்களோடு இந்தப்
புத்தகம். ஆயிரக்கணக்கான பிரதிகள் அச்சிட
வாங்கிய புத்தகம் உதவும். அதிகமாக பக்கங்கள்
புத்தகம் வாங்கத் தயங்குவார்கள். நமக்கும்
புத்தகம். இது சரியாக இருப்பின் காசியிலிருந்து
பெயர்வரை பல்வேறு தலங்கள் பற்றி இந்த நூறு பக்க
புத்தகத்தை நான் தயாராக இருக்கிறேன். இந்தப்
புத்தகத்தைப் பொறுத்து இது அமையும். சுவாரசிய
பற்றிப் பூர்வமாகச் செய். உன்னால் செய்ய முடி
வாகிலிருந்து அந்த வேலையை ஆரம்பிக்கலாம்.
புத்தகம் எடுப்பதும்போது உனக்கு ஏற்படும் தனிமை
பற்றியும் சிந்தனை செய். நீ போட்ட முடிச்சை
புத்தக வேண்டும். உன்னுடைய பிரச்சினையை
புத்தக வேண்டும். ஒரு பிரச்சினையை எப்படித்
தீர்க்க என்று நான் வழி காட்டலாமெயொழிய உன்
புத்தகம் நீயின்றி வேறு எவரும் தீர்க்க முடியாது. எந்தக்
புத்தகத்தை முன்வர மாட்டார்கள் என்பதை ஞாபகம்

தமிழ்நாட்டில் பிள்ளைப் பேசி முடித்தார். அவரோடு மதிய உணவு
பிட்டு கமலக் கண்ணன் விடைபெற்றான். வாசற்படி
மேல் அவரை கைகூப்பி தொழுதான். அவர் அவனையே
பிள்ளையாடுந்நார். நீண்ட நெடுஞ்சான் கிடையாக

விழுந்து வணங்கினான். சத்குரு என்று சொல்லி
அலறினான்.

அவர் சிரித்தார். அவன் கண்களில் கண்ணீர்
அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

எனக்குப் புரிந்தது. நீங்கள் சொன்னதை நான்
என்று ஒரு முகபாவத்துடன் நின்றான்.

அவர் கையைத் தூக்கி அவனை ஆசிரித்தார்.
கொடுத்தார். அவன் திரும்பி தன்னுடைய
வந்தான். சுருண்டு படுத்துக் கொண்டான். பின்னர்
உட்கார்ந்து யோசித்தான்.

மாலை நேரம் கடைக்குப்போய் நேபாளம் பதினாறு
தனை புத்தகங்களையும் வாங்கினான். அன்றைய
படிக்கத் துவங்கினான். மேல் மாடியில் உட்கார்ந்து
தோட்டங்களில் நடந்தான். ஊரைச்சுற்றி வந்தான்.

ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதன்
பார்க்க விரும்பினான். பல்வேறு இடங்களுக்கு
வந்தான்.

சக்தி வழிபாடுகளும், மாந்தரீக உச்சம் எங்கு
யந்திரங்களும் உள்ள விஷயங்களைப் பற்றி
எடுத்துக் கொண்டான். புத்த விகாரங்களைப் பார்க்க
மதத் திருக்கோயில்களைப் பார்த்தான். விஷயம்
முள்ள இடங்களை கவனித்தான். சீன எல்லைப் பற்றி
போய் வந்தான்.

வீடு பற்றி அறவே மறந்து, நேபாளம் என்று புத்த
எழுதத் துவங்கினான்.

கம்ப்யூட்டரில் டைப் செய்து திருத்தி மறுபுறம்
செய்து, படங்களுக்கான இடங்கள் விட்டு அதன்
எண்களைக் கொடுத்து படங்களைத் தனித்தனியாக
மொத்தமாக அதை சேர்மன் ஆபீஸுக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

அவர் இரண்டு நாள் வெறுமே படுத்தும் சாப்பிட்டும்
புறப்படும் நாள் சேர்மன் தரப்பிலிருந்து, அற்புதம்,
புத்தகம் மற்றும் வேலைகளையும் கவனிக்கலாம் என்று
புத்தக இந்தப் புத்தகத்தின் ஒரு பிரதியை எடுத்துக்
அவர் இங்கிலாந்து போயிருப்பதாகவும் இங்கிலாந்
தில் பெரிய கம்பெனியோடு இந்தப் புத்தகத்திற்கு
உரிமை பேசப்போயிருப்பதாகவும், அப்படி அந்த
உரிமை உறுதியாகி விட்டால் இன்னும் பல
புத்தகம் மட்டுமே வென்று செய்ய வேண்டியிருக்கும்
தொழிலுக்கு சொல்லப்பட்டது.

அவர் பற்றி வேறொருவரை எழுதச் சொல்லியிருப்ப
தொழிலுக்கு பற்றி இன்னொருவருக்கு எழுதச் சொல்லி
போயிருப்பதாகவும், கமலக்கண்ணனுக்கு காசியும்,
அவரும், தமிழ்நாட்டு திருக்கோயில்கள் என்றும்
தொழிலுக்கு தரப்பட்டிருப்பதாகவும் சொல்லப்பட்
தொழிலையும் அவன் கவனித்துக் கொள்ள முடியுமா
புத்தகம் கேள்வி எழுப்பி அதை மேலதிகாரிகளுக்கு
அனுப்பியிருந்தார். அதுபற்றி மேலதிகாரிகள்
அவர் பேசினார்கள்.

அவரோடு நேரில் பேசியவன் அல்லவா, நெருங்கிப்
பேசியவன் அல்லவா. எனவே மிகுந்த மரியாதையோடு
பேசினார்கள்.

அவர் உள்ளே நுழைந்தபோது எழுந்து நின்று கை
செலுத்தினார்கள்.

அவர் இப்படி ஆசைப்படுகிறார். நீங்கள் என்ன
புத்தகங்கள் என்று தாழ்மையாகக் கேட்டுக் கொண்டார்.

அவர் தன்னோடு நெருங்கிப் பழகினாலும் ஒரு
புத்தகத்தினுடைய வழிமுறை என்னவோ அதை
அவர் கூடியவர் என்பதை கமலக்கண்ணன் தெரிந்து
கொண்டிருந்தான். யார் மூலம் அது நடக்க வேண்

டுமோ அது நடக்க வேண்டும் என்பதில் அவர் மிகவும்
என்பதால் தன்னுடைய கேள்விகளை நேரடியாக
கண்ணனுக்கு அனுப்பாது அதிகாரிகளின் மூலமாக
பேசப்பட்டன. விவாதிக்கப்பட்டன. அதற்கு சரி
கள் தரப்பட்டு அந்தப் பதில்கள் எழுதி வைக்கப்பட்டன.

அந்த பதில்களை படித்துவிட்டு இன்னொரு
டைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்ல அந்த அபிப்பிராயம்
மனுக்குப் போயிற்று.

ஒரு அலுவலகம் எப்படி நடக்க வேண்டும்
தான் அந்த இடத்தில் மிகத் துல்லியமாக
நடந்தன. துரிதமாக நடந்தன.

நேபாளிலிருந்து டெல்லிக்கு வரும்போது
புத்தகம் ஆங்கிலத்தில் அச்சேறிக் கொண்டிருந்தது.

‘ஆறு நாட்களில் பல பிரதிகள் அச்சடிக்கப்
வண்ணமயமான அட்டை போடப்பட்டு, எதிர்
குறைவான விலையில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது.
அட்டையில் வேறு அட்டைகள் தயாராக
றிய சிறு குறிப்பு மூன்றாம் அட்டையில் பிரசுரமாகி

திருமணமாகி மனைவியோடு சந்தோஷமாக
வருகிறார் என்று அந்தக் குறிப்பு முடிந்தது.

அவன் சிரித்துக் கொண்டான். அதைச் சேர்மன்
யிருக்கக் கூடும் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

சேர்மன் எழுதவில்லையாம். எழுதும்படி சொன்னான்.
அவனுக்கு தகவல் தெரிவிக்கப்பட்டது.

அவன் அம்மாவை காசிக்கு வருகிறாயா என்று
போனில் கேட்டான்.

அம்மா சரி என்று சொன்னதும் அம்மாவுக்கு
தங்கைக்கும் டிக்கெட் எடுத்து அனுப்பினான்.

ரயில்வே ஸ்டேஷனில் காத்திருந்து அம்மா
சித்தியையும் வரவேற்றான்.

வரையை சுற்றிக் காட்டினான். டெல்லியிலிருந்து
வரையில் அழைத்துப் போனான்.

இந்தியாவின் பெரும்பரப்புகளை அவர்கள் வாய்
பார்த்தபடி வந்தார்கள்.

அவ்வுடனடி அடைந்ததும் அம்மா கண்ணீர் உகுத்தாள்.

அவ்வுடனடி வெகுநாள் ஆசை இந்த இடத்தை பார்ப்பது”

இந்த இடத்தின் மண்ணைத் தொட்டு நெற்றியில்
பூசிக் கொண்டான். கோபுரங்களையெல்லாம் பார்த்துக்

கங்கையைப் பார்த்தவுடன் அடியே... என்
அன்று அலறி வணங்கினான். உள்ளுக்குள் இறங்கி

கொண்டு முகத்தில் அடித்துக் கொண்டான். தலையில்
பூசிக் கொண்டான்.

“ரொம்ப சந்தோஷம்டா” என்று பிள்ளையைப்
பூசிக் கொண்டு அடித்துக் கொண்டான். அழத் துவங்கினான்.

அம்மாவை அணைத்துக் கொண்டான்.

அப்பாவை நினைத்துக் கொண்டு அழுகிறான்
அவனுக்குத் தெரிந்து போயிற்று.

அவனுடன் என்ற சாஸ்திரிகளை அணுகி தான் இந்தப்
புத்தகம் எழுதியிருந்து வருவதாகவும், இந்த காசியைப்

பார்வையிட வந்தான் என்ற சக்கணக்கான பிரதிகள் விற்கக்கூடிய ஒரு
புத்தகப் போவதாகவும் நேபாளம் பற்றி தான் எழுதிய

புத்தகம் படிக்குமாறும் சொல்லி அவரிடம் ஒரு பிரதி
கொடுத்தான்.

புத்தகம் பார்த்துவிட்டு மயங்கினார்.

புத்தக காசி பத்தி ஒண்ணு வரப்போறதா. நன்னா
சொல்லித்தரேனே.”

அவனுக்கு உடனடியாக ஸ்நேகம் ஆனார்.

திருமணமான என் தோழிக்கு

எடுத்துக் கொண்டான்.

அம்மாவோடும், சித்தியோடும் தான் இருக்கிற படத்தை
கூடக் கொண்டான்.

அப்பாவுக்கு திதி பண்ணனுமா,”

பொண்டாட்டி வரணுமே. வர முடியாதா பரவாயில்லை
அவள் சார்பா ஒரு தர்ப்ப கட்டையை வச்சுப் போட்டு
தடவை பொண்டாட்டியோட வாங்கோ. அதை
எடுத்து” என்று ராமகிருஷ்ணன் கமலக்கண்ணனுக்கு
பொன்னார்.

அம்மா எதிரே உட்கார்ந்திருக்க தர்ப்பப்பில் கடன் அளவு
கத்து அவன் இறந்துபோன தந்தைக்கு நீத்தார்
தான்.

மீமா கவனமாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்

வன் முகம் சோகத்தில் திளைத்திருந்தது

நினைத்து அப்பாவை நினைத்து முழுக்கு போடுங்கள்

...ணன் கட்டளையிடும்மாவும், பின்னையும
...த்துக் கொண்டு முழுக்குப் போட்டு எழுந்திருக்க

இருந்தபோது மிகப்பெரிய கனம் மனதில்
லிருந்தும் விலகியதுபோல் இருந்தது யாழ்ப்பாணம்
துபோல் இருந்தது.

நிஜமா பிரமையா

என்தான்.

பயணம் மேற்கொள்கிறபோது வாழ்க்கையின் நிலை ஒரு மனிதனுக்குப் புரிகிறது. பயணம் மேற்கொள்ளுபவருடைய உலகத்தினுடைய பிரம்மாண்டம் புரிகிறது. பயணம் மேற்கொள்கிறபொழுது எத்தனை விதமான விதங்கள், எத்தனை விதமான வாழ்க்கை எத்தனை விதமான வறுமைகள், எத்தனை விதமான தோல்விகள், எத்தனை விதமான வெற்றிகள் என்பதும் தெரிந்து போகின்றன. நல்லதும், கெட்டதும் முகத்திற்கு நேரே வந்து பயணத்தின்போது புலப்படுகின்றன.

நம்முடைய பிரச்சினை ஒன்றுமே இல்லை. நம்மைவிட கனனப்படுகிறவர்கள் அதிகம் என்பதும் புரிந்து போகிறது. பரப்பு புரியப் புரியதான் தூசினும் தூசாக இருப்பது விடுகிறது. ஒரு தூசு இன்னொரு தூசோடு சன்னடைப் பதற்கு என்ன இருக்கிறது. என்ன காரணம் இருக்கிறது தெளிவு வருகிறது.

அம்மா காசிக்குப் போய் திகைத்துப் போயிருந்தாள். இடைவிடாது எரியும் மயானத்தைப் பார்த்து

பயந்து நடுங்கியவளை, விலகிப் போக முயற்சித்
அங்குள்ள வைதீகர் அழைத்து வந்து ஒரு உயரமான
ஏற்றி மயானத்தைப் பாருங்கள். இது ஒரு
முடி. இது மிக முக்கியமான விஷயம். நான் நீங்கள்
மகன் அனைவருமே இங்குதான் கடைசியாக
சேர்ப்போம். இதுதான் சத்தியம். இதுதான் உண்மை.
இது தப்பித்துக்கொள்ள முயற்சிக்காதீர்கள். இதை
பாருங்கள் என்று சொல்ல எல்லா மூலைகளிலும்
பரிசுவதைப் பார்த்து அந்தப் பிணங்களை எடுத்து

கங்கையில் போடப்படுவதைப் பார்த்து வியந்தான். சிதையை கை கூப்பி வணங்கினான். படியிறங்கி இரவு அருகே போய் பார்த்தான்.

“நமஸ்காரம் செய்கிறாயா” வைதீகர் கேட்க துணிவடைந்தான்.

“என்ன சொல்கிறீர்கள்.”

கமலக்கண்ணன் வியந்தான்.

“இங்கு ஒரு தமிழ்ப் பெண்மணி தொண்ணூறு மூதாட்டி இறந்த போய்விட்டாள். அவள் புருஷன் தருவருடங்களுக்கு முன்பு இறந்துபோய் விட்டான். மகன் எல்லோரும் போய்விட்டார்கள். அவள் மட்டும் காலியாக வசித்து வந்தாள். நேற்று இரவு உயிர் பிரிந்தாள். இன்று காலையில் தகனம். சற்று நேரத்தில் கொண்டுவருவார்கள். என் தம்பிதான் அங்கே இறுதிச் சடங்கு செய்து கொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய சிதைக்கு வைய்யேன்” என்று சொல்ல அவன் அம்மானைப் படித்தான்.

“இது நல்லது. இது மிக உயர்ந்த விஷயம். இப்போது உதவி செய்வதற்கு கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும். இல்லை இம்மாதிரியான காரியத்திற்கு அந்த கொடுமை நீ இருநூறு ரூபாய் தரவேண்டும். உன்னைக் கொன்னான். நீ இருநூறு ரூபாய் கொடுத்து தகனம் செய்து உரிமையை வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லித் தலையசைத்தான்.

அந்தப் பெண்மணிக்கு நீருற்றி கங்கையில் முழித்தான். ஈரம் சொட்டச் சொட்ட சிதைக்கு நெருப்பு வைத்தான்.

அம்மா நடுங்கிக் கொண்டே அதைப் பார்த்துக் கிடந்தாள். மேலே வந்து கை கூப்பி சிதை பார்த்தாள். அம்மாவும், பிள்ளையும் தரிசித்தார்கள்.

யாரோ, எங்கிருந்தவளோ என்னமாக வாழ்ந்தாள். வெல்லாம் அனுபவித்தாளோ தெரியவில்லை. அவளுடைய ருத்ர பூமி இதுவாக இருக்கிறது.

இதுவாக இருக்கிறது. அவளுக்கு நெருப்பு வைத்தது கை கூப்பி இருக்கிறான். என்ன வேடிக்கை. யார் யாருக்கு யார் யாருக்குப் பகை என்ற எண்ணம் தோன்றியது.

அம்மா... எனக்குள் என்னமோ ஒரு மிகப்பெரிய சிதைவை உணர்கிறேன். நாளை காலை இங்கு வந்து பெண்மணிக்கு பால் ஊற்றுவதற்காகவும் இருநூறு ரூபாய் தரப்போகிறேன் என்று சொல்ல, அம்மா சரி என்று சொன்னாள். அன்று முழுவதும் பேசாமல் கங்கையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். மறுநாள் சிதையை பால் ஊற்றி கொண்டு வந்து அந்தக் கிழவிக்காக சிரார்த்தம் செய்தான். சிதையை நமஸ்கரித்தான். தாயே எடுத்துக் கொள் என்று சொன்னாள்.

மீதில் விதிவிதமான கோவில்களுக்கு அம்மாவும், அம்மாவும் போய் வந்தார்கள்.

கமலக்கண்ணன்... எத்தனை நாள் நீ வட இந்தியாவிடம் இருக்கணும்.”

அம்மாவை மீட்ட. அடுத்த ஒரு வேலை தஞ்சை ஜில்லா காமேஸ்வரம் பத்தியும் எழுதறதுக்கு இருக்கு. அங்கு வந்துதான் ஆகணும்.”

அம்மா வந்தவுடனே உன் பொண்டாட்டிய கூட்டிக்கிட்டு வந்தாயா.”

“ஆம்மா”

அம்மா எங்கயாவது அவளோட தனியா குடித்தனம் செய்து என் பேச்சை கேட்டுக்கிட்டு நான் ஏதோ சொல்லி அவளை விலக்கி வச்சுடாத. நீ சந்தோஷமா இருக்கிறாயா. அவ உனக்கு நல்லவளா இருக்கா. எனக்கு உன் பிடிக்கலை. அவளுக்கு என்னைப் பிடிக்கலை. என்ன, நாம் தனித்தனியா இருப்போம். நான் போனா வந்து இந்தக் கிழவிக்கு நெருப்பு வச்சா அது என்னுடைய சிதைக்கு நெருப்பு வச்சுடு. அது போறும். அது மீதல் நான் ஒண்ணும் உங்கிட்ட எதிர்பார்க்கலை.

உங்கப்பா கொடுத்த காசு இருக்கு. பேங்கல் போய் மனைவியை என்னால சாட்டுக்க முடியும்” என்று சொல்ல அவன் போய் அம்மாவை அணைத்துக் கொண்டான்.

அவள் அழத் துவங்கினாள்.

“உன்னை தனியா விடறதுக்கா புள்ளையா பெண்கள் கேள். நீ வேணாமனு தள்ளினாலும் ஒடிப்போயிடு. முடியுமா. இதோ பார் நீ என்னுடைய மனைவியை கைப்பிடிச்சுப் போனா அதைவிட சந்தோஷம் எனக்கு என்ன? காதலிச்ச கல்யாணம் பண்ணிட்டேன்னுதானே கேள். நல்ல பொண்ணு. ஒரு மாசம் அவளோட இருந்து பார்த்து உன்னை உள்ளங்கையில் வச்ச தாங்குவா. அவளை நல்ல வீடும்மா. எல்லாரும் படிச்சவங்க ரொம்ப பணிகள். வீடு முழுக்க புத்தகங்கள் இருக்கும். படிச்சுப் படிக்கறதைப் பத்தியே பேசறவங்க. நல்ல குடும்பம்.”

“அவ உண்டாயிருக்காளே எதுனா லெட்டர் எழுதினா.”

“இல்லை. அவகிட்டேயிருந்து லெட்டர் வந்தது. லெட்டர்கூட சண்டையாதான் இருந்தது.”

“சரி. அவளுக்கு ஏதோ ஆத்திரம் இருக்கிறது. வாழ்க்கை ஒன்னுமில்லைடா. வெறும் சாம்பல். மாதிரி இருக்கு. இதுல என்னத்த சண்டை போடக்கூட போம். ரெண்டு பேருக்கும் சரியா வந்தா ஒன்னுமில்லை போம். இல்லென்னா, வாரத்துக்கு ஒரு தடவை பார்த்துக் கொள்ளு.”

காசியிலிருந்த கயா, கயாவிலிருந்து அலக்கைப் பார்த்திலிருந்து ரிஷிகேஷ், ரிஷிகேஷத்திலிருந்து தனியா என்று அவன் பல ஊர்களுக்கு அம்மாவை அழைத்தான்.

மறுபடியும் டெல்லிக்கு வந்து அம்மா அவளைத் தங்கினாள். அவனுக்கு சோறு சமைத்துப் போடும்படி சொன்னாள்.

அவன் உடம்பில் சதை பிடித்தது. கண்ணங்களில் கண்ணீர் ஏறியது. எல்லா பேண்ட்டுகளும் இறுக்கமாகியன.

அவன் பெரிய குழுவோடு சேர்ந்து அம்மாவை அழைத்துக் கொண்டு கைலாச யாத்திரை போனான். அம்மா அவியங்கிரியைப் பார்த்தவிட்டு விக்கி விக்கி அழுதாள்.

இதுக்கு முன்னால நாம ஒண்ணுமே இல்லை. இது கடவுள் சாத்த கட்டவுள். கடவுளை கண்ணால பார்த்துக் கொண்டு கடவுளை கண்ணால பார்த்துட்டேண்டா.” என்று அவள் பனிமலையைப் பார்த்து கைகூப்பி வணங்கினாள்.

அவள் நாட்கள் வெட்ட வெளியில் ரஜாயில் படுத்துக் கொண்டு கருண்டு தூங்கினாள். குளியல் இல்லை. பூஜை இல்லை. ஆனாலும் மனம் மிகப் பெரிய நிம்மதியில் லயித்துக் கொண்டிருந்தாள். வெறுமே அந்த மலைகளையும் பெரிய பரப்பையும் பார்த்து ஆற்றையும் பார்த்து வியந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவள் ரொம்ப அல்பம்மா. சின்ன சந்து வீட்ல இருந்துக் கொண்டு என்னுடைய இடம்னு ரொம்ப அலட்டிக்கறோம்.

அவள் மத்த தெருவுல உட்கார்ந்து இது எங்க தெரு அப்ப தெரு கத்தறோம். தான் இந்த ஜாதி, அந்த ஜாதி, அவன் இந்த ஜாதி, எங்கிட்ட துட்டு இருக்கு, அவங்கிட்ட இருக்கு.

அவள் அப்படின்னு முட்டாள் மாதிரி பேசறோம். இந்த தெரு வந்தபிறகு துட்டாவது, ஜாதியாவது பேச்சாவது.

மாதிரி இடம் தெரியாததுனால்தான் நமக்கு எல்லாமும் தெரியாது. ஒரு பிரமை இருக்கு. டேய்... நான் சொன்னேன் நான் வேற எல்லோரும் தூண்டி விட்டு சண்டை போடும்.

அவன் உன் வீட்ல கல்யாணம் நல்லபடியா நடக்கலை. உன்னை போய் நூறு வார்த்தை கேளு, அப்படின்னு யார் சொன்னாவிட, நான் கத்த ஆரம்பிச்சுட்டேன். ஏவிவிட்டேன்.

மாதிரி குரைக்க ஆரம்பிச்சுட்டேன். சுயமா சிந்திச்சதே என்ன. சுயமா சிந்திக்கணும்னா தனியா இருக்கணும். இந்த உலகமானக் காட்ல இருக்கணும். அப்போ இருந்த ரிஷிகேஷம் ஏன் இந்த மாதிரி இமயமலை அடிவாரத்துக்கு வந்தது.

அவன் இப்போ புரியாது. நாலு பேர் நாலு விதமான கதைகள்னு இப்போ புரியாது. நாலு பேர் நாலு விதமான கதைகள்னு இப்போ புரியாது.

அவன் இப்போ புரியாது. நாலு பேர் நாலு விதமான கதைகள்னு இப்போ புரியாது. நாலு பேர் நாலு விதமான கதைகள்னு இப்போ புரியாது.

அவன் இப்போ புரியாது. நாலு பேர் நாலு விதமான கதைகள்னு இப்போ புரியாது. நாலு பேர் நாலு விதமான கதைகள்னு இப்போ புரியாது.

கிட்டு பேயா முழிச்சு ஏதோ ஒரு முட்டாள்தனம் போயிடுது. மத்தவங்க சொல் பேச்சை கேட்காத நாம விஷயத்தை யோசனை பண்ணி ஒரு முடிவுக்கு வந்து நமக்கு தெரியறதே இல்லை. நமக்கு சொல்லிக் கொடுத்த இல்லை. அப்பா சொல்றத கேளு. அம்மா சொல்றத கேளு. அடுத்த வீட்டுக்காரங்க சொல்ற கேளுன்னுதான் அம்மா பேச்சை கேட்டு அழிஞ்சு போயிட்டோம். உன்ன உன் என்ன சொல்லுது அப்படி கேட்கறதுக்கு யாரும் விடாதரவும் இல்லை. நாம பழகவும் இல்லை, என் மனம் மருமகளோட இருன்னு சொல்லுது. சம்மந்தி அம்மா உட்கார்ந்து பேசு. அவங்க பெரியவங்க அப்படிங்கறது கிட்டு அவங்ககிட்ட மரியாதையா இரு அப்படி சொல்லுது.”

அம்மா சொன்னாள்.

“தடுக்குனு போய் நின்னா அவங்க எதிர்ப்பு கேவலப்படுத்திடுவாங்க.”

“என்னடா... இனிமே கேவலப்படுத்துறதெல்லாம் என்னை ஒண்ணும் தைக்கல தைக்காது. என்னை யாரும் விடாபடுத்த முடியாதுடா. நான் அதெல்லாம் தாண்டிட்டு விட வெளிய, அப்படின்னு சம்மந்தி அம்மா சொல்லுங்க. வச்சுக்க, சரிம்மா நல்லாயிரு. இந்தா கங்கை தீர்த்தம் கைலாஸத்துலேர்ந்து கொண்டு வந்த பாணலிங்கம் அப்படின்னு கையில் கொடுத்து குழந்தையை ஆசைப்பண்ணிட்டு வெளிய வந்துடுவேன்.”

“உன்னை ஏதாவது சொல்லிட்டாங்களன்னா என்னை வருத்தமாயிடும்மா.”

“அடடே... அந்த மாதிரியான டிராமா எல்லாம் இல்லை. உன்னை சொல்லிட்டா எனக்கு கோவம் வந்துடும். நான் சொல்லிட்டா உனக்கு கோவம் வந்துடும்னு மாதிரி பிரச்சினையை பெரிசு பண்ணிக்க வேண்டாம். என்னை ஏதுனா சொன்னாலும் நீ போய் ஒட்டிக்கோ, அவ உன்னை

புள்ளைத்தாச்சி. பொறக்கற குழந்தை நல்லபடியா இருக்கும்டா. நல்லதா நாலு வார்த்தை சொல்லு. நான் சொல்லு. அம்மா வராங்க மனசு மாறிட்டாங்க, அப்படி சொல்லு. டேய்... உன் பொண்டாட்டிய பார்க்க சொல்லு இருக்குடா. நான் ஏரோப்பினேன்ல போகட்டுமா. நான் டிரெயின்லதான் போகணுமா. ரெண்டு மணி நேரத் தாமதம் இறங்கிடலாமாமே.”

அவனின் மாற்றம் அவனுக்கு சந்தோஷமாகவும் இருந்து பயமாகவும் இருந்தது. அந்த வீடு இவளை எப்படி இருக்குமோ என்ற கலவரம் இருந்தது. அம்மாவுக்கு விமானம் எடுத்தான்.

அவங்கியமாகப் போய் சேர்ந்து விட்டேன் என்று டெலிபேஸில் தெரிவித்தான்.

அவன் காலை அவன் மனைவியின் வீட்டுக்கு போகப் போகச் சொன்னாள். அவன் ஆவலாகக் காத்திருந்தான்.

அவன் காலை முழுவதும் பி.படப்பாக இருந்தான்.

அப்பாது பத்துமணி. அம்மா போயிருப்பாளா, பதினோரு அம்மா பேசிக்கொண்டிருப்பாளா, பன்னிரெண்டு மணி போய் இருக்குமோ, அம்மா திரும்பி வந்திருப்பாளா, அம்மா போன் வரவில்லையே. நாம் போன் செய்யலாமா என்று கவலைக்கண்ணன் தீவிர சிந்தனையாய் இருந்தான்.

அவரும் நெடுக்கும் அலைந்தான். பிற்பகல் மூன்று மணி போன் வந்தது. காலையில் லேட் ஆயிடுச்சிதா, அம்மா மணிக்குத்தான் போனேன். அவளோட உட்கார்ந்து இருந்தேன். நிறைய விஷயங்கள் பேசித் தீர்த்துட இருந்த ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. அவங்க நீ சொல்றதை

விட ரொம்ப நல்லவங்க. என்னைப் பார்த்துட்டு என்னை அழுதாங்க. உன் பொண்டாட்டி, வந்து நான் பண்ணினா. நான் சோறு பிசைஞ்சு ஊட்டினேன். தடவி விட்டேன். தலைவாரி விட்டேன். சும்மந்திட்டு பார்த்து பார்த்து சமையல் பண்ணாங்க. எதிர்த்து, பக்கத்து எல்லாரும் வந்தாங்க. டேய்... இன்னும் ஒரு சம்பந்தம் குழந்தை பொறந்துடும்டா... ரொம்ப பலகீனமான இரத்த சரியா சாப்பிடறதில்லையாம். சாப்பிட்டே ஆகிறது சொன்னேன். நாளைக்கு நம்மவீட்டுக்கு வராங்க. உன் ரெண்டு நாள் இருக்க சொல்லியிருக்கேன்.”

கெட்டது எப்படி நடந்ததோ அதேபோல் தன் தன்னிச்சையாக நடந்தது. யாரும் தடுக்க முடியாத நடந்தது?

மறுநாள் அவன் மனைவி அவள் அம்மாவோடும் தனியோடும் அவன் வீட்டுக்கு வந்திருந்தாள்.

கமலக்கண்ணனின் அம்மாவிற்கு புடவையும், உதட்டையும் இனிப்புகளும் பரிசளித்தார்கள். வட இந்திய உணவு பயணக்கதையை ஆவலோடு கேட்டார்கள்.

பிணம் எரிக்கிறதா, காசியிலயா உங்கப்புள்ளை என் வச்சாரா எதுக்கு, யாருக்கு வேனாலும் கொள்ளி வைத்தாம்மா. தப்பில்லையா.”

அவர்கள் கேட்க, அம்மா விலாவரியாகப் பேச ஆரம்பித்தாள். தான் கண்டதையும் கேட்டதையும் அம்மாவை சொல்ல ஆரம்பித்தாள். பிரசாதங்கள் கொடுத்ததும் கூற்றிக் காண்பித்தாள்.

“இந்த ஸ்டீல் போட்டு உட்கார்ந்துக்க.”

சமையல் அறை மேடைக்கு அருகே மருமகன் தன் கண்ணன் அம்மா வைத்துக் கொண்டான்.

தான் சமைக்கறதப் பார். எதுனா தப்பு இருந்தா சொல்லு” என்று சொல்ல மருமகள் வாய் பொத்திக் கொண்டு வந்தாள்.

“நான், உங்களை தப்பு சொல்கிறதா,”

“அது வேனாலும் தப்பு பண்ணலாம்.” தப்பு பன்றதுக்கு தப்பு படிப்போ ஒன்னுமே இல்லை. நான் பண்ணலையா பண்ணுதமா வந்து உங்க வீட்ல சண்டை போடலையா, சொல்றேன். நான் சமைக்கறதும் நீ சமைக்கறதும் வேறையா பார்த்துக்கலாம்” என்று சொல்லி அவர்கள் தன் விஷயங்கள் சமையலைப்பற்றி பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள்.

கமலக்கண்ணன் மனைவி பொற்கொடி வீட்டிற்குப்போன போது இருப்புவலியில் அவஸ்தைப்பட்டாள்.

கமலக்கண்ணன் அம்மாவுக்கு தகவல் போயிற்று. அவன் பார்த்துவிட்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டிட்டு போயிடலாம் என்று சொல்ல, அவர்கள் டாக்ஸி வைத்து ஆஸ்பத்திரிக்கு போனார்கள். ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துப் போனதும் அங்கே போயிற்று.

அம்மா இப்படி ஆயிப்போச்சே, என்று எல்லோரும் கண்ணனின் அம்மாவை தள்ளி நின்று பார்த்தார்கள்.

அம்மா பேச்சை கேட்டுட்டு வந்தோமே என்பது போல் மனதிலாக அந்தப் பார்வை இருந்தது.

கமலக்கண்ணன் அம்மா வரண்டாவிற்குப் போனாள். அப்பிணம். வெள்ளியங்கிரியை மனதில் நினைத்தாள்.

அம்மா பர்வதமே என் அப்பனே! சிவபெருமானே என் வணங்குகின்றேன். என் மருமகள் இங்கு வந்து உன் நல்லபடி பிரசவமாகி குழந்தையையும், தாயையும் கொடுப்பிரித்து வீட்டிற்கு அழைத்துப் போகும்படி செய்வா என்று கரம்கூப்பி வேண்டினாள்.

சிவாய நமஹ... சிவாய நமஹ... சிவாய நமஹ... இடையறாது சொன்னாள். தான் போய்வந்த தலங்களிலுள்ள மூர்த்திகளையும் மனதில் நினைத்து கொண்டாள். பிரார்த்தனை செய்தாள்.

“போய் நாளைக்கு வர்றீங்களா” என்று டாக்டர் ஐந்தாவது நிமிடம் மறுபடியும் வலி அவன் இழைக்க தாக்கியது.

டாக்டர்கள் அவசரமாக செயல்பட்டார்கள். இவ்வாறும் தும் அவன் வலியில் அவஸ்தைப்பட அம்மாவும், மணியும் அவளை தடவித்தடவி கொடுத்தார்கள்.

அம்மாகூட சோர்ந்துபோய் கிடக்க மாமியார் விட மனசை களைத் தடவிக்கொண்டிருந்தாள். இடுப்பை வந்துகொண்டிருந்தாள். நெற்றியை பிடித்துவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

விடியற்காலை ஆறுமணிக்கு நல்ல நட்சத்திரத்தின் தேதியில் பொற்கொடிக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. குழந்தை பிறந்த நேரத்தில் கமலக்கண்ணன் திமிர் எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

அவன் காசி கங்கைக்கரையில் சிதைத்துத் தீயிட்டு உள்ளுக்குள் இருந்து அந்த அம்மாள் எழுந்து வந்தது சொளக்கியமா இருப்ப’ என்று சொல்கிறான். விடியற்காலம் கள் சரிகின்றன. “தே... படு” என்று வெட்டியபடி அவளைப்படுக்க வைத்து மறுபடியும் விறகுக்காலை இப்போ வை என்று சொல்ல கமலக் கண்ணன் படுக்கிறான்.

அவன் கையை பிடித்து இழுத்து விறகின் மீது வைத்து விறகு குப்பென்று பற்றிக் கொண்டது. அந்த தீ கண்ணெதிரே பஸ்பமானாள்.

என்ன கனவு இது. என்ன கனவு இது. கமலக்கண்ணன் துடித்துப் போனான்.

ஆறுமணிநேரத்தில் அவனுக்கு குழந்தை பிறந்திருப்பதாக அறிவித்தது.

அவனுக்குள் வந்த அந்த அம்மாவை அவன் கைகூப்பி வந்தான். நீ சொல்லிவிட்டுப் போனாய். மிக சந்தோஷம். வந்தது என்னை ஆசீர்வாதம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். பிள்ளையென.

அம்மாவிடம் பேச வேண்டுமே என்று மாமியாரிடம் சொன்னான். அம்மா அரைமணி நேரம் கழித்து போனாள்.

அம்மாவிற்குடா குழந்தை. மூனேழுக்கா கிலோ இருக்கு. நிறைய தலைமுடி. அம்மா சாயல். சிவம் என்றெல்லாம் பெருமை பொங்கச் சொன்னாள்.

“அண்ணம் பிரச்சினை இல்லையேம்மா.”

அண்ணம் இல்லையா, நாமதான் பிரச்சினை பண்ணிக் கொள்கோம். அவங்க ரொம்ப நல்லவங்க. நீ சொல்றமாதிரி அவங்க, அவங்களுக்கு வேற மாதிரி உலகம். நமக்கு உலகம் மாதிரி உலகம். அதான் ஒட்டாது போயிடுச்சு. அவங்க உலகத்துக்கு வராங்க. நாம அவங்க உலகத்துக்குப் போகோம். ரெண்டும் சரியாப்போச்சு. சமையல் செய்றதும், உலகத்துப் பத்தியும் அவங்க ஆர்வமா கேட்கறாங்க, விவேகம் என்ன சொன்னாரு. ராமகிருஷ்ணா பரமஹம்ஸர் சொன்னாரு. கல்கத்தா காளி எப்படி இருந்தது. அஸ்ஸாமி என்ன விசேஷம் அப்படின்னு அவங்ககிட்ட நான் கேட்டேன். டேய்... நீ வாடா வந்தீன்னா இங்க வந்தீங்க சந்தோஷமா இருக்கும்.”

அம்மாவை புறப்பட்டு வீட்டிற்கு வந்தான்.

அம்மாவைவிட வேறு உடை உடுத்திக்கொண்டு ஆஸ்பத்திக்கு போனான். தொலைவிலிருந்து மனைவியைப் பார்த்து

மனைவி உட்கார்ந்திருந்தவள் மெல்ல கட்டியவள் இறங்கினாள். அவனுக்கருகே வந்தாள். மிகச் சிறுமகனாக காலில் விழுந்து வணங்கினாள். வேண்டாம் என்று மனமும் தடுத்தபோதும் “இல்லை பண்ணித்தான் ஆகவே என்று பிடிவாதமாக நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று திருமணப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

அவன் மெல்ல அவளை அணைத்துக் கொண்டு கண்ணத்தை வருடிவிட்டான். நெற்றியை தடவி விட்டான்.

அறையில் இருந்தவர்கள் எல்லோரும் வெளியே வந்து கதவைச் சாத்திக் கொண்டார்கள். மனைவியின் கண்களில் மாறி மாறி முத்தமிட்டான். முதுகைத் தட்டி மனம் கொண்டு போய் கட்டிலில் உட்கார வைத்தான்.

“என்னை மன்னிச்சுக் கொண்டு” என்று சொன்னாள்.

அவள் மெல்ல நகர்ந்து அவன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டாள். உதட்டில் முத்தமிட்டாள்.

என்னையும் மன்னிச்சுருங்க. நான் முட்டாள்தனம் உங்களுக்கு லெட்டர் எழுதினேன். எழுதிட்டு அடித்து எதிலோ ஆத்திரம் எதிலோ கோபம்.”

“எல்லோருக்கும் அப்படித்தான். எல்லோரும் தப்பு பண்ணியிருக்கோம். அதனால் நீ மட்டம்தான் உன்னை நொந்துகொண்டாய்.”

“மெட்ராஸுக்கு வர முடியாதா” இன்னும் மூன்று ஆகும். காசிபத்தி ஒருவேளை எழுதிமுடிச்சுக் கொண்டு மெட்ராஸுக்கு வருவேன். ஆனாலும் ஆபீஸ் டெல்லியைத் தவிர இருக்கும். நீ டெல்லிக்கு வந்துடறியா”

“காசி வேலை எத்தனை நாள் முடியும்.”

“இன்னும் ஒன்பது மாசத்துல முடியும். ஒரு வருஷம் தவிர வில் இரு. அப்புறம் டெல்லிக்கு வந்துடு. டெல்லிக்கு வந்தால் நல்ல கிளைமேட். குழந்தை ஜாலியா இருப்பான். தம்பி தெரிஞ்சுக்கலாம் என்று சொல்ல அவள் தலையாணித்தாள்.

குழந்தையை தொட்டிலில் போட்டார்கள். ஊர் முழுவதைப் பார்த்தார்கள். வாசலை அடைத்து பந்தல் போட்டு எதிர்பக்க வீடு காலியாய் இருந்ததை அனுமதி செய்து கொண்டு அங்கே விருந்து வைத்தார்கள்.

மணக்கண்ணன் அலுவலகம் முழுவதும் வந்திருந்தது. மனம் மட்டத்தில் கலந்து கொண்டது.

மனம்... ரொம்ப சந்தோஷம்ப்பா புள்ளை பொறந்து வந்ததும் சேர்த்து வச்சிட்டான்” என்று அவனை வாயாரப் பார்த்தார்கள்.

மனைவி அற்புதமான வேலை செய்யற தெரியுமா. காலியா போகுது. புக்ஸெல்லாம் ஃபாரின்ல லட்டு மாதிரி இருது சொல்லட்டுமா என்ன ஃபிகர்னு மூச்சு அடைச்சுப் பார்த்தா. ஒரு லட்சத்து நாற்பத்தேழாயிரம் காப்பி ரொம்பவுல மட்டும் வித்திருக்கு. இது குறைச்சல்னு சொன்ன சேர்மன். இந்த மாதிரி போகணும். புக்லே அவுட் புகுது இது தப்பு அது தப்புன்னு கத்தறாரு. உன் சப்ஜெக்ட் பத்தி ரொம்ப நல்லா சொல்றாரு. இன்னும் கான்சன்ட் பண்ணி நீ தஞ்சாவூர் எழுதணும்னு சொல்றாரு. பெரிய கிளைப் பத்தி மட்டும் தனியா ஒரு புக் போடலாமா என்று யோசனை பண்ணி பேசிகிட்டிருக்காங்க. அதுக்கு நான் மேட்டர் இருக்குன்னு ஒரு சரித்திர ஆய்வாளர் சொன்னாரு. அவரோட ஒரு மீட்டிங் ஏற்பாடு பண்ணட்டுமா” அவர்கள் தொடர்ந்து வேலை பற்றி பேச ஆரம்பித்தார்கள். மணக்கண்ணன் குழந்தைக்கு என்ன பேர்.”

“தனியாலையே. அம்மாவைத்தான் கேட்கணும்.”

“மனம்... குழந்தைக்கு என்னா பேர்.”

“மனைவியின் உறவினர் கேட்டார்.

“தனியலை. அம்மாவைத்தான் கேட்கணும்.

“மனைவியிடம் போய், “ஏம்மா குழந்தைக்கு என்னா பேர்”

“தனியாலையே. அம்மாவைத்தான் கேட்கணும்.

“எந்த அம்மாவை”

அவரு அம்மாவை என்று எல்லோரும் கமலக்கண்ணைப் பார்த்துக் கொண்டாள். மெல்ல கமலக்கண்ணைப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

அவள் அமைதியாக நின்றிருந்தாள். கண்களை உயர்த்திப் பார்த்துக் கொண்டாள். மெல்ல கமலக்கண்ணைப் பார்த்துக் கொண்டாள். “இங்க வாடா” என்றாள். அருகே வந்ததும் கைபிடித்துக் கொண்டாள்.

உங்க அப்பா பேரையே வச்சருடா. கூப்பிட்டு வந்தாள். வேணாலும் கூட்டுக்கலாம். ஆனா அப்பா பேரையே வச்சருடா. அப்படின்னு வைடா. யாருக்கும் ஆட்சேபணை இல்லை. துன்னு நினைக்கிறேன்” என்று சொன்னாள்.

ராமசாமி... ராமசாமி...ராமசாமி... என்று குழக்கம் காட்டி அவன் சொன்னான். ராமு அப்படின்னு கூப்பிட்டு வந்தான் என்று சொன்னான்.

அம்மா சந்தோஷம் பொங்கச் சிரித்தாள்.

அந்த வீடு நிறைந்தது. எல்லா சண்டை களத்திலும் அறியாமைதான் காரணம். எல்லா உறவுகளின் பின்னாலும் நம்முடைய அகம்பாவம்தான் காரணம். தான் கெட்டிக்காரன். தன்னைத்தவிர இந்த உலகத்தின் எவருக்கும் எதுவும் தெரியாது என்ற அகங்காரம் சண்டையின் முதல்படி. அகங்காரம் ஒழிய வேண்டுமென்ற இறைத்தன்மை உள்ளே வரவேண்டும். இறைத்தன்மை உள்ளே வரவேண்டுமெனில் பயணப்படுவது நல்லது. சிக்கனம் பார்த்து வீட்டுக்குள்ளேயே முடங்கிக்கிடக்காமல் உலகம் தெரியாமல் போக வாய்ப்பிருக்கிறது.

என்மீது எந்தத் தவறும் இல்லை. ஆனால், என் கண்கள் வீட்டில் ஒரு அசம்பாவிதம் நடந்துவிட்டது. கண்கள் என்னை குறை சொல்கிறார்கள் என்று ஒரு பெண் திடீரென்று தொடர்படித்துவிட்டு என்னிடம் விவாதத்திற்கு வந்தாள். வீட்டையொட்டியும் பேசினார்.

“என் அசம்பாவிதம்” நான் கேட்டேன்.

நான் திருமணமாகி என் கணவர் வீட்டிற்குள் நுழைந்த பத்தொராம் நாள் பத்தொன்பது வயதுப் பெண் கல்லூரிக்குப் படித்துக் கொண்டிருந்தவள் வீட்டைவிட்டு இன்னொரு பெண்ணுடன் வெளியே போய்விட்டாள். வேறு எங்கோ ஒரு இடத்தில் போய் திருமணம் செய்து கொண்டு கண்மூலம் ஓடிவிட்டாள். ஒருவாரம் கழித்து அவள் அங்கே இருக்கிறாள் என்ற செய்தி வந்தது. என்வீட்டுக்காரரும் கண்களும் சிலரும் அவனை வெட்டிவிடுவேன், கொன்று விடுவேன் என்று குதித்தார்கள். என் மாமியார் நீ வந்தவேளை அப்படி குறை சொன்னார்கள். அப்படி குறை சொன்னபோது நான் மறுத்து என் வீட்டுக்காரர் உட்பட எவரும் எதுவும் சொல்லவில்லை. எனக்கு மிக வேதனையான ஒரு நேரமாக இருந்தது. ஆனாலும், நான் விடவில்லை, இது என் வீடு. நான் என் உறவினர். அவளுடைய நல்லது கெட்டது என்னை பாதிக்கும். எனவே நான் அவளை போய் பார்த்து விட்டேன் என்று தன்னந்தனியாக அவள் இருக்கின்றதைத் தடுத்த நோக்கிப் போனேன்” என்று சொன்னாள். அந்தக் கதையை அடுத்த இதழில் எழுதுகிறேன்.

இந்திய விவசாயம் இயற்கையோடு நடக்கின்ற சூதாட்டம். இந்தியப் பெண்களின் வாழ்க்கை ஆண்களோடு சம்பந்தம் போராட்டம். எத்தனை புராணங்கள் விவரித்து வந்தாலும் போதும் சக்தி, தாய் எல்லாம் வல்லவள் என்று சொல்லிக் குரலில் பலபேர் பல காலமாக முழங்கியபோதும் இந்த உண்மை வரை இந்தியப் பெண் அடிமையாகத்தான் இருக்கிறாள். ஆணின் அட்டகாசத்திற்கு அடங்கியவளாகத்தான் இருக்கிறாள்.

திருமணமாகி பெண்ணை தனியாக குடித்தனம் வைத்து
என்பது இந்தியாவிலோ தமிழகத்திலோ இல்லாதது.
திருமணமாகிய பெண்ணை தன் அம்மாவுக்கு வேண்டிய
அனுப்புவது என்பது பல ஆண்டுகளினுடைய குறிக்கிரமம்
இருக்கிறது. எனக்கு மட்டும் அனுசரித்தால் போதாது
அம்மாவுக்கும், அம்மாவின் அம்மாவுக்கும், அம்மாவின்
உறவினர்களுக்கும், அப்பாவினுடைய உறவினர்களுக்கும்
எதிர்விட்டு நண்பர்களுக்கும் இன்னபிற வகையறாக்களில்
அனுசரித்துப் போகவேண்டும் என்று ஒரு முன்னிதி
களை எடுத்தவுடனேயே அவள் முன்பு காண்பித்து அனு
திணறடிப்பதுதான் திருமணத்தின் முதல் நோக்கம்
இருக்கிறது. அனுசரித்து அனுசரித்துப்போய் அவளுக்கு
சொந்த விருப்பு வெறுப்புகள் எதுவும் இல்லாமல் பணம்
மரக்கட்டையாகவே பெண் முப்பது நாப்பது வயதில்
விடுகிறாள். அவளுடைய கலைத்திறனோ, அறிவுத்திறனோ
கூர்மைபெறாமல் மழுங்கிப் போய்விடுகிறது. எல்லாம்
முடிவெடுக்கத் தெரியாத பேதையாகவே முதிர்ந்த வயதில்
அவள் வாழ்கிறாள். எல்லா விஷயத்திற்கும் பிறரை
இருக்கிறாள். ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடம் போவது
குக்கூட அவளுக்கு ஆண்டுகளின் துணை தேவைப்படவில்லை.
அப்படிப் போகிறவளே நல்ல பெண் என்கிற நினைவை
இங்கு இருக்கிறது. அவள் சற்று திமிராகவும், தன்னை
அபிப்ராயம் இது என்று சொல்பவளாகவும் இருந்தால்
வாயாடியாக, அகங்காரியாக மற்றவர்களுக்கு உயர்வு
தருகிறாள்.

பிரச்சினை எதுவாயினும் பிரச்சினையை தீர்த்து விடுவது
விட்டால், ஆண்கள் பதக்கம் குத்துகிறார்கள். பெண்கள்
என்றால் பெண்களை சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள். இந்த அமைதி
காலம் காலமாக நடந்து வருகின்ற ஒரு சோகம்.

தனலட்சுமி என்கிற அந்தப் பெண் இருந்தால்
நாளைக்கு முன்பு ஜெயச்சந்திரன் என்பவரை மணந்தால்
பெண், தன் மைத்துனி இருக்கும் இடம் நோக்கி போவாள்.

தன் இந்த வீட்டிற்கு வரும் வரை எந்த அசம்பாவிதமும்
இல்லை. நான் வந்தபிறகு இவள் ஓடிப்போக வேண்டும்
என்றால் இது திட்டமிட்ட சதியா அல்லது எதேச்சையாக
வந்ததா. ஒரு பெண் ஒரு வீட்டைவிட்டு ஓடிப்போக
என்னுமென்றால் அந்த வீட்டினுடைய குறை என்ன,
அப்பாழுது புகுந்த வீட்டில் என்ன நடக்கிறது என்று
விவாதித்து விஷயங்களை ஒட்டுமொத்தமாக யோசித்து ஒரு
தீர்மானம் தனலட்சுமி முயன்றாள்.

அந்த வீட்டில் வயதானவர்கள் இரண்டு பேர் இருந்தாலும்
ஜெயச்சந்திரன் ஆட்சி செய்பவராக இருந்தார். ஜெயச்சந்திரன்
ஒரு தங்கையும், ஒரு தம்பியும் இருந்தார்கள்.
ஜெயச்சந்திரன் பெயரைக்கேட்டால் நடுங்கினார்கள். ஏன்,
அந்த தந்தையர் கூட ஜெயச்சந்திரன் என்ன சொன்னாலும்,
அவன் ஆமாம்' என்று தலையாட்டினார்கள். அப்படி வீட்டுக்
கூட எல்லோரும் தலையாட்ட ஜெயச்சந்திரனுக்கு கொம்பு
வளரத்தொடங்கித் தெரிந்தது. திருமணத்தின்போதுகூட
ஜெயச்சந்திரன் இரண்டு மூன்று விஷயங்களில் முரண்டு
பிடிக்க அப்பா ஒரு முறைப்பில் அடக்கினார். இதையெல்
லாம் வேறு இடத்தில் வைத்துக் கொள்ளச் சொல் என்று
தவிரிடம் சொல்லி அனுப்பினார். ஜெயச்சந்திரன் அடங்கி
விட்டார்.

என்னா உங்கப்பா ரொம்ப எகிறுறாரு. நான் ரொம்ப
மோசமான ஆளு. உங்கப்பாகிட்ட சொல்லி வை" என்று
தவிரிடின் போது தனலட்சுமியிடம் சொன்னாள்.

தனலட்சுமி அப்பாவியாய் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு
இதென்று சொன்னார்.

உன்னைவிட மிக மோசமான ஆள் என் தகப்பன், அவர்
இதைத்தான் உன்னையும் உன் கூட்டத்தையும் அழித்து
விடலாம் என்று உள்ளுக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

இதை இப்பொழுது சொல்லக் கூடாது. சொல்லுகிற நேரம் வரும்போது சொல்லவேண்டும் என்று அமைதிப்பட்டு இருந்தாள்.

“உங்கப்பா நம் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வரறது என்ன ஏதுன்னு கேட்கறது. எங்க வீட்டு விவகாரங்கள்ல தலையிடரறது இதெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்காது. புரிந்ததா நம் வீட்டு விஷயம் நம்மளோட இருக்கணும். நீ அந்த விஷயத்தை முழுக்கிட்டு நம்ம வீட்டுப்பக்கமே இருக்கணும். இதான் எனக்கு பிடிச்ச விஷயம். எங்கப்பா அம்மாதான் இனிமேல் அப்பா அம்மா. உங்கப்பா அம்மால்லாம் அடிக்கடி போறது வேணாங்கற மாதிரியே வச்சுக்கோ. ஏதோ விஷயம் பொழுதுன்னா பரவாயில்ல. எப்போதைக்கும் போன் பிடிச்சு எதுக்கு எடுத்தாலும் வீட்டுக்கு போறது இதெல்லாம் வேணாம். புரியுதா” என்று அடுத்தபடியாக ஒரு கமிட்டி பிறப்பிக்க, அதற்கும் சரியென்று தலை ஆட்டினாள்.

“என்னடா இவ்ளோ வேகமா பேசறானே, இவன் முன்னான்னு நினைக்காத. அப்படி மிரட்டி வைக்கணம்தான் வச்சுக்கோ ஒன்னும் சரியா வராது” என்று தனக்குத்தான் சொல்ல யாரை என்று அவள் நிதானமாகக் கேட்டாள்.

“லேடிஸைத்தான். எங்கப்பா கொஞ்சம் ஐயோ பாலாது விட்டாரு. எங்கம்மா ஆடாத ஆட்டமா ஆ... ஊ... ஊ... ஊ... வாங்க. தொட்டதுக்கெல்லாம் முறைப்பாங்க. நான் விஷயம் வனாயிதான் எங்கம்மாவை அடக்கி வச்சேன்” என்று நிதானமாக சாதனை செய்தவன்போல அவன் விளக்கினான்.

“அப்படி என்ன அம்மா ஆடினாங்க”

“அப்பா மாதாந்திர சமாளத்தை அப்படியே அம்மாதிரி கொடுத்துடுவாரு. அம்மா என்னா பண்ணுவாங்க. இதைத்தேதிக்கு அப்புறம் வந்து இன்னும் துட்டு கொடு, இன்னும் துட்டு கொடுன்னுவாங்க. அவ்ளோதான் துட்டு சமாளித்து கொடுத்துட்டேன்னுவாரு. தெரியாது. மேற்கொண்டு என்ன வாசுது. எப்படியாவது நீ துட்டை புரட்டி கொண்டு என்னா

பண்ணும் பண்ண முடியாது. இல்லை. சமைக்க முடியாதான் வாங்க. அப்படி சமைக்காதயும் இருந்திருக்காங்க.

“வீங்க என்னா பண்ணுவீங்க”

தழுந்தைபோல் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு கேட்டாள்.

“எங்கயாவது துட்டை புரட்டிகிட்டு வருவேன்”

அப்போ பள்ளிக்கூடம் படிச்சுக்கிட்டு இருந்தீங்களா”

“இல்லை. காலேஜ் படிச்சுக்கிட்டு இருந்தேன்.”

“எப்படி துட்டு புரட்டுவீங்க.”

புதுப்படம் என்னா வருதுன்னு பார்ப்பேன். நேராபோய் தான் காலேஜ்ல பிரஸிடென்ட் எனக்கு புதுப்படத்துக்கு டிகெட் வேணும்னு கேட்பேன். அவங்க ஒட்டுமொத்தம் புது அம்பது டிகெட் கொடுப்பாங்க. நான் அதை வாங்கி அப்படியே கொண்டு போய் பசங்களுக்கு பத்துரூபாமேல கொடுப்பேன். சுலபமா இருநூறு ரூபா நிக்கும். அம்மாகிட்ட கொண்டுபோய் நூத்தி அம்பது ரூபா கொடுத்துட்டு அம்பது ரூபாய் நான் வச்சுப்பேன்.”

“அப்படி புதுப்படம் வரலைன்னா” மறுபடியும் வெகுளி கொடுத்தாள்.

“புதுப்படம் வரலைன்னா எதுனா ஸ்டிரைக் பண்ணுவோம். அப்போ பண்ணுவோம். ரோடுல இருக்கற கடையை பசங் கொண்டு அடிக்கச் சொல்வேன். நான் உள்ள புகுந்துடாய்... எதுனா கொன்னுருவேன்னு சொல்லி தடுப்பேன். நம்மாளே தடுப்பான். நானே தடுப்பேன். கடைக்காரன் பயந்துபோய் டிரைவ் ஸ்டைர் மூடுவான். நான் இருக்கறேம்மா, நீ கதவை திறந்து கவலையே படாதம்மா அப்படின்னு சொல்லி, நானே திறந்துவிட்டு மத்த ஆளுங்களை துரத்திடுவேன். எங்ககிட்ட நூறு இருநூறுன்னு வாங்கிப்பேன்”

இது ரவுடித்தனம் இல்லையா”

“கூடம் அப்பாவியாய் தலைதாக்கி கேட்டபோது “ரெளடித் தனம் என்னா பண்றது பொழைக்கணுமே” என்று

சொல்ல அதெல்லாம் விட்டுட்டீங்க இல்ல" என்று அவன் மறுபடியும் கேட்க, 'இல்லை. உள்ளுக்குள் இருக்கிறது அவன் கண்கருக்கி சொல்ல, அவன் சுவரோடு பயந்து தன் அவன் அவனை நெருங்கி அணைத்துக் கொண்டு தன் என்னா சொல்றனோ அதைக் கேட்கணும்" என்று கதறிப் பிறப்பித்தான்.

தனலட்சுமியின் வீட்டிலும் புருஷன் என்ன சொல்கிறான் அதன்படி செய் என்றுதான் சொல்லியிருந்தார்கள்.

அவன் தன் கடமையை நிறைவேற்றினான். முதல் அகமகிழ்ந்தான்.

தனலட்சுமி நல்ல பொண்ணும்மா என்று சொன்னாள்.

ஆனால் தனலட்சுமிக்குள்ளே ஒரு வீரலட்சுமி இருந்தாள். அவன் அறியாது இருந்தான்.

இப்பொழுது தனியாகப் போகிறோமே இது தனியாக ஏதேனும் சொல்வார்களா. சொல்லலாம். சொன்னால் களுக்குத் தெரியாது. இந்த விஷயம் மிக மோசமாகி விட்டது. பரவுவதைவிட நாம் அவனை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து விடுவது நல்லது. நீங்கஸ் போனால் அந்த விஷயம் மோசமாகும். நான் போனால் சரியாகும் என்று சொன்னால் சொல்லிக்கொள்ளலாம். அப்படியே எகிறினாலும் கொஞ்சம் மிரட்டினாலும், பணிந்து போவதுபோல் நடக்கலாம். பணியை வதுபோல் அழலாம். அதற்கும் மிஞ்சி எகிறினால் அப்படி விடம் ஒரு வார்த்தை சொன்னால் போதும். அப்படி பட்டாளத்தோடு வீட்டுக்குள் அதிரடியாய் யானை நடந்து புகுவார். அப்படி அவர் புகுந்த விஷயங்கள் பற்றி இருக்கின்றன.

தனலட்சுமிக்கு இருபது வயதாகும்போது அவன் தம்பிக்கு பதிமூன்று வயதாகியது. பதிமூன்று வயது பையன் என்ன துறுதுறுப்புடன் என்ன வேகத்தோடு இருக்கிறான் வேண்டுமா அத்தனை வேகத்தோடு அவன் இருந்தான்.

கொடிக்கம்பத்தில் காற்றாடி நூல் சுற்றிக்கொண்டு வெகு தொலைவில் பறந்து கொண்டிருந்தது. எல்லோரும் எப்படி அதை எடுப்பது என்று தவித்துக் கொண்டிருக்க, ஒல்லியாய் அவனாய் இருந்த அவன் வேகமாக கொடிக்கம்பத்தில் ஏறினான். காத்தாடியை அறுத்து அங்கிருந்தபடியே கையில் பிடிக்கிறான். அதைப்பொறுக்காத சிலர், அங்கொடி அறுக்கிறான், கட்சிக்கொடி அறுக்கிறான் என்று சமந்தப்பட்ட கொடியின் சொந்தக்காரரிடமும் கட்சி ஆட்டமும் சொல்ல, அவனைக் குழந்து கொண்டு கீழிருந்து கிணல் எடுத்தார்கள். நாலைந்து கற்கள் அவனை கடுமை படுத்தாக்கி அங்கிருந்து கைவிட்டு கீழே விழ வைத்தன. கீழே விழுந்தவன் காலில் எலும்பு முறிந்து போயிற்று. தனியாக கொண்டு சிலர் அவனை வீட்டு வாசலில் விட வந்தாலும் அவளும் அவனை ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள். முதலுதவி செய்தார்கள். வெளியூர் மருத்துவ அப்பாவிற்ரு டெலிபோனில் தகவல் சொன்னார்.

அப்பா ஐந்து மணி நேரத்தில் சென்னையைத் தொட்டார். ஐந்து மகனை ஆஸ்பத்திரியில் பார்த்தார். பல் கடித்தார். கொடியை மடக்கினார். மிகுந்த கோபத்தோடு பெண்களைப் பார்த்தார்.

யார் அடிச்சது என்னா அப்படின்ற தகவலை நான் போய் சொல்லமாட்டாங்க ஏமாத்துவாங்க. நீ போய் கேளு தனலட்சுமி. நீ போய் நாசுக்கா கேளு. அப்பா எங்க போயிருக்கிறான் தெரியலை. எந்த டெலிபோனும் வரலை. எல்லா தொலைபேசியும் டெலிபோன் பண்ணி பார்த்துட்டோம். தெரி யலை எங்கப்பாவுக்கு தகவல் சொல்லாம எங்களால இருக்க முடியலை. கையில் காசு வேணும். யார் அடிச்சாங்க தெரியலை. அடிச்சவங்க காசு கொடுக்க வேண்டாமா அப்படின்னு கேள்" என்று சொல்ல அவன் அப்பா சொன்னதுபோலவே தகவல் சம்மந்தப்பட்ட இடத்திற்குப்போய் நடத்தான்.

“பையனை அடிச்ச காலை ஒடிச்ச வச்சுட்டங்களை என் ஐயா வந்தா கத்துகத்துன்னு கத்துவாரு. என்ன செய்யாருன்னு தெரியலை. எங்ககிட்ட காசே இல்லை. ஒண்ணு கொடுக்காத போயிட்டாரு. நீங்க இப்படி பண்ணிங்கன்னா பையனுக்கு எப்படி ட்ரீட்மெண்ட் பண்றது ஆப்பிளா பண்ணணும் ஆறாயிரம் ரூபா கட்டணும்னு சொல்றாங்க. என்னா பண்றது தெரியலை. எங்களுக்கு யாராவது கட்ட கொடுக்கணும், யார் அடிச்சது அவனை நான் பார்க்கணும் என்று சொல்ல நம்ம ஊர் பெண்தானே புலம்புகிறாங்க. கட்ட கொடுக்க வேண்டுமே என்ற பயத்தில் சரியான ஆணை அடையாளம் காட்டியது.

அவர் வந்து, ஆறாயிரம் ரூபா இல்லை. “இந்தா, ஆறாயிரம் ரூபா வச்சுக்கோ என்று கல்வீசித்தாக்கியவர் அவனை. ஆயிரம் ரூபா கொடுக்க, அடுத்த அரைமணியில் அரை ஐயை அப்பா பதினெட்டு ஆட்களுடன் அவன் வீட்டுக்கு போய் அவன் வீட்டை உடைத்து நொறுக்கினார். அவனை சராமாரியாக அடித்தார்.

அது போலீஸ் கேஸ் ஆகியது. லாக் அப்பில் இரண்டு வேண்டி இருந்தது. ஜாமீனில் வெளிவர வேண்டியிருந்தது. கோர்ட்டுக்கு கேஸ் போனது. முதலாவது பெஞ்ச் கேஸ் அப்பாவுக்கு ஒருவார சிறைத் தண்டனையும் பையனுக்கு கல்லால் அடித்து சண்டையை துவக்கிய அவனுக்கு மூன்று சிறைத்தண்டனையும் தந்தது. இரண்டு பேருமே டிரைவ் டிஸ்ட்ரக்ஷன் அப்பீல் செய்தார்கள். ஐகோர்ட்டில் அப்பாவை விடுதலை செய்தது. அவனுக்கு முப்பதாயிரம் ரூபாய் அபராத விதித்தது. மேலும் ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் பையனுக்கு கொடுக்க வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டது. அவன் கட்டிவிட்டு வெளியே வந்து அப்பாவோடு சமாதானம் செய்துகொண்டான்.

“ஆத்திரத்துல செய்துட்டேங்க. மன்னிச்சுக்கோங்க” என்று சொன்னான்.

எங்க வீட்டை அடிச்ச ஒடிச்சீங்களே அதுக்கு யார் காரணப்பாங்க” என்று அவன் சொல்ல, மறுபடியும் ஊர் பண்ணை சமாதானப்படுத்தி ஒதுக்குப் புறமாய் தள்ளியது. பாவை வெற்றி வீரராய் கொண்டாடியது.

கோர்ட் கேஸ் அவமானம். அடித்த ரகளை வேதனையான பையம் என்கிறதெல்லாம் தனலட்சுமியின் வீட்டில் இல்லை. அவர்கள் எதற்கும் பயப்படுவதில்லை.

அப்பா வீண்சண்டைக்கு போவதில்லை. சண்டை என்று கட்டிவிட்டால் விடுவதில்லை. அப்பா இருக்கிறார் என்ற கட்டியத்திலேயே மைத்துனியின் வீடு நோக்கி, தனலட்சுமி வணம் செய்தாள். அதுமட்டுமில்லாது இந்த குழப்பத்திற்கும் கட்ட அடாவடியான செய்கைக்கும் நான் காரணமல்ல என்பதை நிரூபிக்க விரும்பினாள். தான் நினைத்தால் எதையும் எப்படிய முடியும். தான் நினைத்தால் எதையும் உடைக்க முடியும் என்று தன்னுடைய கணவனுக்கும் காட்ட விரும்பினாள்.

அது கிலோ மீட்டர் தொலைவிலுள்ள இடத்திற்கு வரவில்லை போய் இறங்கி விலாசம் தேடி அந்த மைத்துனியின் வீட்டை நோக்கி நடந்து கதவுத் தட்ட அது குடித்தனம் செய்கிறாள் என்று பார்த்ததும் நிம்மதியாயிற்று. எங்கோ நாலைந்து நாட்களுக்கு நடுவே இருப்பாளோ என்ற பயம் அடிமனதில் மூங்கிக் கொண்டே இருந்தது. இப்பொழுது நீங்கியது.

வெளியிருந்து மைத்துனி ஜன்னல் வழியே எட்டிப்பார்த்துள். சட்டென்று ஒதுங்கிக் கொண்டாள். இல்லைன்னு சொல்லுங்க என்று அவள் சொல்வது தெரிந்தது.

அப்படியெல்லாம் சொல்ல வேணாம். நான் ஒண்ணும் பண்ண பண்றதுக்கு வரலை. நீ பண்ணது தப்பு. இதை விட்டு சொல்லியிருந்தா, நான் ஜாக்கிரதையா அனுப்பி வைப்பேன். நீ பாட்டுக்கு தடுக்குனு கிளம்பி வந்துட்ட. இது கட்டுக்கத்தான் கெடுதல். உங்க அண்ணன் உன்னை அடித்தேன் கொன்னுடறேன்றாரு. உன் புருஷனைத்தான்

அடிச்ச நாசம் பண்ணப்போறாங்க. வலைபோட்டு தேடி
டிருக்காங்க. அதான் சொல்ல வந்தேன். தப்பு பண்ணி
இதை சரிபண்ணணும்னா என்கூட வந்துரு" என்று
சொன்னாள்.

‘முடியாது’ என்று அவள் சொன்னாள்.

மைத்துனியை உற்றுப் பார்த்தவாறு மறுபடியும்
தனலட்சுமி சொன்னாள்.

“இந்தத் தமிழ்நாட்டே எந்த மூலையில் இருந்தாலும்
உன்னை பிடிச்சுடுவாங்க. மாநிலம் விட்டு மாநிலம் போய்
போலீஸ் கேஸ் ஆக மாத்தி பெருசாக்கி அடுத்த மாநிலம்
போலீஸுக்கு லஞ்சம் கொடுத்து உன்னை கொண்டு
வந்துடுவாங்க.

நீ இளம் பெண்ணை கடத்தி விபச்சாரம் பண்ணுது
கூட்டிக்கிட்டு போறேன்னு உன் புருஷனுக்கு சொல்ல
வாங்க. இப்போ நீ இருக்கற இடம் எந்த தப்பும் பண்ண
இடம். அவங்க அப்பா அண்ணி, அண்ணன் எல்லாம்
இருக்காங்க. இவங்களுக்கு நடுவுல நீ இருந்த நான் திகை
கூட்டிகிட்டு வந்துட்டேன்னா அது உனக்கும் மரியாதை
எனக்கும் மரியாதை. இல்லை நீ வெளியே போய் நினை
உன் புருஷனுக்கு ரொம்ப ரொம்ப அசிங்கமான பேர் வந்த
அதைவிட அசிங்கமான பேர் உனக்கு வரும்.

நான் போய் கூட்டிட்டு வந்தேன். அவங்க அப்பா
அம்மாவும் இருந்தாங்க. அவங்க மன்னி வந்து வேண்டி
இப்படி வர்றது தப்புன்னு சொன்னாங்க. அப்படியெல்லாம்
சொல்லுவேன்.” என்று சொல்ல, அந்த வீடு அவள்
அவளோடு போகும்படி சொல்லிற்று.

“இவங்க வீட்டுக்கு போனவுடனேயே என்னை கை
கொடுத்துடுவாங்க. எங்க அண்ணன் என்னைப் போய்
கொல்வாரு”

“உன்மேல ஒரு துரும்பு கூட படாம நான் பார்த்துக்கிட்டே

“நான் வரதா இருந்தா எங்க வீட்டுக்காரரோடுதான் வரு
வான்” என்று மைத்துனி சொல்ல “அது கொலையில்தான்
வரும். உங்க ஊர்க்காரங்க உன் கண் எதிர்க்கயே உங்க
வீட்டுக்காரரை வெட்டிப்போட்டு சாவணும்னா அதைச்செய்.
என்னும் அஞ்சுநிமிஷம் டைம் தரேன் நீ வரதா இருந்தா வா.
பாடி போ. நான் பஸ்ஸ்டாண்டில நின்னுகிட்டிருப்பேன்”
என்று சொல்ல கால்மணிநேரம் கழித்து மைத்துனி கட்டிய
பலையோடு வந்தாள்.

பெட்டி புடவை எங்கே என்று கேட்க, “அங்க
வந்தாளானே தங்குவேன். மறுபடியும் இங்க வந்துருவேன்.
பெட்டி படுக்கை இங்கதான் இருக்கும். இதுதான் என் வீடு”
என்று சொன்னாள்.

“ராசாத்தி அப்படியே இரு. அந்த உறுதிதான் முக்கியம்”
என்று சொல்ல மைத்துனியும் அவளும் பஸ் ஏறி அவர்கள்
பாடடைக்கு வந்து இறங்கி தெருவில் நடந்து வீட்டிற்குள்
வந்தார்கள். தெருவே அவர்கள் இரண்டு பேரும் நடந்து
வருவதை வேடிக்கை பார்த்தது. அதற்குள் ஊர் முழுவதும்
அவள் ஓடிப்போனது தெரிந்திருந்தது.

தனலட்சுமியின் மாமியார் பெண்ணின் முடியைப் பிடித்து
கொண்டு இழுத்து முகத்தில் அறைந்தாள். அவளை
பிடிக்க தனலட்சுமி படாது பாடுபட்டாள். எங்கோ போலீஸ்
நாடு ஷனில் உட்கார்ந்திருந்த ஜெயச்சந்திரன் புயல்போல
வீட்டுக்குள் நுழைந்தான்.

“எங்கடி போயிருந்த” என்று பெல்ட் அவிழ்த்தான்.

“அவ மேல ஒரு அடி விழுந்தாகூட நான் ரொம்ப கெட்ட
மாயிடுவேன்” என்று தனலட்சுமி பேச, நாயே உன்
மேலயா இது என்று அவளை நோக்கி பெல்டை சுழற்றத்
தவங்க அவள் சட்டென்று அரிவாள்மனையால் கையை
கவத்துக்கொண்டாள்.

“மறுபடியும் சொல்றேன், ஒரு அடி என் மேலயோ அது மேலயோ விழுந்தா வெட்டிடுவேன்” என்று சொல்ல அதை வீடு திகைத்துப் போயிற்று.

“என்னடி இப்படி பேசற”

“எங்கப்பா யாருன்னு உங்களுக்கு தெரியாது. உங்களை உங்கம்மா, உங்க தம்பியை, எங்கப்பா ஒரு நிமிசத்து வெட்டி சாய்ச்சுடுவாரு. இந்த வீட்டை சுடுகாடா பண்ணிடுவாரு. மறுபடியும் சொல்றேன், உங்களுக்கு இந்த விஷயத்தை அணுகத் தெரியாது. இந்த விஷயத்தை தீர்க்கத் தெரியாது.

நான் போய் மரியாதையா நல்ல வார்த்தை சொல்லி காட்டிட்டு வந்திருக்கேன். அதே நல்ல வார்த்தை சொன்னாலும் இவ இங்க தங்குவாளே தவிர இல்லைன்னா விட்டுப் போயிடுவா. அவ ஓடிப்போனா உங்களால் ஒண்ணு புடுங்க முடியாது. அவ மேஜர், அதை ஞாபகம் வச்சுக்கொண்டு என்று சொல்ல அவன் பெல்ட்டை கீழே போட்டான்.

“என்னை அடிப்பேன்னு சொல்லிட்ட இல்லை, என்னை வெட்டுவேன்னு சொல்லிட்ட இல்லை என்று முகத்தை பொத்திக்கொண்டு அழுதான்.

தன் புருஷன் ஒரு கோழை என்று அவளுக்குத் தெரிந்தது அவள் வேதனைப்பட்டாள்.

ஆண்களில் பல பேருக்கு பலவிதமான முகம் உண்டு என்பதை பெண்கள் அறிந்து கொள்வதில்லை. அவர் பதில் சிலும்பலும் ஆரவாரமுள்ள ஆண்களுக்கு உள்ளுக்குள்ளே ஒரு கோழைத்தனமான, குறுகி உட்கார்ந்து கொள்கின்ற முகமனோபாவனை இருப்பதை அவர்கள் யோசிப்பதே இல்லை. கணவனாக இருந்தாலும் நெருங்கிப் பழகி அவனை புரிந்து

கொள்ளுதல் என்பது வெகுசில பெண்களுக்கே ஏற்படுகிறது. கடவே வாழ்ந்தாலும் பல பெண்கள் புருஷன் என்பவனுக்கு அன்னியமாகவே இருக்கிறார்கள். இதற்கு காரணம் பெண்களுக்கு உற்றுப்பார்க்கத் தெரியவில்லை. நடுநிலையில் இருக்க அவர்கள் பழகுவதே இல்லை. மனம் நடுநிலையில் இருக்கும் பொழுதுதான் மற்றவரை கவனமாகப் பார்க்க ஆரம்பிக்கிறது. இல்லையெனில் தானே கற்பிதம் செய்துகொண்ட ஒரு உருவத்தை ஒரு குணாதிசயத்தை தன் கணவன் மீது சுற்றி தன் கணவன் இப்படித்தான் என்று சிந்திக்க வைக்கிறது. நடுநிலையில் நிற்பதில் பெண்களுக்கு என்ன பிரச்சினை.

பெண்களில் பல பேர் தங்களை உற்றுப் பார்ப்பதில்லை. மற்றவர்களை மற்வர எப்படி இருக்கிறாரோ, மற்றவர் கண்ணுக்குத் தான் எப்படித் தெரிகிறோமோ, மற்றவருடைய விருப்பு வெறுப்பு எப்படி இருக்கிறதோ, அப்படியே தன்னை வெகுவேகமாக மாற்றி என் புடவை நன்றாக இருக்கிறதா, என் தலைமுடி நன்றாக இருக்கிறதா என் பேச்சு நன்றாக இருக்கிறதா என்று அடுத்தவரின் அபிப்பிராயத்தின் மீது வாழ ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். இப்படி அடிக்கடி கேட்டுக் கொள்கிற ஆண்களும் பெண்களின் தன்மையை ஒத்தவர்களே.

ஆனால், தனலட்சுமிக்கு தான் என்ன செய்கிறோம் என்பது தெள்ளத் தெளிவாக தெரிந்திருந்தது.

இது அப்பா கொடுத்த சீதனம்.

அப்பாவிற்ரு பிரச்சினைகள் அதிகம். வரவழைத்துக் கொண்ட பிரச்சினைகள் வீட்டுவாசலில் எப்பொழுதும் வந்திருக்கும்.

பஞ்சாயத்து பேசிப்பேசி அந்தப் பஞ்சாயத்துக்கு ஆதரவாகவும், எதிர்ப்பாகவும் அவர் தன்னை சுற்றி உள்ளோரை எப்படுத்திக் கொண்டார். இதனால் எப்போதும் எதிர்ப்பான சில ஆட்கள் அவரைச் சுற்றி இருக்கத்தான் செய்வார்கள். எதிர்ப்பு காட்டத்தான் செய்வார்கள். அப்படி எதிர்ப்பு எடுக்கிறபொழுது தனலட்சுமியின் அப்பா பொறுமையாக

இருப்பார். இரு அவன் என்ன செய்கிறான் என்று பார். என்ன பேசுகிறான் என்று கேள். கேட்டபிறகு அவன் சொன்னபடியை நாம் துவங்குவோம் என்று வெகு நிதானமாக இருப்பார். இந்த நிதானம் சில சமயம் பயமாகக்கூட இருக்கும். இந்த நிதானம் சற்று கோழைத்தனமோ என்று கூடத் தோன்றும்.

ஆனால், ஒரு ஆளை கத்தவிட்டு பிறகு மடக்குவதும் ஆரவாரமாய் அடிதடியில் இறங்கிவிட்டு பிறகு நிறுத்தி கட்டிச் சாய்ப்பதும் அவருக்கு கைவந்த கலை. அவர் மீதுள்ள அசைக்க முடியாத அவருடைய நம்பிக்கையையும் இது வெளிப்படுத்தியது.

வீட்டு வாசலில் பளிச்சளிச்சென்று சோடா பாட்டில்கள் வந்து விழும். கதவின் மீது யாரோ ஓங்கி அறைவார்களை அடிப்பார்கள். கெட்ட வார்த்தைகளை இறைப்பார்கள். பேசுவார்கள். ஆரவாரம் செய்வார்கள். வெட்டிக் கொன்னா போய் வெளியே வாடா, என்று அரிவாளை உயர்த்துவார்கள்.

வீட்டிலிருந்து பெண்கள் எல்லோரும் வாசலில் யார் யார் ஆடுகிறார்கள். யார் யார் அவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கிறார்கள். யார் யார் வெறுமே வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள். யார் யார் அந்த வேடிக்கையை ரசிக்கிறார்கள் என்று வெகுவேகமாக நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்.

உயிருக்கு ஆபத்து என்ற நிலையிலும் நோட்டமிட்டுத் தன்னைப் பாதுகாப்பதற்கு அவர்களுக்கு சொல்லித்தரப்பட்டது. எனவே, இந்த இடத்தில் தன் புருஷன் உரக்கக் கத்தியதும், முகம் பொத்தி அழுததும் அவளுக்கு வெறும் நோட்டமிட்டுதலாகியிருந்தது.

தனலட்சுமி குழந்தைபோல் அழும் தன் புருஷனின் முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்து “இந்த விஷயத்தை எங்கி... விட்டுடுங்க. நான் பாத்துக்கறேன்” என்று சொல்ல “உனக்கு என்ன மயிருடி தெரியும்” என்று அவன் பதிலுக்குச் சிரிப்பான்.

தனலட்சுமி உள்ளுக்குள் பல் கடித்தாள்.

“சரி, நீங்களே செய்துக்கோங்க” என்று தனலட்சுமி சொல்லிவிட்டு சரக்கென்று உள்ளே போனாள்.

அவன் திகைத்தான்.

சமையல் அறையிலிருந்து மறுபடியும் வெளிப்பட்டு, அவளை அடிச்சு எதுனா பண்ணிங்கன்னா இது போலீஸ் கேஸ் ஆகும். இருவத்து நாலு மணி நேரத்துக்குள்ள திருப்பி கொண்போறதா அவங்க தெரிவிச்சிட்டாங்க. இப்போ அவங்க தங்கச்சி இல்லை. இன்னொருத்தம் பொண்டாட்டி. கதளால் அந்த மரியாதையோட நடத்தறது பெட்டர். சும்மா கைல கடிச்சுக்கிட்டு கத்தினா எதுவும் ஆயிடாது.”

“என்ன போலீஸ். எங்களுக்கு தெரியாத போலீஸா.”

“தெரிஞ்சா சரிதான். தெரியலைன்னாதான் சிக்கல் ஆயி... இங்க தெரியும் தெரியும்னு சொல்லிட்டு, அங்க போய் தள்ளப்பெட்டரைப் பார்த்து ஐயா பேர் என்னாங்கன்னு கேட்டிங்கன்னா அசிங்கமாயிடும். எதுவும் தெளிவா செய்யுங்க.”

“என்ன தெரியும்னு இவ்ளோ அலட்டற”

அவன் எழுந்து நின்று வேட்டியை மடித்துக்கொண்டு அவளைப் பார்த்து கத்தினான்.

“உங்களால இதை சரி பண்ண முடியாதுன்னு எனக்கு தெரியும்”

“அப்போ யாரால சரிபண்ண முடியும்”

“எங்கப்பாதான் இதை சரிபண்ண முடியும்.”

“உங்கப்பா என்ன கிழிச்சுடுவாரு” என்று அவன் சொல்ல, அவளுக்கு மறுபடியும் கோபம் வந்தது.

ஆனால், மீண்டும் அமைதியானாள்.

சும்மா எங்கப்பாகிட்ட கேளுங்க இந்த மாதிரி அப்போச்சன்னு”

“அந்தாள் அசிங்கப்படுத்துவான். உங்க வீட்டுக்கு என் வீட்டு அவமானம் தெரியணுமா.”

“இப்போ உங்கவீடு எங்க வீடுன்னு ஏன் பிரிச்சுப்போயிடுங்க ஒரு பிரச்சினைன்னு வந்தபிறகு நாமெல்லாம் ஒன்னாதானே இருக்கணும். எங்க வீட்ல ஒரு பிரச்சினைன்னா நீங்க வந்த நிச்சமாட்டிங்களா”

சாதாரணமாக பாராட்டுகளை கொக்கியாகப் போட்டான்.

அவன் ஆமாம் என்று ஒத்துக் கொண்டான். அவர்கள் வீட்டுப் பிரச்சினையை அவனால் தீர்க்கமுடியும் என்பதுபோல நின்றுான்.

தனலட்சுமி மெல்ல அவனுக்குத் தெரியாமல் எதிர்பார்ப்புக் குப்போய் தன் தகப்பனுக்கு போன் செய்தாள். அப்பாவிடம் சகல விஷயத்தையும் சொன்னாள்.

பொறுமையாய் எல்லா விஷயத்தையும் கேட்டுக்கொண்டு அப்பா பேசத்துவங்கினார்.

“அம்மா நீ பேசாத. நான் பேசறேன். நீ பட்டும்படாத மாதிரி இரு. ஓடிப்போனது உன் மச்சினிச்சி. இதை நீ ரொம்ப காலம் புகுந்து சமாதானம் பேசினா மச்சினி ஓடிப்போனது இவளுக்கே லட்டுமாதிரி ஆயிப்போச்சு அப்படின்னு பேசுவாங்க. ஒண்ணும்படாத நின்னா வீட்ல இவ்வளவு வேதனை இருக்க இவ மரம்மாதிரி நிக்கறாபார் அப்படின்னுவாங்க. அதனால இந்த மொத்த விஷயத்தையும் எங்கிட்ட கொடுத்துடு. நான் என்னா சொல்றேனோ அதேமாதிரி உன் புருஷனைமா நீ கேட்கச் சொல்லு. அவன் கேட்கற ஜாதியா தெரியலை. ஒரு வொரு தடவையும் அவனுக்கு விளக்கி விளக்கி இழுக்கணும். அந்தப் பொண்ண இழுத்துட்டு போனவன் நம்ம ஜாதியா வேற ஜாதியா”

“வேறப்பா”

“பெருசா, சிறுசா”

“பெருசுப்பா”

தனலட்சுமி அப்பாவிடம் பதில் சொன்னாள். ஆனால், அதுவே அவள் தகப்பனுக்கு போதுமானதாக இருந்தது.

தன் மகளுக்கு அங்கு ஏதோ சிரமம் இருக்கிறது. நாதத்தனால அந்த வீடு குழப்பத்தில் தவிக்கிறது. இவள் உள்ளே புகுந்த சில நாட்களிலேயே இப்படி ஏற்பட்டது அந்த குடும்பத்தில் ஒரு கலவரத்தையும் அதன் தொடர்பான பேச்சையும் கொடுத்திருக்கக் கூடும் என்று புரிந்து கொண்டார்.

சட்டென்று அதே தெருவிலுள்ள தன்னுடைய நண்பரை தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார். போய் பார்த்துவிட்டு வரும்படி கட்டளையிட்டார்.

“நல்லாயிருக்கீங்களா. நம்ம வீட்ல பூசணிக்காய் அறுத்தோம்” என்று பெரிய பெரிய பத்தையை கடையில் வாங்கி வந்து அந்த வீட்டில் கொடுக்க அந்த வீடு ஏன் திடீரென்று இவர் வந்திருக்கிறார் என்று திகைத்தது.

“இதுதான் மருமகளா. கல்யாணத்துக்கு வரமுடியலை. உனக்கு எந்த ஊரும்மா” என்று தனலட்சுமியைப் பார்த்து புன்னகை செய்ய தனலட்சுமிக்கு பொரி தட்டியது.

அவள் தன் ஊரையும் தன் தந்தை பெயரையும் சொல்ல அட்டே... அவரா தெரியுமே என்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்.

அந்த வீடு அவரையே வியப்போடு பார்த்தது.

“நடுவில கொஞ்சம் தொடர்பு விட்டுப்போச்சு. சின்ன வயசுல அவரு நல்ல பழக்கம். நல்லவருக்கு நல்லவர். கெட்டவருக்கு கெட்டவர். அவராண்ட ஒரு காரியம் சொல்லிட்டா போதும். நல்லபடியா முடிச்சு கொடுப்பார்” என்று சொல்லிவிட்டு சென்றார்.

அந்தக் குடும்பம் சற்றே திகைத்துப் போனது.

மூன்று மணிநேரத்தில் அப்பா நான்கு வயசாளிகளோடு வந்து இறங்கினார். அவர்கள் பார்ப்பதற்குத்தான் வயசாளிகளே தவிர வேட்டியை மடித்துக் கொண்டு இறங்கினார்கள்

என்றால் இரண்டு அறையில் எவரையும் வீழ்த்தக் கூடியவர்கள்.

வீட்டிற்குள் நுழைந்ததும் தனலட்சுமியைப் பார்த்து அவர்கள் பெரிதாய் முகம் மலர்ந்தார்கள்.

“கண்ணு. ராசாத்தி நல்லாயிருக்கியா” என்று உரக்க கேள்வி கேட்டார்கள். அருகே வந்து தலையில் கை வைத்து ஆசிரவதித்தார்கள்.

“குழந்தை போன் பண்ணுச்சு. வீட்ல பிரச்சினைன்னு”

“யாரை கேட்டுட்டு போன் பண்ண”

தனலட்சுமி புருஷன் எகிறினான்.

“தே.. சும்மாயிரு தம்பி. உங்க வீட்டுப் பிரச்சினைன்னா அது என் வீட்டுப் பிரச்சினை. அதுவும் இவ்வளவு பெரிய பிரச்சினை இருக்கும்போது என் பொண்ணு போன் பண்ணாம இருப்பாளா. இந்த பிரச்சினையை என்ன பண்ணுவ. நீயா தீர்த்துட முடியுமா நீ தீர்த்தா தப்பா வரும். அந்தப் பையன் யாரு. உங்க வீட்டுப் பொண்ணு ஏன் போச்சு. அதுதான் முக்கியம். போன பொண்ணை அவன் என்ன பண்ணான் அவங்க வீட்டு மனுஷன் என்ன சொல்றாங்க. இது அடுத்த கட்டம். ஊருக்கு சொல்றதா இல்லை சொல்லாம அனுப்பறதா இது மூணாவது விஷயம். இதெல்லாம் உன் ஒண்டிக் காரனால முடிஞ்சிடுமா. அம்மாடி அந்தப் பொண்ணை கூப்பிடு.”

அவளை கூட்டிவந்து நடுசபையில் தனலட்சுமி நிங்க வைத்தாள்.

ஒரேயொரு கேள்விதான் அப்பா அவளிடம் கேட்டார்.

அவனோடு சேர்த்து வைத்தால் வாழ்கிறாயா. இல்லை போனது தப்பு என்று உணர்கிறாயா என்று உரக்க எல்லோர் முன்பும் கேட்க. “அவன் எனக்கு புருஷன். அவனோடு என்னால் சந்தோஷமாக குடித்தனம் செய்ய முடியும்” என்று சொன்னாள்.

“முடிஞ்சு போச்சு. அவ தீர்மானம் பண்ணிட்டா. உங்க வீட்ல நீங்க என்ன தீர்மானம் பண்ணியிருக்கீங்க.”

‘நாங்க இதுக்கு ஒத்துக்க மாட்டோம்.’

“ஒத்துக்கலைன்னா வேற என்ன பண்ணப்போற. வேற எதுனா பையன் கைவசம் வச்சிருக்கியா. விஷயம் தெரிஞ்சு பெரும்போக்கா, அதனால என்ன நான் கல்யாணம் பண்ணிக் கறேன்னு எவனாவது கல்யாணம் பண்ணிப்பானா. நம்ம ஜாதி பையனா, நம்ம சொந்தக்காரனா எவனாவது இருக்கானா. அடுத்த முகூர்த்தத்துல தாலி கட்டிட சொல்லிடலாம். ஏம்மா, சும்மந்தி அம்மா நீங்க சொல்லுங்க” என்று சொல்ல அந்த வீடு இடி விழுந்தது போல் மௌனமாக இருந்தது.

“வீட்டை விட்டுப் போய் ரெண்டு ராத்திரி வேற இடத்துல இருந்துட்டா. எதுவோ ஆச்சு, ஆகலை அது முக்கியமில்லை. உங்களால இந்தப் பொண்ண வேற விதமா கரையேத்த முடியாது. அத தெரிஞ்சே இந்தப் பொண்ணு தானா கரை ஏறியிருக்கு. அதனால கூட்டி வச்சு அந்தப் பையனை உங்க வீட்டு மாப்பிள்ளையா ஆக்கிக்கறதுதான் நல்லது.

அதுக்குண்டான ஏற்பாட்டை நான் பண்ணேன். நீங்க ரெண்டு பேரும் இதுக்கு உத்தரவு கொடுக்கணும்” என்று சொல்லி தன் மாப்பிள்ளையையும் மாப்பிள்ளையின் தாயாரையும் கைகூப்பிக் கேட்க, அவர்கள் திகைத்துப் போய் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

“டப்பனு முடிவு எடுக்காதீங்க. யோசனை பண்ணணும்” என்று தனலட்சுமியின் மாமியார் சொல்ல, அப்பா மறுபடியும் தாலென்று நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார்.

“எத்தினி நாள் யோசனை பண்ணுவீங்க. அந்தப் பையன் போலீஸ்ல ரிப்போர்ட் பண்ணி என் பொண்டாட்டிய இவங்க கூட்டிக்கிட்டு போயிட்டாங்கன்னு சொன்னாக்க, உங்களால மூண்ணும் செய்ய முடியாது. இருவத்து நாலு மணி நேரத்துல இந்தப் பொண்ணு திரும்பணும்னு சொல்லியிருக்கான். திரும்பலைன்னா போலீஸ்ல ரிப்போர்ட் பண்ணிடுவேன்னு

சொல்லியிருக்கான். போலீஸ் கேஸ் வரைக்கும் போலீஸ் நீங்க தயாரா இருக்கீங்களா. அதுக்கு எதுனா ஆள்பணை வச்சுருக்கீங்களா.”

“நீங்க எங்களுக்கு எதிரா இல்ல பேசறீங்க” தனலட்சுமி யின் மாமியார் உரக்கச் சொன்னாள்.

“உங்களுக்கு எதிரா இருந்தது உங்க பொண்ணு. நான் இல்லை. நீங்க ஒரு பெரிய தப்பு பண்ணியிருக்கீங்க, அது உங்களுக்கு இன்னும் புரியலை. ஆனா, கல்யாணம் பேசற போது நான் நினைச்சேன். வயசுப்பொண்ணை வச்சுக்கிட்டு அண்ணன்காரன் கல்யாணம் பன்றானே இது நல்லாயிருக்காதே அப்படின்னு. நான் என்ன நினைச்சேனோ அது நடந்து போச்சு. உங்க புள்ளைக்கு நீங்க கல்யாணம் செய்திருக்கக் கூடாது. இந்தப் பொண்ணை முதல்ல கரை ஏத்தியிருக்கணும். தன் அண்ணன் அண்ணியோட இடுப்புல கைகோர்ந்து போறத பார்த்த எந்தப் பொம்பளைக்கும் பத்திக்கும். இது வயசுலயும் சின்னப் பெண்ணு. மனசுக்குள்ள ஆயிரம் கற்பனை, ஒருத்தரை ஒருத்தர் பார்த்து சிரிச்சாப் போதும் உங்களுக்குள்ள ஆயிரம் அர்த்தம் இருக்கும். வீட்டுக்குள் புருஷன கதவை சார்த்தினா போதும் உள்ளுக்குள்ள நூறு சினிமா ஓடும். நான் ஏன் இங்கு உட்கார்ந்திருக்கேன் தெரியுமா. கல்யாணமாகி இருவத்தஞ்சாம் நான்ல என் பொண்ணுக்கு இவளோ பெரிய சுமை கூடாது. அதை நானும் சுமக்கலாம்னு வந்திருக்கேன். உண்மையிலேயே இது உங்க பாரம். நீங்க தலையில் வச்சுக்கிட்டு லபோ லபோன்னு கத்த வேண்டியது. என் பொண்ணு இங்க வாக்கப்படாம இருந்தா எங்களுக்கும் இதுக்கும் சம்பந்தமில்லை. அவ உங்க புள்ளைக்கு வாக்கப்பட்டதுனாலேயே இந்தப் பிரச்சினை என் பிரச்சினை ஆயிடுச்சு, இதை ஒன்னு எங்கிட்ட விடுங்க இல்லை நீங்க தீர்த்துடுங்க. ரெண்டுங்கெட்டானா விட்டாங்கன்னா என் குழந்தையும் என் மாப்பிள்ளையும் நல்லாயிருக்க முடியாது.”

“என்னா சொன்னாலும் நாங்க இந்த கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்க முடியாதுங்க.”

தனலட்சுமியின் புருஷன் சொன்னான்.

“நான் என் பொண்ணை கூட்டிட்டு போறேன். இந்தப் பிரச்சினையை முடிச்சிட்டு அதுக்கு அப்புறம் சொல்லி அனுப்புங்க நாங்க வரோம்.”

“இதுக்கு உங்க பொண்ண ஏன் கூட்டிட்டு போகணும்.”

“நல்லாயிருக்கே கதை. என் பொண்ணு சந்தோஷமா இருக்கணும்னுதான். இங்கு அனுப்பினேனே தவிர இந்த வீட்ல ஒரே கத்தலும் கூச்சலுமா இருக்கும். அதை எங்க பொண்ணு பார்த்துட்டு இருக்கணும்னு அவசியமில்லை. அவ எங்க வீட்ல நல்லா இருப்பா. நிம்மதியா தூங்குவா.”

“அப்போ இந்தப் பிரச்சினையை தீர்க்காத வரைக்கும் உங்கப்பொண்ணு வரமாட்டாளா.”

“அப்படியும் வச்சுக்கலாம்.”

“என்ன திமிரா பேசறீங்க.”

அவன் எழுந்து நின்று கத்தினான். அப்பாவின் நண்பர் எழுந்து வந்தார். அவன் தோளை அணைத்துக் கொண்டார். மெல்ல தள்ளிக்கொண்டு போனார்.

‘அறிவுகெட்டப்புள்ள அப்படின்னு சொன்னா அது நீதான். உனக்கு மனசுலயும் ஒன்னுமில்லை. மண்டையிலும் ஒன்னு மில்லை. யார்கிட்ட பேசற. என்னா பேசறன்னு தெரிஞ்சு பேசறியா. அவரா தன் பொண்ணுக்காக கீழே இறங்கிவந்து உங்க வீட்டுப் பிரச்சினையை தீர்க்கறேன்னு சொல்றாரு. பெரிய மயிருமாதிரி பேசிகிட்டிருக்கியே, வாயை மூடிகிட்டு அவர் சொல்றத கேளு. பொண்ணை கொடுத்துட்டோமேன்னு அமைதியா பேசறாரு. இல்லை நீ இப்படி சிலம்பினதுக்கு வேற ஒருத்தரா இருந்தா கைகால் பேந்துட்டிருக்கும். போ போய் அவராண்ட மன்னிப்பு கேட்டு இந்தப் பிரச்சினையை முடிச்சு கொடுங்கன்னு கேளு.”

“என்ன மிரட்டறீங்களா?”

“இனி மிரட்டறது இல்லை. வேற விதமான நடவடிக்கை தான். என்ன நடவடிக்கைன்னு கேட்கறியா அந்தப் பையனை வாசல்ல நிக்கவச்சு பொண்டாட்டிய கூப்பிடவைப்போம் அவதானா இறங்கி போறபோது நாங்ககூட பாதுகாப்புக்கு இருப்போம். ஊர் மொத்தமும் பார்க்கும். ஒன்னும் பண்ண முடியாது.”

“உங்களுக்கு ஜாதி அபிமானமே கிடையாதா.”

“எல்லாம் இருக்குய்யா. உன் தங்கச்சி ஓடிப்போய் இன்னொரு ஜாதிக்காரனை கல்யாணம் பண்ண பிறகு எதுக்கு என் அபிமானம் பத்தி நீ ஏன் கேள்வி கேட்கற” என்று கேட்க தனலட்சுமியின் புருஷன் பயந்து போனான்.

“தனலட்சுமி உங்கப்பா உன் மேல உயிரையே வச்சுண்டிருக்காருன்றதுக்கு இன்னிக்கு நடக்கற விஷயம்தான் சாட்சி.”

அப்பாவின் நண்பர் தனலட்சுமியின் காதுக்கருகே மெல்லப் பேசினார்.

“இந்நேரத்துக்கு உன் புருஷனா இல்லாம வேற எவனாவது இருந்தா அடிபல்லெல்லாம் பேந்திருக்கும். ரொம்ப பல்யான அவனுக்கு புரியற விதமா நிதானமா திரும்பத் திரும்ப சொல்லிக் கொடுக்கற தன்மை உனக்காக வந்திருக்கு இப்போ இங்க சொல்லாத, எங்கேயாவது தனியா உன் புருஷன் இருக்கும்போது உங்கப்பா யாரு என்னன்னு நாலாரு விஷயம் அவிழ்த்துவிடு. அப்போதான் அவனுக்கு புரியும்.”

“நிச்சயம் ஒருநாள் சொல்லத்தான்யா போறேன். ஆனா அதுக்கு முன்னால வேற ஒரு விஷயம் எனக்கு கலவரமா

இருக்கு. இந்த கல்யாணத்தை நடத்தறது நல்லதா, இல்லை. வேணாமனு விட்டுடறது நல்லதா. இவங்களை சேர்த்து வைக்கணுமா, பிரிச்சு போடணுமா, இந்த முடிவுக்கு என்னால் வரவே முடியலை.”

“அதையும் நீ ஏன் முயற்சி பண்ண. உங்கப்பாகிட்ட விட்டுடு. அவர் பதில் சொல்வார்.”

“என்னடா... என்ன சொல்றா குழந்தை” அப்பா நண்பரிடம் விசாரித்தார்.

“உன் பொண்ணுக்கும் உன்னைப் பத்தி முழுசா தெரியலை. இந்தக் கல்யாணம் வேணுமா வேணாமா, சேர்த்து வைக்கலாமா பிரிச்சு போடலாமான்னு கேட்கறா.”

அவர் வாய்விட்டு சிரித்தார். மெல்ல மகளுக்கு அருகே போனார்.

“இந்த வீட்டுக்குள்ள நுழையற போதே நான் ஆளைவிட்டு அந்தப் பையன் வீட்டுக்கு அனுப்பி அவங்க யாரு என்னன்னு விசாரித்து தெளிவா தெரிஞ்சுகிட்டேன். நான் ரொம்ப மட்டமா நினைச்சேன். ஆனா அவன் ரொம்ப நல்ல பையன். ரொம்ப தெளிவான பையன். அவங்க ஜாதியிலயும் கொஞ்சம் எதிர்ப்பு இருக்கத்தான் செய்யுது. ஆனா அதெல்லாம் அந்த பையன் மதிக்கவேயில்லை. நான் விசாரிக்க நேன்னு தெரிஞ்சவுடனே விசாரிச்சவர்கிட்ட என்னுடைய செல் நம்பர் கேட்டு எனக்கு போன் பண்ணி நீங்க என்ன சொன்னாலும் கட்டுப்படறேன்யா. ஆனா அந்தப் பொண்ணை நான் உயிருக்குயிரா நேசிக்கிறேன். நல்லபடியா வச்சுப்பேன். நான் எங்கயும் கூட்டிட்டு போகலைய்யா. வீட்டுக்குத்தான் கூட்டிட்டுப் போனேன். அப்பா அம்மாக்கு முன்னாடிதான் உட்கார வச்சு பேசினேன். இன்னும் கல்யாணம்னு எதுவும் நடக்கலைய்யா. நீங்க எங்களை சேர்த்து வைக்கணும்னு கெஞ்சினான்.” இது எவ்ளோ நல்லாயிருக்கு

“ஏன்டா மடையா நீ கூட்டிட்டு வந்தியே ஒரு பொண்ணு அந்தப் பொண்ணோட அண்ணன்கிட்ட பேச வேண்டியது

தானே”ன்னு கேட்டேன் நான் பேசணும்னு முயற்சி பண்ணேன். அவன் பெரிய பிஸ்தா மாதிரி அலட்டிக்கிட்டான். சரி உனக்கு ஆப்பு வச்சாதான் புத்தி வரும்னு சொல்லி நான் தான் போய் கூட்டிட்டு வந்தேன். சீர் செனத்தியயெல்லாம் எதுவும் பண்ணமாட்டாங்களே அப்படினேன் இப்போ ஒன்னும் பண்ணாத போனா பரவாயில்லை. பின்னாடி எப்படி வாங்கறதுன்ன எனக்குத் தெரியும்னு சொல்றான். எனக்கு ஒரே சிரிப்பா போயிடுச்சு. எப்படிடா வாங்குவேன்னு கேட்டேன். நான் நல்லபடியா அவங்க வீட்டுப் பொண்ணை வச்சுக்கிட்டா அவங்க சந்தோஷமாகி செய்யத்தானே வேணும் அப்படினான். சரி இதுக்கு ஆசைப்படாத. நான் பார்க்கறேன் அப்படின்னு சொல்லிட்டு இங்க வந்துட்டேன்.

அந்தப் பையனைப் பத்தி எல்லா பக்கத்துலேர்ந்தும் எனக்கு திருப்தியான சமாச்சாரம்தான் வந்திருக்கு. அதனால தான் தாயே இந்தப் பக்கம் வந்தேன். இல்லைன்னா நேரா அந்த பக்கம் போய் அவன் கழுத்து மெட்டையில் ரெண்டு அடி அடிச்சு பொண்ணவிட்டேன்னு எழுதி வாங்கி வந்திருக்க மாட்டேனா என்று சொல்ல அவன் வெட்கப்பட்டு தலை குனிந்தான். மண்டியிட்டு அப்பாவின் காலைத் தொட்டு ஒற்றிக் கொண்டான்.

“இதுதான்... இதுதான் என் பொண்ணுகிட்ட பிடிச்ச விஷயம். ஒரு கோடு காட்டினவுடனே சட்டுனு புரிஞ்சிகிட்டி விலகி நிக்குது. அதோ பார் அவ புருஷன் மடையன் மாதிரி இருக்கான். நான் தப்பு பண்ணிட்டேன்னு தோணுதுடா” என்று வருத்தத்தோடு சொல்ல “இல்லப்பா அவரு ரொம்ப நல்லவரு. ஆனா விவரம் பத்தாது. நல்லது கெட்டதுல அடிபடாத சும்மா தளுக்கா வாழ்ந்தவரு. பெரிய ரவுடின்னு நினைச்சுட்டிக்காரு. ரவுடி இல்லை தன்னை கெட்டிக்காரன்னு நினைச்சுட்டிருக்காரு. கெட்டிக்காரன் இல்லை. தன்னால நிறைய காசு பணம் சம்பாதிக்க முடியும்னு நினைக்கறாரு அவரால முடியாதுன்னு எனக்குத் தெரிஞ்சுப் போச்சு.”

“என்னா பண்ணலாம்.”

“ஆனா, அவரு எடுப்பார் கைப்பிள்ளை. நான் சரியா இழுத்துகிட்டு வந்தா நல்லபடியா கொண்ணாந்துடலாம். கொஞ்சம் பொறுப்பான வேலைதாம்ப்பா இது” என்ற கவலையோடு சொல்ல மெல்ல மகளை அணைத்துக் கொண்டு நெற்றியில் முத்தமிட்டார்.

“நானும்கூட துணைக்கு இருப்பேன்மா. நானும் சொல்லித் தரேன் கவலைப்படாத” என்று மகளை தேற்றினார்.

தனலட்சுமியின் புருஷன் சம்மதத்தோடும் அவர் வீட்டுப் பெரியமனிதர்களின் சம்மதத்தோடும் தனலட்சுமியின் நாத் னார் திருமணம் விமரிசையாக நடந்தது. பெண் உறவுகளும் பிள்ளை உறவுகளும் தனலட்சுமியை கொண்டாடின. அவளையே மையமாக வைத்து முன்னும் பின்னும் நகர்ந்தன.

தனலட்சுமி “எங்க வீட்டுல நிலம் சம்பந்தமா ஒரு தகராறு இருக்கு. உங்கப்பாவ ஒருநாள் கூட்டிட்டு வந்து பஞ்சாயத்து பண்ணினா நல்லாயிருக்கும்.

தனலட்சுமி “எங்க புள்ளைக்கு கல்யாணம். பொண்ணு பெத்தவன் கொஞ்சம் தடாலடியா பேசறான். கொஞ்சம் உங்க றுயா ஒரு தடவை வந்துட்டுப் போனார்னா நல்லா இருக்கும்.”

தனலட்சுமி “மார்க்கெட்ல நடுமையமா கடை போட்டிருக்கோம். பதினாறாயிரம் ரூபா வாடகை. அது தவிர பத்தாயிரம் ரூபா மாமூலும் கொடுன்னு ஆளுங்க வந்து மிரட்டறாங்க. யார் என்னன்னே புரியலை. கொடுக்காதப்போ அணில் அடிக்கறேன்ற சாக்குல கண்ணாடிய உடைச்சுடறேன் அப்படின்னு சொல்லிட்டு போயிருக்கறான். சரி கல்யாணத்துல மும்முரமா இருப்பீங்க. பேசிக்கலாம்னு விட்டுட்டேன். கொஞ்சம் கொண்டுபோய் உங்கப்பாகிட்ட அறிமுகப்படுத்தி வைக்கறியா.”

பலபேர் தனலட்சுமியை ஓரமாகக் கூட்டிக்கொண்டு போய் விதம் விதமான கோரிக்கைகள் வைத்தார்கள்.

அவன் அப்பொழுதுதான் கண் திறந்த நாய்க்குட்டி போல மலங்க மலங்க சகலமும் பார்த்து விழித்தான். அவனுக்கும் அவ்வப்போது மரியாதைகள் நடந்தன.

“தனலட்சுமி வீட்டுக்காரர், பெரியவர் மாப்பிள்ளை என்று சொல்ல வயதில் மூத்தவர்களும் எழுந்து நின்று கைகட்டிக் கொண்டார்கள். கரம் குவித்து கும்பிட்டார்கள். மெல்ல வந்து கட்டிக் கொண்டார்கள்.”

“நீங்களெல்லாம் எனக்கு சொந்தக்காரங்கன்னு சொல்லிக் கறதுக்கே ரொம்ப பெருமையாக இருக்கு” என்று ஒரு பிள்ளை வீட்டார் வந்து சொல்ல, அவன் திகைத்தான்.

ஜாதி என்கிற விஷயம் அங்கு அடிபட்டுப் போயிற்று வசதியற்றவர்களுக்குத்தான் ஜாதி வித்தியாசமும், மத வித்தியாசமும். வசதியும் அதிகாரமும் ஆள் படை பலமும் உடையவர்களுக்கு ஜாதி முக்கியமே இல்லை. அவர்கள் ஆளுகின்ற ஜாதி.

திருமணத்திற்குப் பிறகும் கிடைத்த அப்பாவின் அரவணைப்பை பயன்படுத்திக்கொண்டு தனலட்சுமி நன்றாக வளர்ந்தாள். தன் புருஷனை நாலாபக்கமும் விரட்டி பெரியாளாக்கினாள். மாமியாரின் அதிகாரமோ மற்றவர்களின் உருட்டல் மிரட்டல்களோ எதுவுமின்றி கம்பீரமாக வாழ்ந்தாள். அப்பாவைப் போலவே ஆழ்ந்து யோசிக்கவும் தீர விசாரிக்கவும் விரைவாக முடிவெடுக்கவும் கற்றுக் கொண்டாள்.

இரண்டு குழந்தைகள் பெற்று அவர்கள் பள்ளிக்கூடம் போகும்போது பெரிய கட்சியில் சேர்ந்து சட்டசபைக்கு போட்டியிட்டாள், ஜெயித்தாள். மக்களுக்காக உழைத்தாள். நிறைய நன்மைகள் செய்தாள். செய்த நன்மைகளை அவ்வப்போது ஆட்கள் வைத்து பரப்பினாள். முதலமைச்சர் கருணையினால்தான் சகலமும் நடக்கிறது என்று சொல்லி அவர் அன்புக்கு பாத்திரமானாள்.

முன்தலை நரைத்து அலுவலக அறையில் கட்சி ஆட்களுடன் அவள் பேசிக்கொண்டிருக்க மெல்ல கதவு

தட்டி, கதவு திறந்து அவள் புருஷன் உள்ளே வரட்டுமா என்று கேட்டான். அவள் சிரித்தாள். நிமிர்ந்து தகப்பனின் போட்டோவைப் பார்த்தாள்.

எல்லாம் நீ கொடுத்த பாக்கியம் என்று மனசுக்குள் கை கூப்பினாள்.

அகில இந்திய ரீதியில் டெல்லி அரசியலில் அவள் ஈடுபட வேண்டுமென்று அப்போது வந்திருந்த அங்கத்தினர்கள் அவளிடம் விவரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவள் ஆங்கில அறிவை, அரசியல் தெளிவை பாராட்டினார்கள். அப்பா என்கிற பீமசேனன் அவளுக்கு வெகுநாள் வரை எல்லா விதத்திலும் துணையாக இருந்தார். புருஷன் என்பவரை தலையை வருடி ஓரத்தில் அவள் உட்காரவைத்தாள்

லட்சம் பெண்களில் ஒருவருக்குத்தான் இந்த டிராபிரி அற்புதமான வாழ்க்கை கிடைக்கும். ஆளுமையான பெண்ணாக மாற முடியும்.

அவள் வாழ்க்கை தொடர்ந்து வளமாகவும் பலமாகவும் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

சமீபத்தில் திருமணமான என் தோழிக்கு என் மனப் பூர்வமான ஆசீர்வாதம்.

வாழ்க்கையை நன்கு வாழ்ந்தவன் என்கிற முறையில் தான் அந்த அடிப்படை யோக்கியதையில்தான் இந்தக் கட்டுரைத் தொகுப்பை நான் எழுதத் துவங்கினேன். நல்லது கெட்டது சந்தித்த அந்த அனுபவத்தின் மூலம் என்னைத் தெளிவாக்கிக் கொண்டு மறுபடியும் வாழ்க்கை வேகங்கள் என்னை இழுத்துத் தள்ள முயற்சிக்கற பொழுது சுதாரித்துக் கொண்டு, அந்த வாழ்க்கைப் படகை ஓட்டுகின்ற திறமையை நான் பெற்றிருக்கிறேன் என்கிற மெல்லிய கர்வத்தில்தான் இந்த கட்டுரையை எழுதினேன்.

நான் துடிப்பானவன். அதனாலேயே எனக்கு பிரச்சினைகள் அதிகமிருந்தன. அதனால் என் துடிப்பு இன்னும் அதிக

மாகியது. இதனால் பிரச்சினைகளும் வளர்ந்தன. ஆனால் அவைகளை தீர்வு செய்யும் வகையும், வழியும், பொறுமையும், தெளிவும் என்னிடம் இருந்தன.

இது எப்படி எனக்கு வந்தது என்று கேட்கிறீர்களா? நான் என்னை மட்டும் உற்றுப்பார்க்கவில்லை. என்னை உற்றுப்பார்க்க கற்றுக் கொண்டதினாலேயே நான் அடுத்தவர்களுடைய உற்றுப்பார்க்கக் கற்றுக் கொண்டேன். மற்றவர்களுடைய வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை மிக நிதானமாக தனிமையில் அமர்ந்து யோசிப்பது என் வழக்கம். மனிதன் அனுபவத்தை தன்னிடமிருந்து மட்டுமே பெறுவதில்லை. மற்றவர் வாழ்க்கையின் வேகத்தை வைத்தும் தன் வாழ்க்கையை அவன் சீராக்கிக் கொள்கிறான். மற்றவர்களுக்கு ஏற்படுகின்ற அனுபவத்தை வைத்தும் அவன் தன்னை தெளிவுபடுத்திக் கொள்கிறான். கதை போன்ற கட்டுரை உங்களுக்கு மற்றவர் வாழ்க்கை அனுபவங்களை சொல்லியது. இதை நீங்கள் மேற்கொண்டு ஆராய முடியும். இதை மேற்கொண்டு அலச முடியும். இதிலிருந்து சில விஷயங்களை தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள முடியும். இப்படி இந்தக் கட்டுரையிலிருந்து நீங்கள் தெளிவு படுத்திக் கொண்டது போலவே உங்களைச் சுற்றியுள்ள நிகழ்ச்சிகளை உற்றுக் கவனித்து ஆழ யோசியுங்கள்.

எதுவும் வேடிக்கை பார்ப்பதற்காக இந்த உலகத்தில் நிகழ்வதில்லை. எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் உங்களுக்கு படிப்பினை. எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் உங்களை வழி நடத்துபவை. வெறும் வேடிக்கை பார்க்கின்ற கூட்டமாய் ஒருக்காலும் மாறிவிடாது. ஒரு பிரச்சினையின் தீவிரத்தை புரிந்து கொள்ளவும் அதை சமாளிக்கவும் காயமின்றி அதிலிருந்து நகர்ந்து கொள்ளவும் மற்றவருக்கு காயம் ஏற்படுத்தாமல் இருக்கவும் இது உதவுகிறது.

திருமணம் என்பது மிக அற்புதமான விஷயம். பிரச்சினைகளுக்கு பயந்து திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் இருப்பது கோழைத்தனமானது. கிட்டத்தட்ட தற்கொலைக்குச்

சமம். உடம்பில் வலி இருக்கிறதென்று எவரேனும் தூக்கிட்டு சாவார்களா. அது அதையும்விட கொடுமையான வலி மரணத்திற்குப் பின்னாலும் தொடர்க்கூடிய வலி. எனவே, அது தீர்வே இல்லை. உடல்வலிகளை மருத்துவர்பால் சென்று தீர்த்துக் கொள்வதுபோல, மனவலிகளை மனநல மருத்துவரிடம் போய் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இங்கு மனநல மருத்துவர்கள் கதைப்புத்தகங்களே. நல்ல கதைப் புத்தகங்களும், தத்துவ விஷயங்களும், புராண வரலாற்று விஷயங்களும் உங்களை உற்சாகப்படுத்தி உங்கள் மனோபலத்தை பலப்படுத்துபவை.

இந்தியாவில் திருமணம் என்பது வீடு விட்டு வீடு மாறும் விஷயம். வேறுவித சூழ்நிலைக்குப்போக வேண்டிய விஷயம். இதற்கு பல பெண்கள் ஆரம்பத்திலேயே தயாராகி விடுகிறார்கள். வேலைக்குப் போகிற சில பெண்கள், வேலையில் ஜெயித்துவிட்ட சில பெண்கள், படிப்பிலும் மற்ற தகுதிகளிலும் தன்னை வளர்த்துக் கொண்ட சிறப்பான பெண்கள் இந்த மாறுதலுக்கு தயங்குகிறார்கள். நான் ஏன் மாறவேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். மாறத்தானா பிறந்தேன் என்று பிடிவாதம் பிடிக்கிறார்கள்.

மாறுதல் என்பது இயற்கை. உங்களைப்போலவே ஆணும் பல்வேறு இடங்களில் மாறுகிறான். காலம் காலமாக போர் முனைக்குப் போய் துடிதுடித்து இறக்கும் ஆண்கள் கூட்டம் பற்றி பெண்கள் யோசித்ததாக சரித்திரமே கிடையாது.

ஒவ்வொரு பிறவிக்கும் ஒவ்வொரு விதமான பலம் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு விதமான பலவீனம் இருக்கிறது. மற்றவர் பலத்தை சுட்டிக் காட்டாமல் அல்லது தன் பலவீனத்தை தானே பெரிதுபடுத்திக் கொள்ளாமல் அதிலிருந்து மீளும் வகை தெரிய வேண்டும். இன்னொரு இடத்தில் போய் வாழ்வது என்பது தவிர்க்க முடியாத விஷயம். பெண்கள் அதை இளம் வயதிலேயே ஏற்றுக்கொண்டு அதற்குண்டான தகுதிகளை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

224 □ திருமணமான என் தோழிக்கு

இது மிகப்பெரிய காரியமல்ல, செய்யவே முடியாத விஷயமல்ல. ஆரம்பத்தில் சிற்சில இடர்பாடுகள் ஏற்பட்டாலும் குழந்தைகள் பிறந்து வளர்ந்து நிற்கும்போது அந்தத் தாய்க்கு பெரிய மரியாதை வந்து விடுகிறது.

திருமணம் என்பது சொர்க்கமான விஷயமல்ல. இரண்டு பாலருக்குமே அது கூடுதலான பொறுப்பை கொடுக்கின்ற விஷயம். குடும்பம் என்ற பொறுப்புக்கு ஒரு பெண்ணும் ஆணும் தயாராகாவிட்டால் வாழ்க்கை வீணாகி விடும். வெறுமே தனித்திருத்தல் மனோ நிலையை பாதிக்கும். பித்துப் பிடித்தவராக்கும்.

கூடி வாழ்ந்தால் கோடி நன்மை. கூடி வாழ்தல் என்பது திருமணத்தின் முக்கியமான அடிப்படையான ஒரு விதி. அந்த விதியை முன்னிட்டு திருமணம் என்ற சடங்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

எனவே திருமணமான என் தோழிகளே. வாழ்க்கையை சவாலாக ஏற்றுக் கொண்டு சந்தோஷமாக வாழும்படி என் சத்குருநாதன் யோகி ராம் சுரத் குமார் அவர்களை உங்கள் சார்பாக மனமுருகி வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

சுபம்-

11/11/11